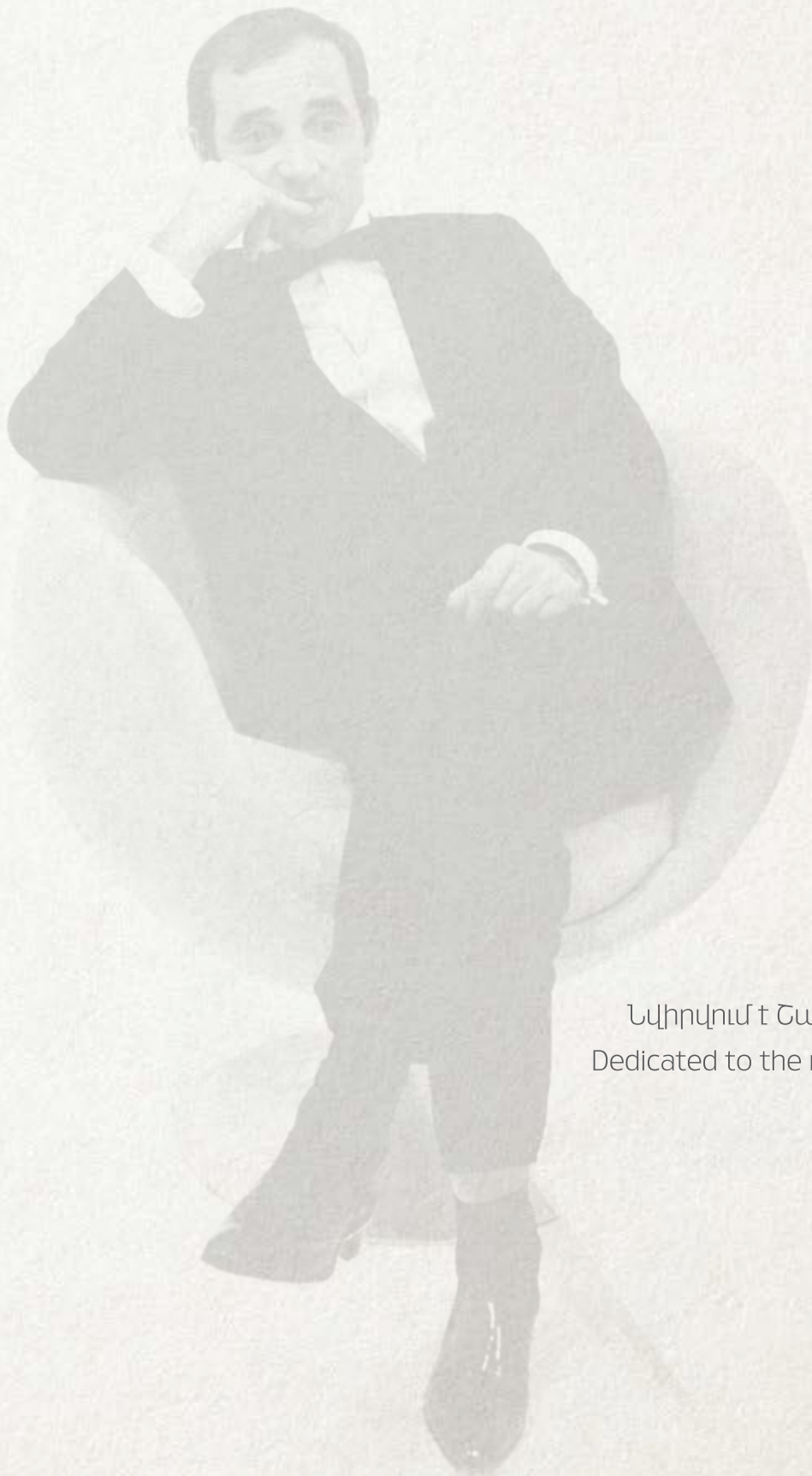

VIVA^{CELL} MTS

ԱՇԽԱՐՀԻ շԱՅ ԿԻՆՈԳՈՐԾԻՉՆԵՐԸ

ARMENIAN CINEMATOGRAPHERS OF THE WORLD

Նվիրվում է Շառլ Ազնավուրի հիշատակին
Dedicated to the memory of Charles Aznavour

Երևան • 2019 • Yerevan

ՀԴՏ 791
ԳԴՄ 85.37

Ա 653
Աշխարհի հայ
կինոգործիչները-2.-
Եր.: Համահայկական
աշխարհագրական
ասոցիացիա, 2019.- 128 էջ:

Armenian Cinematographers
of the World-2
Yer.: Panarmenian Geographic
Association, 2019.- 128 pp.

ՀԴՏ 791
ԳԴՄ 85.37

Աշխարհի հայ կինոգործիչները-2

գիրքը ներկայացնում է տարբեր երկրներում
գործունեություն ծավալած ու ճանաչում գտած
հայ կինոգործիչներին:

Armenian Cinematographers of the World-2

The book represents famous Armenian
cinematographers from all over the world.

Նախատեսված չէ վաճառքի համար:
Not for sale.

Բոլոր իրավունքները պաշտպանված են:
All rights reserved.

Գրքի վրա աշխատել են՝ Project team

Տաթևիկ Սայադյան Tatevik Sayadyan

Սարգիս Կարապետյանը	Sargis Karapetyan
Աննա Բեգլարյանը	Anna Beglaryan
Էսթեր Խանիկյանը	Ester Khanikyan
Լիլիթ Երիցյանը	Lilit Yeritsyan
Թագուհի Կարապետյանը	Taguhi Karapetyan
Ներսես Մարտիրոսյանը	Nerses Martirisyan
Մովսես Դեմիրճյանը	Movses Demirtshyan
Արմեն Մելքումյանը	Armen Melkumyan
Սուսաննա Գևորգյանը	Susanna Gevorgyan
Արմեն Անանյանը	Armen Ananyan
Դավիթ Բոյաջյանը	Davit Boyajyan

Նախագծի ղեկավար՝ Head of project
Ռաֆայել Հովհաննիսյան Rafael Hovhannisyan

ISBN 978-9939-1-1035-6

©«ՄՏՍ Հայաստան» ՓԲԸ, 2019
©"MTS Armenia" CJSC, 2019

©«Համահայկական աշխարհագրական ասոցիացիա», 2019
©"Panarmenian Geographic Association", 2019

Տպագրվել է «Անտարես» հրատարակչատանը
Published by Antares Publishing House

ԱՇԽԱՐՀԻ ՀԱՅ ԿԻՆՈԳՈՐԾԻՉՆԵՐԸ

ARMENIAN CINEMATOGRAPHERS OF THE WORLD

Բովանդակություն

Contents

Ներածական խոսք	4	Opening Address
Նախաբան	6	Preface
Շառլ Ազնավուր	8	Charles Aznavour
Լև Ատամանով	38	Lev Atamanov
Ռոբեր Գեդիգյան	48	Robert Guédiguian
Ակիմ Թամիրով	58	Akim Tamiroff
Ժակի Ներսիսյան	72	Jacky Nercessian
Կարեն Շահնազարով	84	Karen Shakhnazarov
Էրիկ Պողոսյան	96	Eric Bogosian
Էդմոնդ Քեոսայան	106	Edmond Keosayan
Համայնապատկեր	118	Panorama

ԱՇԽԱՐՀԻ ՉԱՅ ԿԻՆՈԳՈՐԾԻՉՆԵՐԸ

ARMENIAN CINEMATOGRAPHERS OF THE WORLD

Հարգելի՛ ընթերցող,

Հպարտ ենք Ձեզ ներկայացնել «Աշխարհի հայ կինոգործիչները» շարքի երկրորդ հատորը, որտեղ շարունակում ենք պատմել մեծատաղանդ հայորդիների մասին, ովքեր իրենց հետքն են թողել համաշխարհային կինոարվեստում: Արդեն շուրջ մեկ տասնամյակ ՎիվաՍել–ՄՏՍ–ը և «Համահայկական աշխարհագրական ասոցիացիան» ստանձնել են աշխարհի հայազգի երևելիների կյանքի և գործունեության պակաս ծանոթ էջերը հանրությանը ներկայացնելու առաքելությունը: Ուրախ եմ ստացված համագործակցության համար և շնորհակալ եմ «Համահայկական աշխարհագրական ասոցիացիային» այս գործում մեզ հետ լինելու համար:

Ուրախությամբ շտապում եմ նշել նաև, որ այս հատորը նվիրվում է ֆրանսահայ մեծանուն շանսոնյե Շառլ Ազնավուրին: Ազնավուրի թողած ժառանգությունն անգին է, իսկ նրա կերպարը որպես հայ ժողովրդի օրինակելի զավակ միշտ կմնա մեր մտքերում և սրտերում: Շառլ Ազնավուրին աշխարհն առաջին հերթին ճանաչում է որպես հանճարեղ երգահան–երգչի: Բայց պակաս տպավորիչ չէ նրա ֆիլմադարանը: Լեգենդար հայն իր ստեղծագործական կյանքի ընթացքում նկարահանվել է մի քանի տասնյակ գեղարվեստական ֆիլմում, գրել ֆիլմերի երաժշտություն: Իսկ 2017–ին Չոլիվուդի փառքի ծառուղում ավելացվել է նաև նրա աստղը:

Գրքում ներկայացված են նաև հայ մեծանուն այլ կինոգործիչներ, որոնց անունները միգրացե քչերին հայտնի լինեն: Շատ ուրախ եմ, որ այս գրքի շնորհիվ մենք հնարավորություն ենք ընձեռում լայն հասարակությանը տեղեկանալու հայ տաղանդաշատ կինոգործիչների մասին:

Ստացված համագործակցության նպատակը մեր մշակույթն աշխարհին ճանաչելի դարձրած մեծանուն հայորդիներին ճանաչելը, հիշելն ու գնահատելն է: Լիահույս եմ, որ այս հատորը կսիրվի ընթերցողի կողմից և կօգնի Ձեզ նորովի ճանաչել և գնահատել աշխարհահռչակ հայ կինոգործիչներին:

Եվ առաջ անցնելով՝ ուզում եմ բացել մի փոքրիկ գաղտնիք. մեր հաջորդ հատորն արդեն կնվիրվի համաշխարհային համբավ ձեռք բերած անգերազանցելի հայուհիներին....

Ռալֆ Յիրիկյան

ՎիվաՍել–ՄՏՍ–ի գլխավոր տնօրեն

Dear reader,

I proudly share with you the second volume of the “Armenian Cinematographers of the World”, where we continue to tell the stories of the great Armenians, who have left their mark in the world cinema. It has been a decade now that VivaCell–MTS and the Armenian Geographic Association have undertaken the task to shed light on the less known pages of the lives and works of our outstanding compatriots in the world. I am happy for this cooperation and I am grateful to the Armenian Geographic Association for being with us through all this time.

This book is a devotion to Charles Aznavour, the great French Armenian chansonnier, who left an immense cultural heritage to the world. Aznavour has been an exemplary son of the Armenian people, and he will always remain in our hearts and minds. Aznavour has been mostly known as a singer and a composer, yet his contribution into the world of cinematography has been as impressive as his musical career. The legendary Armenian has featured in many dozens of films, and has written music to as many movies. His name was inlaid on the Hollywood walk of fame in 2017.

The volume features other world known Armenian cinematographers, as well, whose names may be less familiar to you. I am happy indeed for the opportunity to share with the wider public the stories of the talented Armenian cinematographers in this book.

The purpose of our successful cooperation has been to make the names of renowned Armenians more public, to keep them in our memories, and to appreciate their contributions. I hope you will enjoy this volume, and it will help you to know and to celebrate the great Armenian cinematographers of the world.

Running ahead of the story, let me open up a little secret: our next volume in this series will be devoted to unrivaled Armenian women, whose lives and works have gained them a global fame...

Ralph Yirikian
VivaCell–MTS General Manager

Նախաբան

Ուրախությամբ ձեր դատին ենք հանձնում «Աշխարհի հայ կինոգործիչները» գրքի երկրորդ մասը: Սա յուրօրինակ հոբելանսական հրատարակություն է, քանի որ «Համահայկական աշխարհագրական ասոցիացիայի» և ՎիվաՍել-ՄՏՍ ընկերության գործակցության արդյունքում այս տարի լույս տեսած տասներորդ գիրքն է: Տասը տարի շարունակ մեր ընթերցողի ուշադրությանն ենք ներկայացրել աշխարհում հայերի ներկայացվածության մասին նյութեր. մեր հետաքրքրության շրջանակները շատ լայն են՝ աշխարհով մեկ սփռված հայկական հուշարձաններից մինչև հանրաճանաչ հայ երաժիշտներ, անվանի հայ նկարիչներից մինչև աշխարհահռչակ հայ կինոգործիչներ:

Անցյալ տարի հրատարակվել է «Աշխարհի հայ կինոգործիչները» գրքի առաջին մասը, որը նվիրված էր օսկարակիր Վիլյամ Սարոյանի ծննդյան 110-ամյակին: Այդ գրքում տեղ են գտել պատմություններ նաև Սերժ Ավետիսյանի, Ատոմ Էգոյանի, Շառլ Ժերարի, Եժի Կավալերովիչի, Ռուբեն Մամուլյանի, Արմեն Ջիգարիսանյանի, Շերիլին Սարկիսյանի, Անրի Վեռնոյի մասին: Այս թեմային առնչվող երկրորդ գիրքը նվիրվում է Շառլ Ազնավուրի հիշատակին: Այստեղ նյութեր կգտնեք նաև այնպիսի հայ կինոգործիչների մասին, ինչպիսիք են Ակիմ Թամիրովը, Էդմոն Քեոսայանը, Կարեն Շահնազարովը, Ժակի Ներսիսյանը, Էրիկ Պողոսյանը, Ռոբեր Գեդիկյանն ու Լև Ատամանովը: Սակայն, բնականաբար, այսքանով կինոյի

աշխարհում գործունեություն ծավալած հայերի շարքը չի սահմանափակվում: Մենք որոշեցինք հրատարակության երկրորդ հատվածում հակիրճ ակնարկներով անդրադառնալ նաև այլ հայ կինոգործիչների՝ հաշվի առնելով նրանց նվաճումները կինոարտադրության ոլորտում, ինչպես նաև ներկայացնել հայ կինոգործիչների անուններ այնպիսի երկրներից, որոնք չեն հանդիսանում կինեմատոգրաֆիական կենտրոններ:

Գիրքը թերթելիս Դուք կնկատեք, որ այստեղ չկան նյութեր ոլորտի հայ կանանց մասին, պատճառն այն է, որ մտադիր ենք աշխարհի ազդեցիկ հայ կանանց նվիրել այս շարքի հաջորդ հատորը: Ի դեպ, այս գաղափարի հեղինակը մեր գործընկեր ՎիվաՍել-ՄՏՍ ընկերության գլխավոր տնօրեն Ռալֆ Յիրիկյանն է: Ինչպես գիտեք, ընկերությունը նաև այս նախագծի հովանավորն ու համահեղինակն է: Տարիներ շարունակ ՎիվաՍել-ՄՏՍ ընկերությունը, ի դեմս Ռալֆ Յիրիկյանի, չի սահմանափակվել պարզապես նախագիծը ֆինանսավորելով. սա երկար տարիների համատեղ մանրակրկիտ աշխատանք է, ինչի համար ևս մեկ անգամ շնորհակալություն ենք հայտնում ՎիվաՍել-ՄՏՍ-ին, մի կազմակերպության, որի շնորհիվ Հայաստանում իրականացվել են սոցիալական և մշակութային բազմաթիվ նախագծեր:

2.Գ. Չուսով ենք, այս գիրքը ընթերցելուց հետո մեծ հետաքրքրությամբ կդիտեք այն կինոնկարները, որոնք ստեղծվել են մեր հայրենակիցների մասնակցությամբ: Բարի ընթերցում և բարի դիտում:

Preface

We are delighted to present the second book entitled “The Armenian Cinematographers of the World.” The long-standing collaboration between Pan-Armenian Geographic Association and VivaCell-MTS has developed into this unique jubilee edition – the tenth book published over a ten-year period. For over ten years, we have been committed to our mission to acquaint our readers with the biographies of outstanding Armenians of the world. Our scope is wide ranging – from Armenian monuments scattered around the world to renowned Armenian musicians; from distinguished Armenian artists to world-renowned Armenian filmmakers.

Last year, the first part of the book of “the Armenian Cinematographers of the World” was published, dedicated to the 110th anniversary of Oscar winner William Saroyan, where the biographies of such luminaries of the field as Serge Avedikian, Atom Egoyan, Charles Gérard, Jerzy Kawalerowicz, Rouben Mamoulian, Armen Dzhigarkhanyan, Cherilyn Sarkisian, Henri Verneuil were presented.

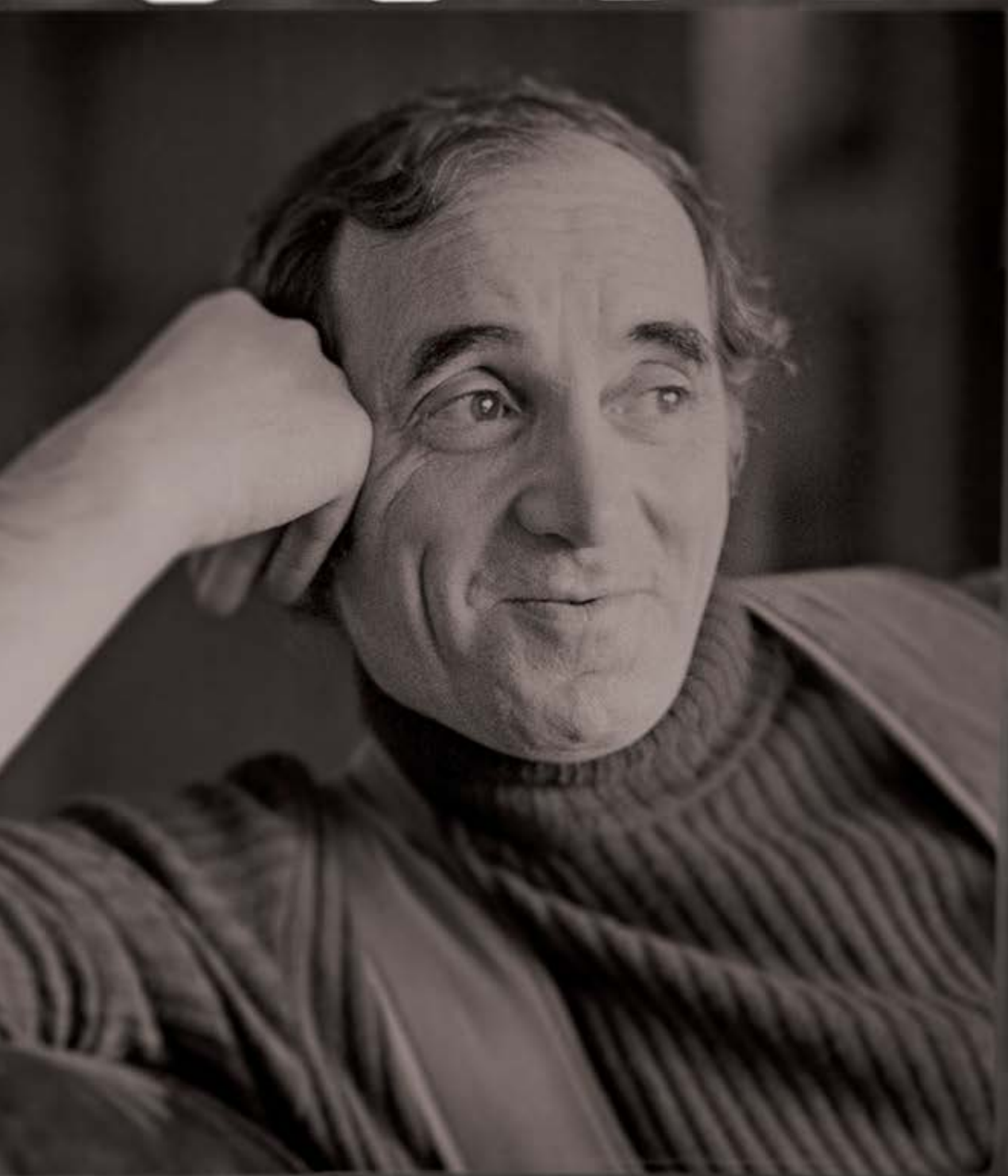
The second book is dedicated to the memory of Charles Aznavour and it has assembled such prominent figures of the film industry as Akim Tamiroff, Edmond Keosayan, Karen Shakhnazarov, Jacky Nercessian, Eric Bogosian, Robert Guédiguian and Lev Atamanov.

However, this shortlist is only a small portion of the world-known cinematographers of Armenian origin; in the second book, we have decided to give a brief overview of other Armenian filmmakers, taking into account their achievements in the field of film production, as well as presenting the names of Armenian filmmakers from countries, which are not regarded as cinematographic centers.

While leafing through the book you will notice that there are no articles about Armenian women in the field, the reason being that the next volume in this series as initiated by the VivaCell-MTS General Manager Ralph Yirikian will be fully dedicated to the influential Armenian women around the world.

The VivaCell-MTS sponsorship of the project represented by Ralph Yirikian has not been restricted to the financial support only. As the sponsor and co-author of this project, we have reached a long-term joint collaboration and we take this opportunity once again to express our deepest gratitude to Viva-Cell MTS for having implemented many social and cultural programs in Armenia.

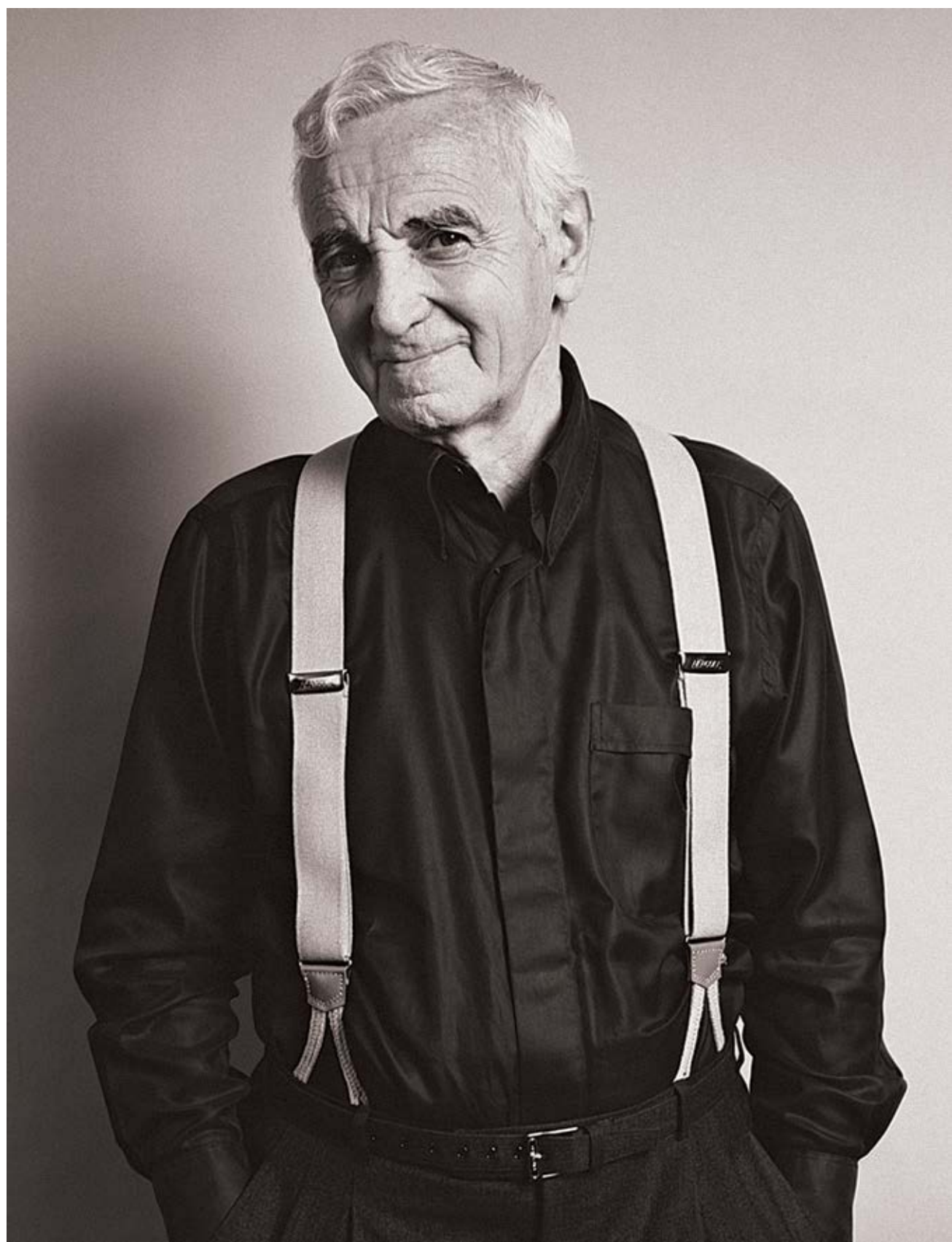
P.S. We do hope that the reading of this book will raise a desire to watch the films of our compatriots. We wish you a pleasant reading and viewing experience!

ՇԱՌԼ ԱԶՆԱՎՈՐ

CHARLES AZNAVOUR

→ Փոքրիկ Շառլը մեծանում էր հենց այսպիսի միջավայրում՝ շրջապատված համեստ ապրող ընտանիքի սիրով:

Շառլ Ազնավուրի հայրը Միշա Ազնավուրյանն է, մայրը՝ Զնար Բաղդասարյանը, քույրը՝ Աիդան, որը ծնվել էր շունաստանում, այն ժամանակ, երբ ընտանիքը Հայաստանից ցանկանում էր մեկնել ԱՄՆ: Ազնավուրյանները ժամանակավորապես հաստատվել էին Ֆրանսիայում և սպասում էին ԱՄՆ մեկնելու: արտոնագիր ստանալուն՝ անտեղյակ լինելով, որ նրանց վիճակված էր հաստատվել Փարիզում: Չենց այդտեղ էլ 1924 թ. մայիսի 22-ին ծնվել է Ազնավուրը (Շահնուր Վաղինակ Ազնավուրյան):

Չայրը հրաշալի մարդ էր՝ շատ աշխատասեր և տաղանդավոր, սակայն նրան ավելի շնորհալի երաժիշտ կարելի էր համարել, քան գործարար: Նրա ռեստորանը՝ «Կովկասը», հաճախ էր հյուրընկալում հոլմգարացի երաժիշտների, ինքն էլ հաճախ անվճար ճաշեր էր կազմակերպում աղքատ մարդկանց և իր ընկերների համար: Բնականաբար, այս ամենը երկար չէր կարող տևել, քանի որ ռեստորանը բոլորովին չափույթ չէր բերում: Շառլի մայրը, թեև գրականության մասնագետ

His father Mischa Aznavourian, his mother Knar Baghdasarian and his sister Aida, born in Greece during the journey from Armenia, were staying temporarily in France waiting for a visa to the US. In fact, his family did not realize at this time that they would have settled down in France indefinitely. Charles Aznavour was born on May 22nd, 1924 in Paris.

His father was a wonderful man, a hard worker but he was more gifted in music than in running a business. His restaurant, Le Caucase, would invite Hungarian orchestras and offer free lunches to the less fortunate and certain friends. This of course did not last very long since the business hardly made any profit.

His mother, who had a degree in literature, had to take temporary jobs as a seamstress. However, his parents' real interest and passion were the shows they produced for the diaspora with their immigrant friends. Charles

եր, բայց ստիպված էր ժամանակավորապես աշխատել որպես դերձակուհի: Նրա ծնողների իրական հետաքրքրությունը համերգներն էին, որ Նրանք կազմակերպում էին իրենց զաղթական ընկերների հետ: Փոքրիկ Շառլը մեծանում էր հենց այսպիսի միջավայրում՝ շրջապատված համեստ ապրող ընտանիքի սիրով: Միշտ և Քնարը շատ երջանիկ ու բարի մարդիկ էին:

Շառլն իր կարիերան սկսել է վաղ տարիքից՝ քրոջ հետ տարբեր վայրերում ներկայացումներ տալով: Չնայած նա վաղ հասակից է թողել դպրոցը, բայց միշտ էլ հպարտացել է իր առաջին ուսումնական ձեռքբերումով՝ միջնակարգ դպրոցի ավարտականի վկայականով: Շառլից 70 տարի պահանջվեց երկրորդ այդպիսի վկայական ձեռք բերելու և աշխարհի տարբեր համալսարաններում դոկտորի կոչում ստանալու համար: Նա կարծում էր, որ սա իր ամենամեծ նվաճումներից է, քանի որ միշտ անհարմար էր զգում իր թերի կրթության համար: Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ավարտից

grew up surrounded by so much love but with no solid means: Mischa and Knar were always happy and positive.

Charles started his career in show business at a very young age, his sister and him making appearances in plays here and there. Although they left school rather early, he had always been proud of his first degree of "Certificate d'Etudes." It took almost 70 years to get a second one and receive the title of Doctor Honoris Causa in several universities around the world. It is one of his greatest achievements since he always felt a bit uncomfortable with his lack of a higher education. At the end of the war his career took off. At school, he met a gangly young man, Pierre Roche, a very gifted pianist. They composed music and wrote lyrics for themselves and later on for others. Mr. Raoul Breton and his wife, nicknamed "La Marquise" by Charles Trenet, gave them some valuable assistance. It is thanks to them that Charles and Pierre were introduced into French show business and especially to Edith Piaf. Charles wrote several songs for her and became

հետո Շառլի կարիերան վերելք է ապրում: Դպրոցում՝ Նա ծանոթանում է Պիեռ Ռոշե անունով մի բարձրահասակ և վտիտ երիտասարդի հետ, որը տաղանդավոր դաշնակահար էր: Նրանք երկուսով երգեր էին գրում իրենց, իսկ հետո՝ Նաև ուրիշների համար: Երգիչ Ռաուլ Բրետոնը և Նրա կինը, որին Շառլ Տրենեն տվել էր «Մարկիզուհի» մականունը, այդ ընթացքում շատ էին օգնում Նրանց: Չենց Նրանց շնորհիվ էր, որ Շառլը ծանոթանում է ֆրանսիական տատրադային աստղերի, այդ թվում էլ Պիաֆի հետ: Շառլը Պիաֆի համար մի քանի երգ է գրում և շուտով դառնում է Նրա մենեջերը: Այս համագործակցությունը շատ արագ վերաճվում է ամուր ընկերության, և Պիաֆը 1947–48 թթ. հրավիրում է Նրան իր հետ մեկնելու ԱՄՆ հյուրախաղերի: Պիեռն ու Շառլը որոշ ժամանակով հաստատվում են Քվեբեկում: Այս ընթացքում էլ ծնվում է Ազնավուրի առաջնեկը՝ Սեդան (1947 թ. մայիսի 21-ին):

her manager. From this collaboration grew a very strong friendship. She invited them to tour the USA between 1947 and 1948. Pierre and Charles settled down in Quebec for some time. During this period, Seda, his first daughter, was born on May 21, 1947. His duet with Pierre worked well; they recorded their first six records in Québec. They had concerts for 40 weeks at the "Faisan Doré" at a rate of 11 shows a week and they slowly became local celebrities. He felt homesick but Pierre was happy to stay in Montreal. Back in France nobody knew who he was and he had to start all over again, but alone this time. In 1950 he met Gilbert Bécaud. This helped him to become more recognized in France as a songwriter. It was a wonderful period even though the critics were very harsh. What were his faults? His voice, his height, his gestures, his lack of artistry and education, his honesty, or his lack of per-

COCINOR présente

CHARLES AZNAVOUR
dans

TIREZ SUR LE PIANISTE

MISE EN SCÈNE DE
FRANÇOIS TRUFFAUT

D'APRÈS LE ROMAN DE
DAVID GOODIS
"DOWN THERE"

AVEC

MARIE DUBOIS
NICOLE BERGER
MICHELE MERCIER
ET ALBERT REMY

IMAGES DE
RAOUL COUTARD
sur DYALISCOPE

MUSIQUE DE
GEORGES DELERUE
ÉDITÉE PAR ROYALTY

UNE PRODUCTION PIERRE BRAUNBERGER
pour LES FILMS DE LA PLEIADÉ

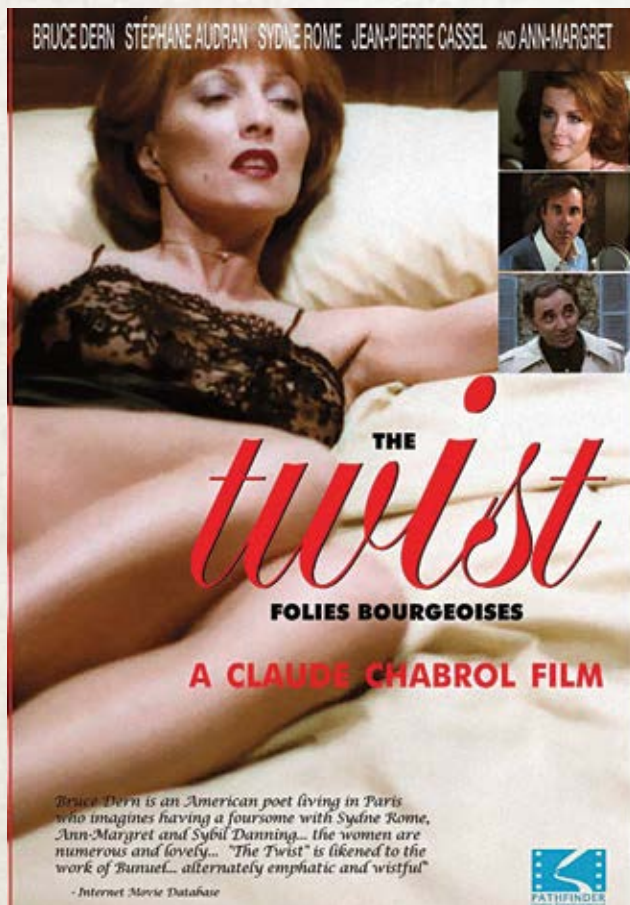

INTERDIT AUX MOINS DE 18 ANS

→ Պիեռի և Շառլի դուետը հաջողություններ է գրանցում Թվերեկում, որտեղ էլ Նրանք կատարում են իրենց առաջին 6 ձայնագրությունները:

Պիեռի և Շառլի դուետը հաջողություններ է գրանցում Թվերեկում, որտեղ էլ Նրանք կատարում են իրենց առաջին 6 ձայնագրությունները: Ավելի քան 40 շաբաթ շարունակ Նրանք շաբաթական 11 համերգ են տալիս «Ոսկե փասիան» կաբարե-ակումբում և աստիճանաբար հայտնի են դառնում Թվերեկում: Շառլը կարոտում

sonality? His voice? He could not change it. The teachers he consulted all agreed he shouldn't sing, but nevertheless he continued to sing until his throat was sore. His voice developed from a small tenth of an octave to a range of nearly three octaves. He had the capabilities of a classical singer but with a slight "veil," that obscured his voice. His tenacity paid off. In 1952, he even applied, however in vain, to replace Marc Herrand who was leaving the "Les Compagnons de la Chanson." Still, he remained on good terms with them and was asked a few years later to be the godfather of Fred Mella's daughter, Laurence. Till the end of his life Fred remained his very good friend.

The year 1956 marked Charles's first breakthrough as a singer. During a recital in Casablanca, the public's reaction was so resonant that he was immediately propelled into stardom. For his first show at Olympia, he wrote "Sur Ma Vie" (1956), which became his first popular song.

եր իր ծննդավայրը, իսկ Պիեռն իրեն շատ երջանիկ էր զգում Սոնրեալում: Վերադառնալով Ֆրանսիա, որտեղ Նրան ոչ ոք չէր ճանաչում, Շառլն ստիպված է լինում ամեն ինչ սկսել Նորից, բայց այս անգամ արդեն մենակ: 1950 թ. նա հանդիպում է Ֆրանսիացի երգիչ և երաժիշտ Ժիլբեր Բեկոյին: Ծանոթությունն օգնում է Նրան, որպես երգահանի, Ֆրանսիայում ճանաչում ձեռք բերել: Շառլի կարիերայում սա հրաշալի ժամանակահատված էր,

He received more and more engagements and three months later at Olympia, his singing career was firmly established.

In the late 1950s, Aznavour began to infiltrate into films with more relish. Short and stubby in stature and excessively brash and brooding in nature, he was hardly a leading man material but he embraced his shortcomings nevertheless. Some Aznavour's early period works are

չնայած որ երաժշտական քննադատները շատ խիստ էին Նրա հանդեպ: Իսկ ո՞րն էր Ազնավուրի «մեղքը»: Նրա ծափը, հասա՞կը, Նրա շարժումները, թերի կրթությունն ու արտիստիզմի պակասը, իսկ գուցե Նրա ազնվությունը կամ չշեշտված անհատականությունը: Ամեն դեպքում երևի թե ծափը: Բայց Նա չէր կարող փոխել այն: Վոկալի բոլոր ուսուցիչները, որոնց հետ Նա խորհրդակցում էր, միաձայն պնդում էին, որ Նա չպետք է շարունակի

"The War of the Kids" (1936), "Missing from Saint-Agil" (1938), "Goodbye Darling" (1946), "A Stunning Boy" (1957), "Paris Music Hall" (1957), "Oh! What a mambo" (1959), "The Dragueurs" (1959), "Testament of Orpheus" (1960), "A taxi to Tobruk" (1960), "The Rhine Passage" (1960), "The Lions Are Loose" (1961), "Horace 62" (1962), "The Devil and the Ten Commandments" (1962), "The four truths" (1962), "Why Paris?" (1962), "Destination Rome" (1963).

երգել, բայց նա շարունակում էր երգել այնքան, մինչև կոկորդը սկսում էր ցավել: Նրա ճայնը, որը զարգանում է մեկից մինչև 3 օկտավա, թեև դասական երգչի ճայնի էր նման, բայց մի երանգ ուներ, որ աղավաղում էր մաքրությունը: Սակայն վերջիվերջո Շառլի համառությունն ու վճռականությունը փոխհատուցվում են: 1952 թ. նա դիմում է «երգերի ուղեկիցներ»-ին՝ խմբի հեռացող անդամ Մարկ Չերանդին փոխարինելու համար, սակայն նրան մերժում են: Այնուամենայնիվ, Շառլը լավ հարաբերությունների մեջ է մնում խմբի անդամների հետ, և մի քանի տարի հետո խմբի տղաներից Ֆրեդ Մելլան նրան խնդրում է դառնալ իր դստեր՝ Լորենսի կնքահայրը: Մինչև կյանքի վերջ նրանք մնացին լավ ընկերներ: 1956 թ. բեկումնային է լինում նրա երաժշտական կարիերայում: Կասաբլանկայի համերգին հանդիսատեսի արձագանքն այնքան բուռն էր, որ Ազնավուրը

Charles was also deeply impressive as the benevolent but despondent and ill-fated mental patient Heurtevent in "Head Against the Wall " (1959). A year later, Aznavour starred as the piano player Charlie Kohler/Edouard Saroyan in Francois Truffaut's adaptation of the David Goodis' novel "Shoot the Piano Player" (1960), which earned box-office kudos both in France and the United States. This sudden notoriety sparked an extensive tour abroad in the 1960s. Dubbed the "Frank Sinatra of France" and singing in many languages (French, English, Italian, Spanish, German, Russian, Armenian, Portuguese), his touring would include sold-out performances at Carnegie Hall (1964) and London's Albert Hall (1967). Aznavour served as actor and composer/music arranger for many films, including "A Boy from Paris" (1961), which he co-wrote with director Marcel Martin, and the dramas "Three Fables

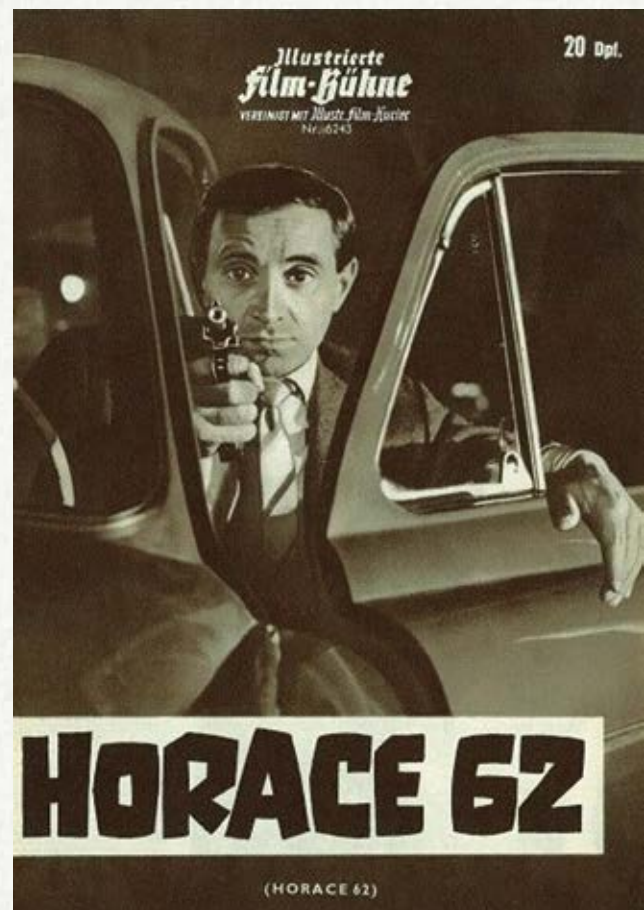

միանգամից աստղ դարձավ: Փարիզի «Օլիմպիա» համերգասրահի իր առաջին ելույթի համար Ազնավուրը գրում է «Իմ կյանքի մասին» երգը, որն էլ դառնում է նրա առաջին հայտնի կատարումը (1956թ.): Այդ համերգից հետո նա անընդհատ հրավերներ է ստանում, իսկ Օլիմպիայում ևս 3 ամիս երգելուց հետո Ազնավուրի կարիերան արդեն հաստատուն քայլերով վերելք է ապրում:

1950-ականների վերջերին Ազնավուրն ավելի ակտիվ է ներգրավվում նկարահանումներում: Չունենալով դերասանին բնորոշ դասական արտաքին և լինելով իր բնույթով անվստահ, այնուամենայնիվ, նա թույլ

of Love" (1962) and "Dear Caroline" (1968). The actor also embraced the title role in the TV series "Les Fables de la Fontaine" (1964), and then starred in the popular musical "Mr Carnival" (1965), in which he performed his hit song "La Bohème."

The following years saw the release of several successful compositions. Most of these songs refer to love and time passing by. Following this success, in 1968 he found love and stability with his third wife Ulla. Thanks to her, he was able to draw a line and get rid of all the "parasites" surrounding him. They had three children. In 1969, his daugh-

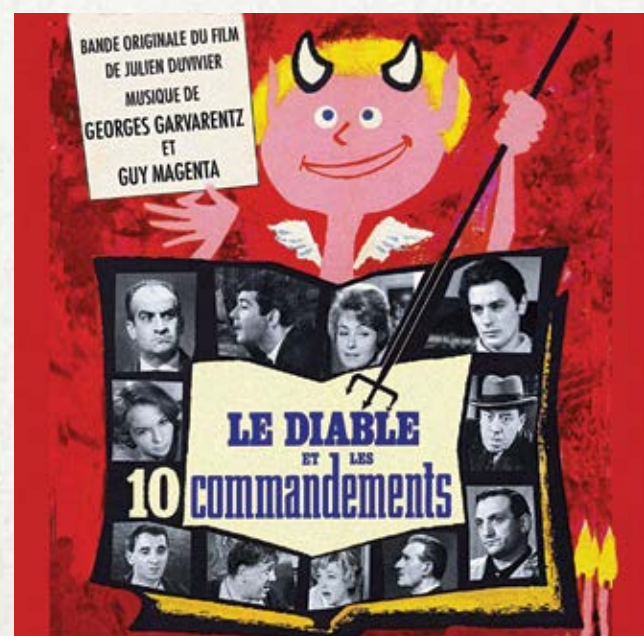

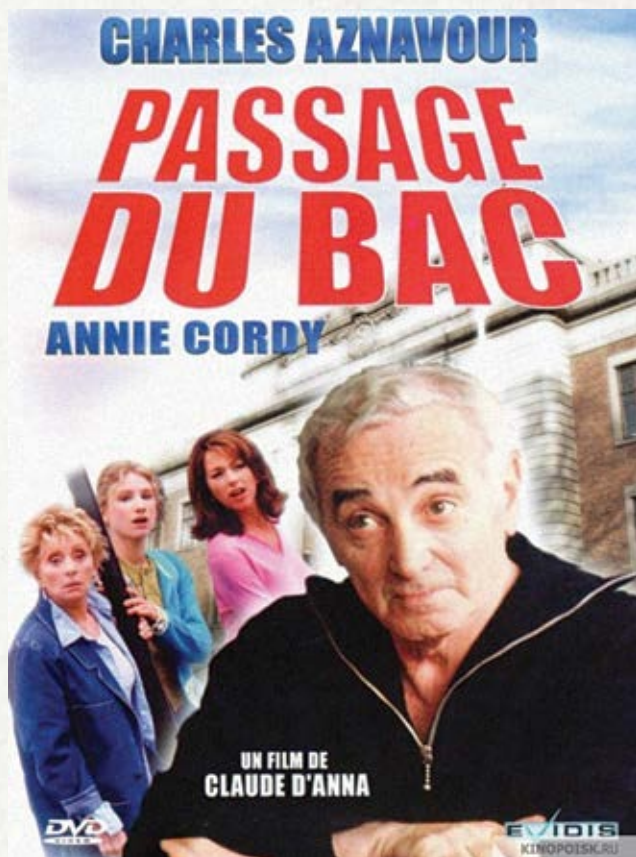
չի տալիս, որ այդ թերությունները խոչընդոտեն իր ստեղծագործական ուղղուն:

Ազնավորի մասնակցությամբ վաղ շրջանի կինոնկարներից են «Երեխաների պատերազմը» (1936 թ.), «Սենտ-Ամիլից անհետացածները» (1938 թ.), «Ցտեսություն սիրելիս» (1946 թ.), «Ցնցող տղան» (1957 թ.), «Փարիզյան երաժշտական սրահ» (1957 թ.), «Օ, այ քեզ մամբո» (1959 թ.), «Հատակորսները» (1959 թ.), «Օրվեռսի կտակը» (1960 թ.), «Տաքսի մինչ Տոբրուկ» (1960 թ.), «Անցում Չոենսի վրայ» (1960 թ.), «Առյուծներն ազատության մեջ» (1961 թ.), «Հորացիոս-62» (1962 թ.), «Սատանան ու տասը պատվիրանները» (1962 թ.), «Հորս ճշմարտություն» (1962 թ.), «Ինչո՞ւ Փարիզ» (1962 թ.), «Հռոմեական ժամանակ» (1963 թ.):

Տպավորիչ է բարեգործ, բայց հոռետես և չարամիտ, հոգեկան հիվանդ Հիթլերի դերը՝ «Գլուխը պատին» կինոնկարում (1959 թ.):

Մեկ տարի անց Ազնավորը նկարահանվում է Դեվիդ Գուդիսի «Կրակե դաշնակահարին» վեպի հիման վրա

ter Katia was born, and a year and a half later, his son Mischa was born. His continental star continued to shine and Aznavour acted in films outside the borders of France with more dubious results. The sexy satire "Candy" (1968), with an international cast including Marlon Brando, Richard Burton and Ringo Starr garnered international recognition. In 1976 he moved to Switzerland with his family and in 1977 his son Nicolas was born.

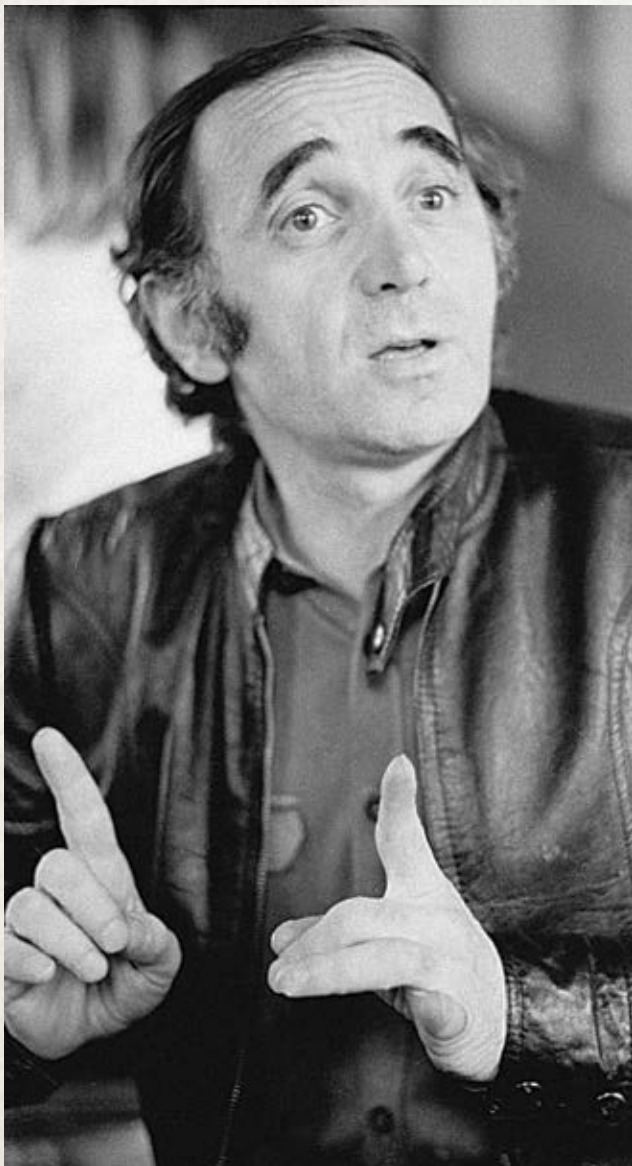
While he was also seen in the English drama "Games" (1970), "The Blockhouse" (1973) and an umpteenth film version of Agatha Christie's "Ten Little Indians" (1974), his music kept him in the international limelight. These movies were followed by new works: "The Twist" (1976), "Sky Riders" (1976), "The Tin Drum" (1979), "Ciao, guys" (1979), "What Makes David Run?" (1982), "The Magic Mountain" (1982), "The Hatter's Ghost" (1982), "Edith and Marcel" (1983), "Young Once" (1983), "Viva Life" (1984), "Country life" (1992), "The Chinese" (1992) and many other films. Films aside, his chart-busting single "She" (1972-1974) went gold, later platinum in Britain.

During this period, he was always on the road performing concerts around the world. In 1982, he moved with his family to the United States for two years, first in Los Angeles and thereafter in Greenwich, Connecticut. In 1984, they moved back to Switzerland at Katia's request. The features "Yiddish Connection" (1986), "Il maestro" (1990) with Malcolm McDowell complemented his film repertoire.

The terrible earthquake that struck Armenia in 1988 was a turning point in his life. Having always been very close

Նկարահանված Ֆրանսուա Տրուֆոյի կինոնկարում (1960 թ.)՝ կերտելով դաշնակահարի՝ Չառլի Կոիլերի (Էդուարդ Սարոյանի) դերը։ Կինոնկարն արժանանում է մեծ գնահատանքի ինչպես Ֆրանսիայում, այնպես էլ Ամերիկայի Միացյալ Նահանգներում։ 1960թ. կինոնկարի հաջողությունն սկիզբ է դնում լայնածավալ շրջագայության, որի ընթացքում Կառնեգի և Լոնդոնի Ալբերտի սրահներում (1964 թ., 1967 թ.) Ազնավուրը կատարում է իր երգերը բազմաթիվ լեզուներով (ֆրանսերեն, անգլերեն, իսպաներեն, գերմաներեն, ռուսերեն, հայերեն, պորտուգալերեն) և արժանանում է «Ֆրանսիացի Ֆրանկ Սինատրա» կոչմանը։ Ազնավուրը հանդես է եկել ինչպես դերասանի, այնպես էլ կինոնկարների երգահանի ասպարեզում։ Մարսել

to his family and adoring his parents, Armenia and Armenians have always been in his heart and in his blood. It was unbelievable that he would do nothing for people who faced so much misfortune and suffering. They moved heaven and earth, surrounded by a few followers to respond to immediate needs of the population. He donated all proceeds and rights of the song "Pour toi, Arménie" (1989), recorded with the collaboration of more than eighty artists. Since the foundation of "Aznavour pour l'Arménie" Charity Fund, they have never ceased to support Armenia.

In 1995, Gérard Davoust and Charles Aznavour acquired the music publishing company "Editions Raoul Breton:" Raoul Breton– the same person who had helped him almost 50 years earlier. It was now his turn to continue the legacy and support the work of talented French composers and songwriters among which are Lynda Lemay, Sensseverino, Alexis HK, Yves Never, Gerard Berliner, Agnès Bihl.... Nevertheless, above all, Charles was pleased to have become the publisher of his favorite poet, Charles

Մարտինի հետ նա գրել է «Տղան Փարիզից» (1961 թ.) կինոնկարի, ինչպես նաև «Սիրո երեք առակ» (1962 թ.) և «Սիրելի Քերուլին» (1968 թ.) դրամաների երաժշտությունը: Նա մի քանի օպերա է բեմադրել, որոնցից առաջինը՝ «Պարոն Դիմակահանդես»-ն է, որն անմիջապես ճանաչում ձեռք բերեց: Այդտեղ հնչում էր Նրա հռչակավոր «Բոհեմը»:

Հաջորդ տարիներին Ազնավուրը թողարկում է մի քանի հաջող ձայնագրություններ: Այդ երգերի մեծ մասը սիրո և անցած ժամանակի մասին էին: Այս հաջողություններից հետո նա վերջապես նաև ընտանեկան երջանկություն է գտնում իր երրորդ կնոջ՝ Ուլլայի հետ: Ուլլայի շնորհիվ Շառլը կարողանում է ազատվել շրջապատի բոլոր անցանկալի մարդկանցից: Նրանք 3 երեխա են ունենում: 1969 թ. ծնվում է Նրանց աղջիկը՝ Կատյան, իսկ մեկ ու կես տարի հետո նաև Նրանց որդին՝ Միշան: Հաջողությունն ուղեկցում է Ազնավուրին, և նա շարունակում է նկարահանվել ոչ միայն Ֆրանսիայում: Միջազգային համբավ է վայելում «Քաղցրիկը» (1968 թ.) կինոնկարը, որտեղ նկարահանվել են այնպիսի աստղեր, ինչպիսիք են Մարլոն Բրանդոն, Ռիչարդ Բարթոնը, Ռինգո Սթարը:

GAUMONT DISTRIBUTION présente une adaptation FRANCO LONDON FILM - S.N.E. GAUMONT (Paris) PROCUSA (Madrid)

LINO VENTURA
CHARLES AZNAVOUR
HARDY KRÜGER
dans un film de
DENYS DE LA PATELLIÈRE

UN
TAXI
POUR
TOBROUK

d'après un scénario original de **RENÉ HAVARD**
Adaptation de **MICHEL AUDIARD, RENÉ HAVARD et DENYS DE LA PATELLIÈRE**
Dialogues de **MICHEL AUDIARD**
avec **MAURICE BIRAUD** et **GERMAN COBOS**

Dir. de la Photo
MARCEL GRIGNON

DYALISCOPE

Musique de
GEORGES GARVARENTZ

1976 թ. ընտանիքը տեղափոխվում է Շվեյցարիա, որտեղ էլ մի տարի հետո ծնվում է Նրանց 2-րդ որդին՝ Նիկոլան։ Չնայած հետագայում Շառլը նկարահանվում է այնպիսի կինոնկարներում, ինչպիսիք են «Խաղեր» (1970 թ.), «Թաղամասը» (1973 թ.), ինչպես նաև Ագաթա Զրիստիի «Տասը փոքրիկ սևամորթներ» (1974 թ.), այնուամենայնիվ Ազնավուրի ուշադրության կենտրոնում մշտապես երաժշտությունն էր։ Այս կինոնկարներին հաջորդում են Նոր աշխատանքներ՝ «Բուրժուական քմահաճույքներ» (1976 թ.), «Երկնային հեծյալներ» (1976 թ.), «Թիթեղյա թմբուկ» (1979 թ.), «Առայժմ, տղաներ» (1979 թ.), «Ի՞նչն է ստիպել փախչել Դավիթին» (1982 թ.), «Կախարդական սարը» (1982 թ.), «Գլխարկագործի ուրվականները» (1982 թ.), «Էդիթն ու Մարսելը» (1983 թ.), «Երիտասարդություն» (1983 թ.), «Կեցցե կյանքը» (1984 թ.), «Գյուղական տարիներ» (1992 թ.), «Չինացին» (1992 թ.) և բազում այլ կինոնկարներ։ 1972–74 թթ. Մեծ Բրիտանիայում «Նա» երգն արժանանում է ոսկե, ապա նաև պլատինե սկավառակի։

Այս ընթացքում երգիչն անընդհատ մեկնում է համերգային շրջագայությունների։ 1982 թ. Ազնավուրը ընտանիքի հետ 2 տարով հաստատվում է Ամերիկայում։ Սկզբում Նրանք ապրում են Լոս Անջելեսում, այնուհետև տեղափոխվում են Գրինվիչ Կոնեկտիկուտ։ 1984 թ.

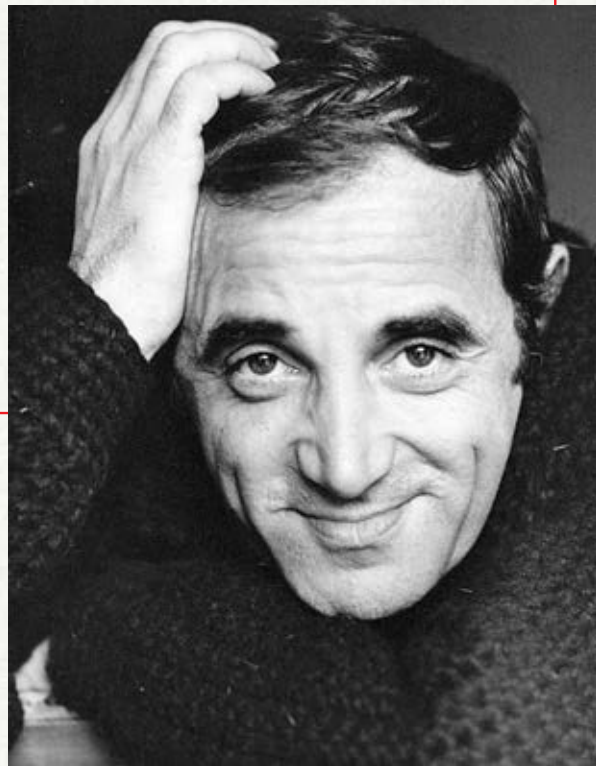
Trenet. In 1997, Aznavour received an honorary César Award.

Aznavour released thirty-seven gold albums in total. His most popular song in America, "Yesterday, When I Was Young" had renditions covered by everyone, from Shirley Bassey to Julio Iglesias. The films with his participation also include "The Prisoner of a revenge" (1993), "The comedian" (1997), "Without ceremony" (1997), "The kids" (1999), "Laguna" (2001), "The Truth About Charlie"

→ Ընդհանուր առմամբ Նա թողարկել է 37 ոսկե ալբոմ:

Նրանք իրենց աղջկա՝ Կատյայի խնդրանքով վերադառնում են Շվեյցարիա: Չետագա կինոնկարների ցանկը համալրում են «Հրեական կապ» (1986 թ.) և Մալթոլմ Մակդոլվելլի հետ համատեղ «Մաեստրոն» (1990թ.) կինոնկարները:

1988 թ. Հայաստանը ցնցած երկրաշարժը շրջադարձային է լինում Շառլի կյանքում: Միշտ նվիրված լինելով իր արմատներին ու ծնողներին, Հայաստանն ու հայերը եղել են նրա սրտում և նրա արյան մեջ: Անհնար էր պատկերացնել, որ Նա ոչինչ չէր ձեռնարկի իր տառապող ժողովրդին աջակցելու համար: Ազնավուրն արեց հնարավոր և անհնարին ամեն ինչ՝ իր ժողովրդին օգնե-

Հայաստանի ազգային հերոս
National Hero of Armenia

→ Ազնավուրն արժանացել է Ֆրանսիայի Պատվո լեգեոնի շքանշանի:

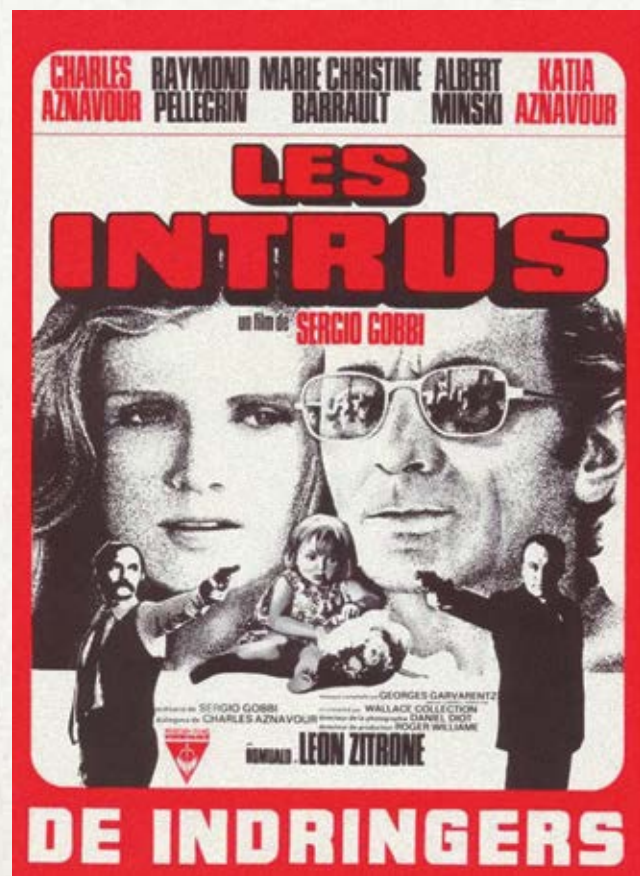
լու համար: 1989 թ. նա ճայնագրում է «Զեզ համար, շայաստան» (Ժորժ Կառվարենցի հետ) երգը, որը նրա հետ երգեցին ավելի քան 80 երգիչ. այն մեր երկրի համար արված նրա բազմաթիվ բարեգործական ծրագրերից էր: 1993 թ. «Ազնավուրը շայաստանի համար» բարեգործական հիմնադրամի բացմամբ նա շարունակել է օգնել շայաստանին:

1995 թ. Ազնավուրն ու Ժերար Դևուստը ձեռք են բերում «Ռաուլ Բրետոնի հրատարակություններ» ձայնագրման

(2002), "Angelina" (2003), "Father Goriot" (2004), "Public Enemy" (2005), "Take me" (2005), "My colonel" (2006) and many others. It was not until the end of the 20th century that he devoted himself to writing books, starting with a first collection of short stories, "Mon Père ce géant." He wrote about sensitive family issues, or comic situations.

One of the leading actors of Atom Egoyan's film "Ararat" shot in 2002 was Charles Aznavour.

On December 26, 2008, the President of the Republic of Armenia, Serzh Sargsyan, granted him the Armenian citizenship and a year later in 2009 he accepted the position

EN COMPAGNIE FRANÇAISE DE DISTRIBUTION CINÉMATOGRAPHIQUE

LE GRAND PRIX DU FESTIVAL DE VENISE

LION D'OR

CHARLES AZNAVOUR
NICOLE COURCEL
GEORGES RIVIERE
CORDULA TRANTOW

DANS UN FILM DE
ANDRE CAYATTE

Le Passage du Rhin

Scénario de ANDRE CAYATTE et ARMAND JAMMOT
Adaptation de ANDRE CAYATTE, PASCAL JARDIN et MAURICE AUBERGE

Dialogues de MAURICE AUBERGE
Direction de la production : CHEF MONTÉUR : PROCEUR DE LA PHOTOGRAPHIE :
ALPH BAUM · K. HAHNE · BORYS LEWIN · ROGER FELLOUS
MUSIQUE DE
LOUIGUY

UNE CO-PRODUCTION
FRANÇOIS LAMOTTE FILM · LES FILMS GIBB · UFA · JEMMA FILM
P. A. CARPENTIER, 11 rue Saint-Pierre

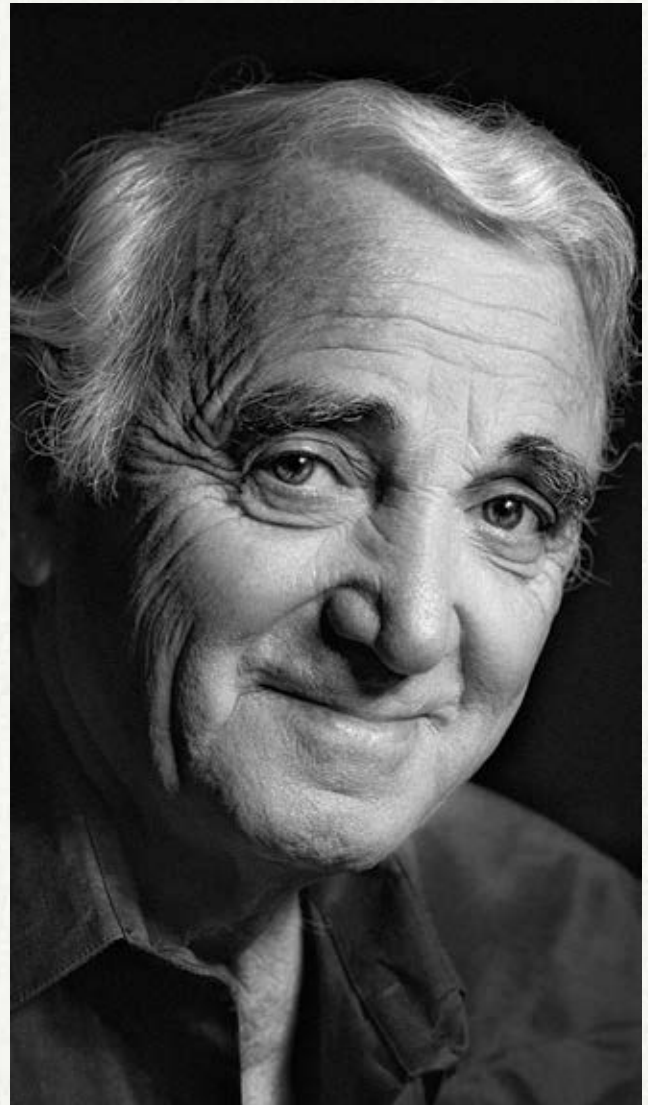
AVEC
BETTY SCHNEIDER
GEORGES CHAMARAT
SOCIÉTAIRE DE LA COMÉDIE FRANÇAISE
JEAN MARCHAT
SOCIÉTAIRE DE LA COMÉDIE FRANÇAISE

DISTRIBUTION

ընկերությունը, որը կրում էր երգիչ Ռաուլ Բրետոնի անունը, այն նույն մարդու, որը գրեթե 50 տարի առաջ օգնել էր նրան: Այժմ արդեն Ազնավուրի հերթն էր օգնելու խոստումնալից ու տաղանդավոր արտիստներին, որոնց թվում էին Լինդա Լեմեն, Ստեֆան Սենսանդրինոն, Ալեքսիսը, Իվա Նևրը, Ժերար Բեռլինը, Ազնես Բիլլը և ուրիշներ: Այնուամենայնիվ, Ազնավուրի համար ամենաուրախալին այն էր, որ նա թողարկում էր իր սիրելի բանաստեղծի՝ Շառլ Տրենեի բանաստեղծություններով զրկած երգերը: 1997թ. Ազնավուրը ստանում է «Սեզար» կինոմրցանակը: Ընդհանուր առմամբ նա թողարկել է 37 ոսկե ալբոմ: ԱՄՆ-ում մեծ հիթ դարձած «Երեկ, երբ ես երիտասարդ էի» երգի վերաբերյալ իրենց հիացմունքն են հայտնել գրեթե բոլոր աստղերը՝ սկսած Շիռլի Բասիից մինչև Խուլիո Իգլեսիաս:

Ազնավուրի մասնակցությամբ կինոնկարների շարքը համալրում են «Վրեժին գերի» (1993 թ.), «Դերասանը» (1997 թ.), «Առանց ձևականության» (1997 թ.), «Փոքրիկ-

of the Ambassador of Armenia to Switzerland, which he held until the end of life. He also served as a Permanent Representative of Armenia to UNESCO in Paris.

During his long-standing career he has played in over sixty films; he has composed over 1200 songs, sung in eight different languages. Above all, he did it with love and dedication and for the pleasure for his audience. The 2618th star on the Hollywood Walk of Fame was awarded to Charles Aznavour. Aznavour was awarded the Legion of Honour (1997), the Order of St. Mesrop Mashtots (1998), the Belgian Order of the Crown (2015) and many more.

Charles Aznavour passed away on October 1, 2018, at the age of ninety-four, at his home in Mouriès, in southeastern France. Charles Aznavour did his best to act both as an artist and as an Armenian. It is a sorrow that he was

ները» (1999 թ.), «Օղվաճակ» (2001 թ.), «Եղմարտություն
Զառլի մասին» (2002 թ.), «Անժեյինա» (2003 թ.), «Հայր
Գորիո» (2004 թ.), «Հասարակության թշնամին» (2005
թ.), «Վերցրե՛ք ինձ» (2005 թ.), «Իմ գնդապետ» (2006 թ.)
և շատ այլ կինոնկարներ:

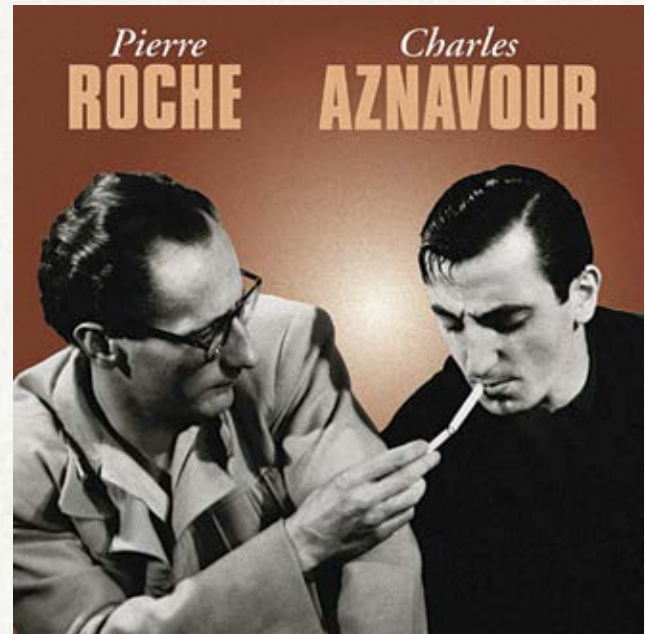
Ազնավուրը միայն դարավերջին է կարողանում իրեն
նվիրել գրական գործունեությանը: Նրա առաջին
պատմվածքների ժողովածուն կոչվում է «Իմ հայրը հսկա
է»: Ազնավուրը գրում է ընտանեկան նուրբ թեմաների,
ինչպես նաև զվարճալի իրավիճակների մասին: 2002 թ.
Ատոմ Էգոյանի նկարահանած «Արարատ» կինոնկարի
գլխավոր դերակատարներից էր նաև Շառլ Ազնավուրը:

2008 թ. դեկտեմբերի 28-ին, Հայաստանի Հանրապե-
տության Նախագահ Սերժ Սարգսյանը Ազնավուրին
22 քաղաքացիություն է շնորհում, իսկ մի տարի անց
Ազնավուրը համաճայնվում է ստանձնել Շվեյցարիա-
յում 22 արտակարգ և լիազոր դեսպանի պաշտոնը,
որն զբաղեցրեց մինչև կյանքի ավարտը: Նա նաև
ՅՈՒՆԵՍԿՕ-ում Հայաստանի մշտական ներկայացուցիչն
էր: Երկարատև կարիերայի ընթացքում Ազնավուրը
խաղացել է ավելի քան 80 կինոնկարում, գրել է ավելի
քան 1200 երգ, երգել է 8 լեզվով և այս ամենը Շառլ
Ազնավուրն արել է հանդիսատեսի հանդեպ տաժած
անձնուրաց սիրով և նվիրվածությամբ:

2017 թ. Չուլվուդի Փառքի ծառուղում 2618-րդ աստղը
շնորհվել է Շառլ Ազնավուրին:

Ազնավուրն արժանացել է Ֆրանսիայի Պատվի լեգեոնի
շքանշանի (1997 թ.), Հայաստանի Հանրապետության

unable to reach a desire to have a solo concert at the age
of 100, but he left great heritage that belongs to the whole
world. The farewell ceremony of the great Armenian was
held in Paris, in the yard of Les Invalides Complex. Charles
Aznavour was buried in the monastery of Montfort-l'Amau-
ry in Paris suburbs. This was the last will of the singer.

Սանկտ Պետերբուրգի
դրամահատարան
Saint Petersburg Mint

Փարիզի
դրամահատարան
Paris Mint

«Սբ Մեսրոպ Մաշտոց» (1998 թ.), Բելգիայի թագի շքանշանի ասպետ (2015 թ.) և այլ շքանշանների:

Շառլ Ազնավուրը կյանքից հեռացել է 2018 թ. հոկտեմբերի 1-ին ինստոմնչոս տարեկանում՝ Ֆրանսիայի հարավում գտնվող իր առանձնատանը: Շառլ Ազնավուրն իր ուժերի ներածին չափով ամեն ինչ արեց թե որպես արտիստ, թե որպես հայ: Ափսոս, որ նա

չկարողացավ կատարել իր մեծ ցանկությունը, այն է՝ մենահամերգ ունենալ 100 տարեկանում: Նա թողեց մեծ ժառանգություն, որը ողջ աշխարհին է: Մեծ հայի հրաժեշտի արարողությունը տեղի է ունեցել Փարիզում՝ Հաշմանդամների համալիրի բակում: Շառլ Ազնավուրը հուղարկավորվել է Փարիզի արվարձանում՝ Մոնֆոր լա Ամորիի վանքում: Այդպիսին է եղել երգչի վերջին կամքը:

ԼԵՎ ԱՏԱՄԱՆՈՎ

LEV ATAMANOV

→ Ատամանովը և
Նրա ղեկավարած
հանրահայտ
խումբը հաճախ
էին ստուդիայից
դուրս
Նկարահանումներ
անում:

Կինոռեժիսոր Լև Ատամանովը (իսկական անունը՝ Լևոն Ատամանյան) ծնվել է 1905 թ. փետրվարի 8-ին Մոսկվայում, հայ մտավորականների ընտանիքում: 21 տարեկանում Նա ավարտել է Առաջին պետական կինոդպրոցը՝ Լև Կուլեշովի դասարանը: 1928 թ-ից, որպես ռեժիսորի օգնական, աշխատել է «Գոսվոյենկինո» կինոֆաբրիկայում: Դեռևս 1930-ականների սկզբին Նա Վլադիմիր Սուտեևի հետ ստեղծել է խորհրդային առաջին հնչյունային մուլտիպլիկացիոն կինոնկարները՝ «Հակառակ փողոցը» և «Հեթաթ սպիտակ ցլիկի մասին»: Այդ ժամանակվանից էլ Նրան համարում են խորհրդային մուլտիպլիկացիոն կինոյի հիմնադիրներից: Նա աշխատանքային գործունեություն է ծավալել Նաև Հայաստանում. 1936 թ. գալով Երևան՝ Ատամանովը Հայֆիլմ կինոստուդիայում ստեղծում է մուլտկինոնկարների բաժին, հավաքում է մի շարք երիտասարդ նկարիչների ու Նրանց է փոխանցում իր մասնագիտության գաղտնիքները: Նրա ղեկավարությամբ ստեղծվել են հայկական մի շարք մուլտկինոնկարներ՝ «Շումն ու կատուն» (1938 թ.), որն ի դեպ առաջին հայկական մուլտիպլիկացիոն կինոնկարն է, «Քահանան և այծը»

One of the foremost Soviet animation film directors Lev Atamanov (Levon Atamanyan at birth) was born on February 8, 1905 into Armenian family who had lived in Moscow. In 1926, he graduated from the First State Film School (workshop of Lev Kuleshov). From 1928 he worked as an assistant director at the "Gosvoenkino" Film Studio.

As the founder of the Soviet animation film industry, as early as in the 1930s he initiated the production of the first Soviet sound cartoons among which is – "The story about the white bull-calf" (1933). In 1936, he came to Armenia and founded the first Armenian animation studio at Hay-Film. He taught art of animation to young Armenian artists and under his guidance a number of animated films such as "The Dog and the Cat" (1938), "The priest and the goat" (1939), "The Magic Carpet" (1948) were brought to life.

He was a veteran of the Second World War and since the post-war time, he held the position of the director of the "Soyuzmultfilm" Studio. In the early 1960s, he was Chairman of the Board of Directors of the Soyuzmultfilm Pup-

(1939 թ.), «Կախարդական գորգը» (1948 թ.): Նա նաև հայկական անիմացիոն կինոյի հիմնադիրն է:

Լև Ատամանովը մասնակցել է Հայրենական մեծ պատերազմին: 1949 թ. նա որպես ռեժիսոր աշխատել է «Սոյուզմուլտֆիլմ» կինոստուդիայում: 1960-ականների սկզբին «Սոյուզմուլտֆիլմ» տիկնիկային միության ռեժիսորական խորհրդի նախագահն էր, ինչպես նաև ստեղծագործական բաժնի և գեղարվեստական խորհրդի նախագահը: Իր ստեղծագործական գործունեության ընթացքում Ատամանովը ոգեշնչվել է տարբեր ազգերի հեքիաթներից՝ հայկական, ռուսական, չինական և այլն:

Ատամանովը և նրա ղեկավարած հանրահայտ խումբը հաճախ էին ստուդիայից դուրս նկարահանումներ անում: «Չյունե թագուհին» կինոնկարը ստեղծելիս նրանք ուղևորվել են Տալլին և Ռիգա, որպեսզի պատկերներում առավելագույնս ճշգրիտ արտացոլեն եվրոպայի հյուսիսային քաղաքի բնակչությանն ու համայնապատկերը: Խումբը ֆինանսական միջոցներ չունեի Կոպենհագեն մեկնելու համար, այդ իսկ պատճառով «Չյունե թագուհու» հրապարակը հենց Տալլինի հիասթափ կենտրոնն է: «Չյունե թագուհու» երաժշտությունը գրել է Արտեմի Այվազյանը: Այս ժապավենն իսկապես անասելի հաջողություն է ունենում. Վենետիկի միջազգային IX կինոփառատոնում արժանանում է առաջին մրցանակի (1957 թ.), մեկ տարի անց Կաննի միջազգային XI կինոփառատոնում լիամետրաժ մուլտկինոնկարի

pet Association as well as Chairman of the Bureau of the Creative Section and the Member of the Artistic Council of Soyuzmultfilm.

His films "The Yellow Stork" (1950), "The Scarlet Flower" (1952), "The Golden Antelope" (1954), "The Dog and the Cat" (1955), "The Snow Queen" (1957), a multi-series animated film "The kitten by the name of Bark" (1976–1982) and others were awarded with prizes and diplomas from the ICF and at various international film festivals, including the Cannes Film Festival. In the 1960s, he was Chairman of the Board of Directors of the Puppet Association. The father and founder of the Soviet animation cinematography he was also the founder of Armenian animation cinema as well as the USSR Honored and People's Artist.

In a flash of inspiration, he often turned to Armenian, Russian, Chinese fairy-tales.

Atamanov and his team had often worked outside the studio. When creating "The Snow Queen" (1954), they traveled to Tallinn and Riga so that the images and population of the northern city of Europe would be accurately reflected in the animated scenes. The group had no financial means to travel to Copenhagen, so the scenes on the square were shot at the beautiful city center of Tallinn. The music to "The Snow Queen" was written by Artemi Ayvazyan.

մրցանակի: Նույն թվականին՝ Հռոմի Անիմացիոն կինո-
նկարների միջազգային փառատոնին ստանում է
առաջին մրցանակ, որին հաջորդում է Համամիութ-
նական փառատոնը Մոսկվայում (ԽՍՀՄ). այստեղ
կինոնկարն արժանանում է հատուկ մրցանակի:

Ռեժիսորը հաճախ է օգտվել Լենինի գրադարանից,
Պուշկինի թանգարանից և Էրմիտաժից: Չենց Էրմիտաժի
պահեստներում են մուլտկինոնկարի ստեղծողները ծա-
նոթացել «Ոսկե այծքաղը» կինոնկարի յուրահատուկ
հնդկական գեներին: Թանգարանի տնօրեն Բորիս
Պիոտրովսկին, ամեն կերպ օժանդակել է խմբի աշխա-
տանքին. ստեղծագործական աշխատանքի ընթաց-
քով աշխույժ հետաքրքրվում էր նաև ակնառու գիտ-
նականի հմայիչ կինը՝ Չոխիսիմե Ջանփոլադյանը, որը
սերում էր հայ ազնվական տոհմից:

Իր կինոնկարներն ստեղծելիս Լև Ատամանովը հա-
ճախ է կենտրոնացրել «հայկական ռեսուրսը»: «Ոսկե

The release of "The Snow Queen" was such success that
it followed solid appreciation – the first prize at the IX
Venice International Film Festival of Youth and Children
(1957), a year later – the prize for the full-length animated
film at the XI Cannes International Film Festival of Youth
and Children; the first prize at the International Anima-
tion Film Festival in Rome, a special prize at the First All-
Union Festival in Moscow.

The Lenin Library, Pushkin Museum and Hermitage Mu-
seum were a source of inspiration for the director of ani-
mated films. It was the Hermitage Museum repository
where he saw an unusual Indian weapon later appearing
in "The Golden Antelope" (1954). A great friend of Arme-
nian people Boris Piotrovsky as well as his wife, Hripsime
Janpoladyan, a prominent petrologist and archaeologist,
did their best to assist the creative team in directing this
animation film.

այծքաղը» կինոնկարում ռաջային ճշմարտացի հնչյունավորելու համար հայ մեծ ռեժիսոր Ռուբեն Սիմոնովը ստիպված է եղել կրելու իր ագահ կերպարին բնորոշ հանդերձանք: Կինոնկարը նկարել են «էկլեր» տեխնիկայով: Այն ժամանակ այդ նույն տեխնիկայով էին նկարահանվում նաև դիսնեյան կինոնկարները. սկզբում՝ ժապավենի վրա, հետո կադր առ կադր վերածում էին նկարված պատկերի: Ռուբեն Սիմոնովի կերտած «Ոսկե այծքաղի» ռաջան մինչ օրս էլ համարվում է համաշխարհային մուլտիպլիկացիայի ամենակուլորիտային կերպարներից: Մուլտկինոնկարն արժանացել է Կաննի VII կինոփառատոնի պատվավոր դիպլոմի՝ գեղարվեստական բարձր որակի համար (1955 թ.), իսկ Դուբանի (Հարավաֆրիկյան Հանրապետություն) միջազգային կինոփառատոնին՝ դիպլոմի, նաև երկու դիպլոմ էլ կինոնկարին բերել են Լոնդոնի

When creating his films Lev Atamanov often turned to the "Armenian resource": the great Armenian film director Ruben Simonov synchronized the greedy character of the rajah in "The Golden Antelope." The method of producing animation was the one used in the Disney films: drawing sequences of animation on sheets and applying one picture or "frame" at a time. The artistic talent of Ruben Simonov did not go unnoticed: due to his acting, the rajah of "The Golden Antelope" has stood out as one of the multifaceted figures in world animation industry.

In 1955, the film was awarded the honorable diploma for high art qualities at the VII Cannes Film Festival; the Diploma at the International Film Festival in Durban (Republic of South Africa). The two more diplomas for this film were obtained from the IF Short Length Films in Belgrade (1955) and the First British ICF in London in 1957.

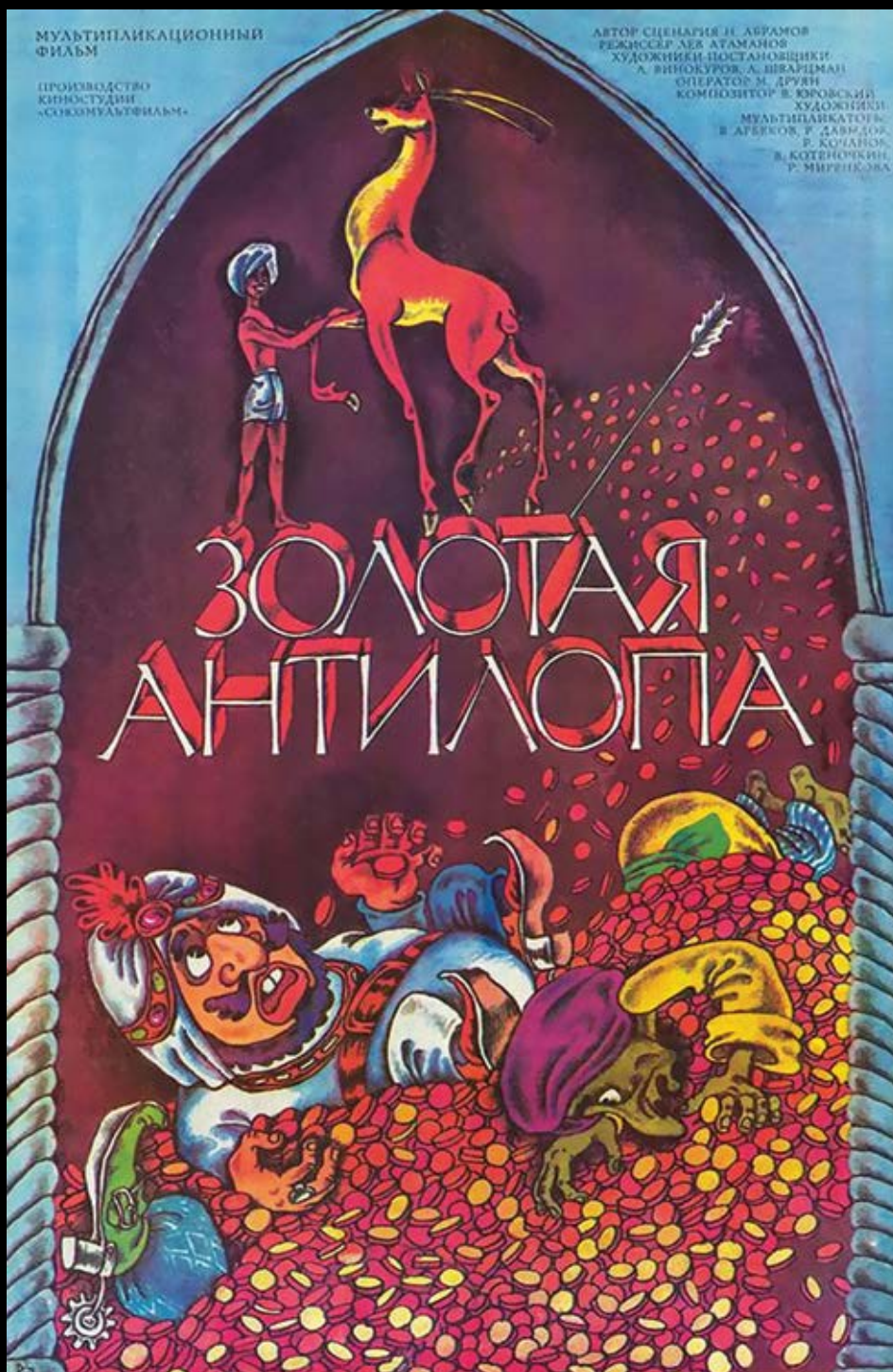

МУЛЬТИПЛИКАЦИОННЫЙ
ФИЛЬМ

ПРОИЗВОДСТВО
КИНОСТУДИИ
«СОЮЗМУЛЬТФИЛЬМ»

АВТОР СЦЕНАРИЯ Н. АБРАМОВ
РЕЖИССЕР ЛЕХ АТАМАНОВ
ХУДОЖНИКИ-ПОСТАНОВЩИКИ
А. ВИНЮКОВ, А. ШВАРЦМАН
ОПЕРАТОР М. ДРУЖИ
КОМПОЗИТОР В. ЮРОВСКИЙ
ХУДОЖНИКИ
МУЛЬТИПЛИКАТОРЫ
В. АРЕКОВ, Р. ДАВЫДОВ,
Р. КОЗЛОВ,
В. КОТЕНКО, КИМ,
Р. МИРЕНКО, ЭВА

ЗОЛОТАЯ АНТИЛОПА

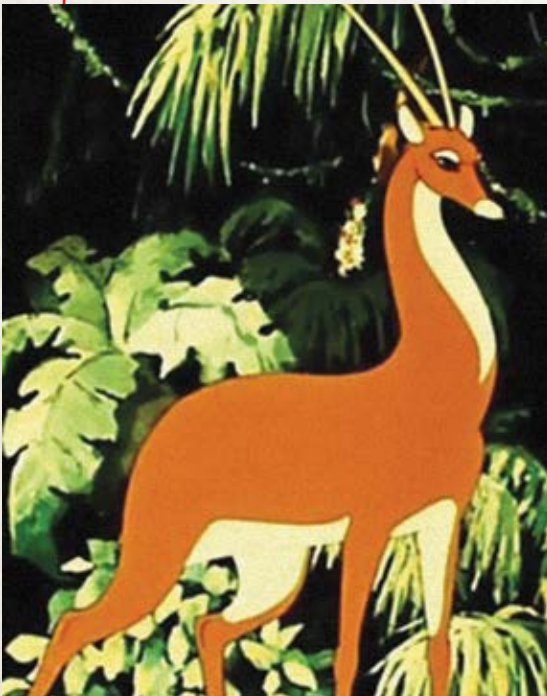
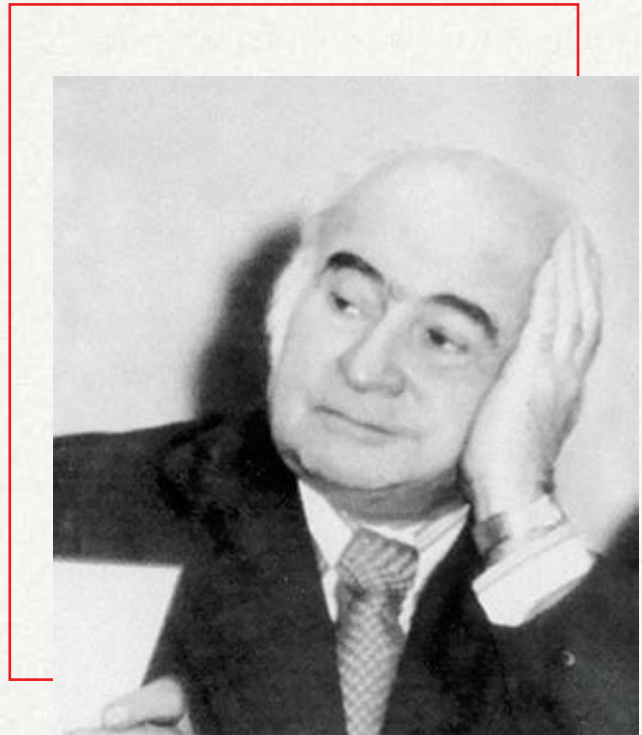
Բրիտանական և Բելգրադի կարճամետրաժ կինո-
նկարների միջազգային կինոփառատոները:

Լև Ատամանովի կինոնկարները՝ «Դեղին արագիլը»
(1950), «Ալվան ծաղիկը» (1952), «Ոսկե այծքաղ» (1954),
«Շունն ու կատուն» (1955), «Չյունե թագուհին» (1957) և
այլն, մինչև օրս էլ սիրում ու հաճույքով դիտում են թե
մեծերը, թե փոքրերը: Նա նկարահանել է նաև «Գավ
անունով փիսիկը» մուլտֆիլմաշարը:

Իր ինքնակենսագրականում Լև Ատամանովը նշել է.
«Իմ նախնիները Նոր Նախիջևանից էին»: Կինոգետ
Սերգեյ Գալստյանը «Ատամանով. կյանքն ու ստեղծա-
գործությունը» ուսումնասիրությունում որոշ անհայտ
փաստեր ու վկայություններ է հաղորդել Ատամանովի
ընտանիքի մասին. «Նրա դեմքը կարծես հատուկ ստեղծ-
ված լիներ ժպտալու համար ոչ միայն իր գրուցակցին,
այլև շրջապատում գտնվող բոլորին»:

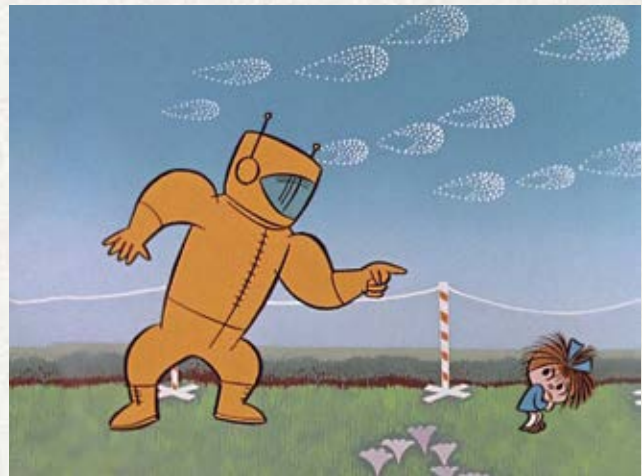
Չատկանշական է այն փաստը, որ համաշխարհային
ճանաչում ունեցող ճապոնացի գրող, անիմեների ռեժի-
սոր Չայաո Միյաճակին իր հարցազրույցներից մեկում
հայտնել է, որ Ատամանովի «Սառցե թագուհին» կինո-
նկարը որոշիչ ազդեցություն է ունեցել իր մասնագի-
տության ընտրության գործում:

Ժամանակակիցների վկայությամբ նա հանճարեղ
կազմակերպիչ էր: Նա կինոնկարը տեսնում էր ամբող-
ջությամբ և ամեն ինչ հաշվարկում էր նախապես:

Չենց Ատամանովն է նկարահանել խորհրդային ամենազեղեցիկ մուլտֆիկնոնկարները: Նա սիրո, ընկերության, հավատարմության մասին պատմում է կադրերի միջոցով: Մասնագետները շարունակում են պնդել, որ մինչև օրս դժվար է գտնել այնպիսի ռեժիսորի, որը կկարողանա մրցակցել Նրա հետ: Նա ՌԽՖՍՀ արվեստի վաստակավոր գործիչ է (1964 թ.), Ժողովրդական արտիստ (1978 թ.):

Լև Կոնստանտինի Ատամանովը մահացել է 1981 թ. փետրվարի 12-ին Մոսկվայում: Նա թաղված է Մոսկվայի Վազանկովյան գերեզմանատանը:

In his autobiography he says, "My ancestors come from New Nakhichevan." The film critic Sergey Galstyan gives more details about Atamanov's life in his monograph "Lev Atamanov: Life and Art." He writes that, "Atamanov's face seemed to be specially created to smile not only at a speaker, but also at everyone around him."

Famous Japanese anime director Hayao Miyazaki, in an interview, admitted that Atamanov's film "The Snow Queen" had a decisive influence when choosing his future career path.

As his contemporaries testified Atamanov had innate organizational skills that helped me keep everything under control. He could see the film ahead and calculate all the steps in advance.

Lev Atamanov passed away on February 12, 1981, in Moscow. He was buried at the Vagankovo cemetery in Moscow.

UN FILM DE ROBERT GUEDIGUIAN
LE VOYAGE EN ARMENIE

ՌՈՔԵՐ ԳԵՏԻԿՅԱՆ

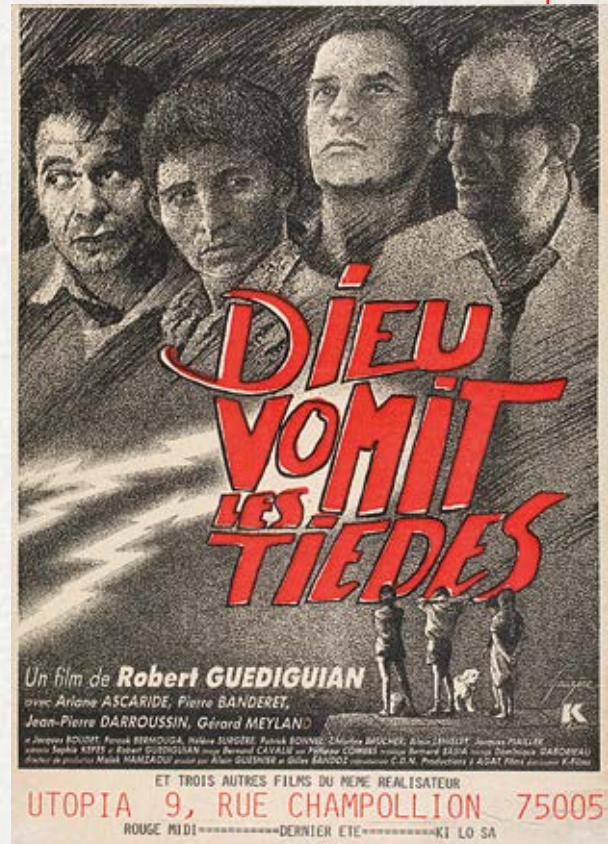
ROBERT GUÉDIGUIAN

ARMENIAN / SERGE AV
ARMENIAN + DIRECTOR
ARMENIAN + DIRECTOR

2015 թ. Գետիկյանը
գլխավորել է
«Ոսկե Ծիրան»
միջազգային
կինոփառատոնի
«Խաղարկային
ֆիլմերի
միջազգային
մրցույթի» ժյուրին:

Կինոռեժիսոր, սցենարիստ, պրոդյուսեր և դերասան Ռոբեր Գետիկյանը ծնվել է 1953 թ. դեկտեմբերի 3-ին Մարսելում (Ֆրանսիա): Նրա հայրը հայ է, մայրը՝ գերմանուհի: 20-րդ դարի սկզբին շայրոց ցեղասպանությունից հետո նրա ընտանիքը գաղթել է Ֆրանսիա: Գետիկյանը մեծացել է Մարսելի աշխատավորների թաղամասում, ինչն էլ մեծ ազդեցություն է ունեցել նրա կինոնկարների բովանդակության վրա: Ռոբերը սովորել է էքս-ան-Պրովանսի համալսարանի սոցիոլոգիայի ֆակուլտետում, որտեղ էլ հանդիպել է իր ապագա կնոջը՝ Արիան Ասկարիդին:

Գետիկյանի կինոնկարները ներկայացնում են, ինչպես Վ. շյուգոն էր ասում, աղքատ մարդկանց, բանվորներին, աշխատավորներին, մանր սեփականատերերին, գործազուրկներին և հանցագործներին: Սոցիալական այս շերտերին իր կինոնկարներում հիմնականում կերպարանավորել են երեք դերասաններ՝ Ժերար Մեյլանին և Ժան Պիեռ Դարրուսսին, նաև կինը՝ Արիան Ասկարիդը:

French film director, screenwriter, producer and actor of Armenian authenticity, Robert Guédiguian was born on December 3, 1953 in Marseille, France, to a German mother and an Armenian father. His family immigrated to France in the early 20th century, after the Armenian Genocide. Guédiguian grew up in a working class district of Marseilles, which formed the plot of most of his films. Robert studied sociology at university in Aix-en-Provence where he met his future wife Ariane Ascaride.

Guédiguian examines the stories of those, as Victor Hugo says, "the poor people": workers, employees, small company owners, the unemployed, the marginalized... His "people" are presented mainly by three actors who form a regular troupe – together or in pairs – in almost all his films: his wife Ariane Ascaride, Gerard Maylan and Jean-Pierre Darroussin. His first feature "Dernier été" ("Last Summer," 1980) was a collaborative effort of the two former actors, portraying a blend of film noir crime

Նրա առաջին՝ «Անցյալ ամառ» (1980թ.) կինոնկարը, որտեղ նկարահանվել են այս դերասանները, քրեական դրամայի և սոցիալական ռեալիզմի համադրություն է: Կինոնկարն այն մասին է, թե ինչպես է գործազրկության ու ուրբանիզացիայի սրընթաց զարգացումը բխվում մարդկանց գոյատևման խնդրին, որի պատճառով էլ առաջանում են հանցագործություններ:

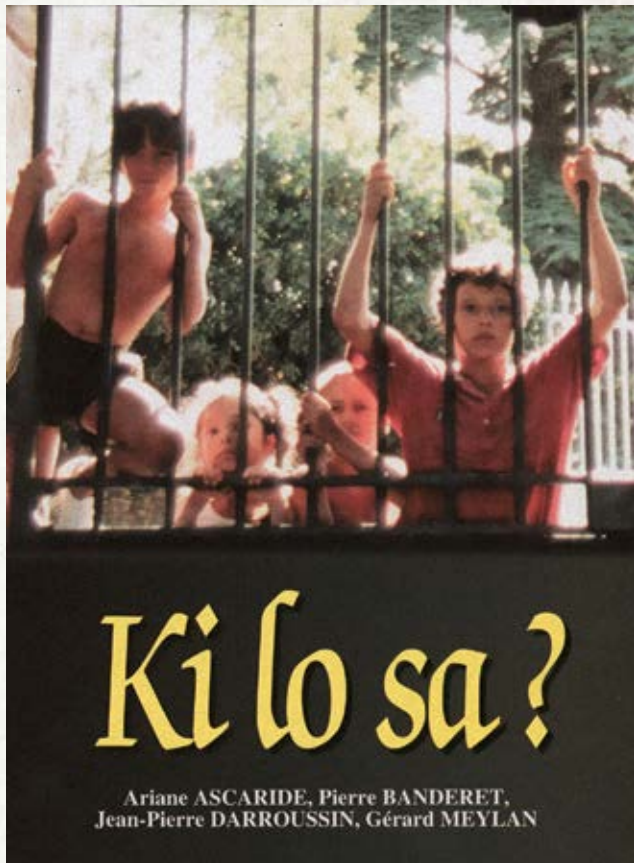
«Կարմիր կեսօր» (1981 թ.) կինոնկարում ռեժիսորն անդրադարձել է ծանր ճանապարհի անցած ներգաղթյալի կյանքին: Կինոնկարին հաջորդել է ամենամռայլ գույներով նկարահանված երկու այլ կինոնկար՝ «Կի» լո սա» (1985 թ.)՝ որը սեփական ճախողումների և հիասթափության մասին է, և «Աստված Նողկում է անտառ-բերներից» (1990 թ.), որը մտորում է քաղաքական վեհ իդեալների և աշխատավոր դասակարգի հետընթացի վերաբերյալ:

drama and social realism. It tells how people, in the face of unemployment and soulless urban development are driven into crime in order to survive.

A migrant-themed saga of human struggle is seen in "Rouge Midi" ("Red Middy," 1981) followed by two of his bleakest films: "Ki lo sa" (1985) – a sombre study in personal failure and disillusionment – and "Deu vomit les tieses" ("God throws up the lukewarm," 1990), the latter lamenting the erosion of working class and political ideals.

A brighter colour and more optimism appear in the films "L'Argent fait le Bonheur" ("Money buys Happiness," 1993) and "A la vie, à la mort" ("Unto Life, Unto Death," 1995) which come to state that despite poverty, insecurity and death, most social ills can be cured by love, family ties and hope for the better future.

Մի շարք կինոնկարներում ապագայի նկատմամբ ավելի պայծառատես գաղափարներ են նշմարվում, ինչպիսիք են՝ «Փողը երջանկություն է բերում» (1993 թ.) և «Հանուն կյանքի, հանուն մահվան» (1995 թ.) կինոնկարները, որոնք հաստատում են, որ անկախ աղքատության, անապահովության և մահվան առջև կանգնած մարդկանց հիասթափությունից, սոցիալական արատների մեծ մասը կարելի է հաղթահարել սիրո, ընտանեկան կապերի շնորհիվ և ապագայի նկատմամբ լավատեսությամբ:

Թեև Ռոբերտ Գեդիգյանն արդեն մի քանի կինոնկարի հեղինակ էր, սակայն նա լայն ճանաչում չունեցրեց, և միայն իր յոթերորդ՝ «Մարիուսն ու ժանետը» (1997 թ.) կինոնկարը նրան փառք ու ճանաչում բերեց: Այն մի սիրո պատմություն է՝ ծնված կյանքի մութ ու անողոք պայմաններում, գործազրկության և սոցիալապես պառակտված միջավայրում, որը մռայլության և սոցիալական դրամայի մեջ հույսի մի շող է: Կինոնկարն արժանացել է Լուի Դելյուքի մրցանակին և առաջադրվել է 6 «Սեզար» մրցանակի՝ որոնցից մեկն ստացել է Արիան Ասկարիդը՝ լավագույն դերասանուհի անվանակարգում:

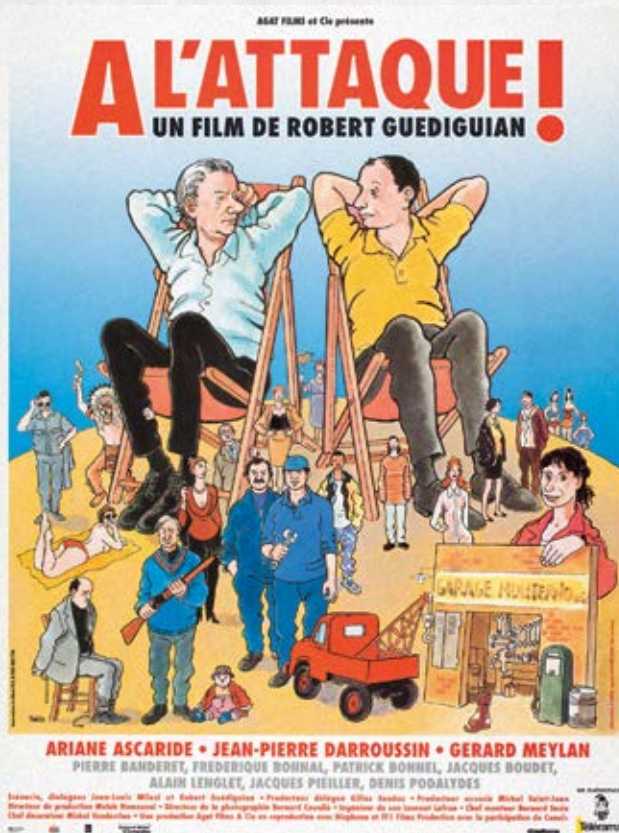
Գեդիգյանն իր հաջորդ կինոնկարներում վերադառնում է սև և մռայլ գույներին, և «Սրտի տեղում», «Քաղաքը հանգիստ է» (Ժան Վիգոյի «Նիցցայի պատճառով»

Even though Robert Guédiguian had presented a number of films by this stage, he yet remained quite unknown to the world. The public truly discovered him due to his seventh film "Marius et Jannette" ("Marius and Jeanette," 1997). The film was a typical love story, which rose from the same dark areas of life, unemployment and social fragmentation – a bright spot in darkness and social drama. The film won the Louis-Delluc Prize and was nominated for six Cezars, winning only one – in the category of Best Actress (Ariane Ascaride).

In his subsequent films, Guédiguian returned to film noir texture and the following films "À la place du Coeur" ("In the heart's place," 1998) and the feature "La ville est tranquille" ("The town is quiet," 2000), based on an updated version of the 1930s Jean Vigo's "À propos de Nice" are arguably the darkest of his films where the social ills – unemployment, drugs, prostitution – are fully disclosed.

A considerable shift from social preoccupations is seen in the further films where he adopted light-hearted and lyrical tones. The vivid examples of such deviation from insularity are the features titled as "À l'attaque" ("Charge," 2000) and "Marie Jo et ses deux amours" ("Marie-Jo and Her Two Lovers," 2002.) The 2005 feature "Le Promeneur du champ de Mars" ("The Last Mitterrand") depicting the last period of François Mitterrand's pre-

վաճեցողության երկի հիման վրա) կինոնկարները, որտեղ ներկայացված են գործազրկությունը, թմրամոլությունը, մարմնավաճառությունը, գետիկյանական ռոհն հավատարիմ մնալու վառ օրինակներից են:

Գեոիկյանի հետագա ստեղծագործական գործունեության մեջ նկատվում է շրջադարձ սոցիալական թեմաներով մտորումներից, և այդ ժամանաշրջանի կինոնկարներն առանձնանում են ավելի թեթև և քնարական տրամադրություններով. դրանք արժանված են «Դելի գրոհ» (2000 թ.), «Մարի ժոն և նրա երկու սերերը» (2002 թ.) կինոնկարներում: 2005 թ. նրա նկարահանած «Վերջին Միտերանը» կինոնկարն անդրադառնում է ֆրանսիայի Նախագահի ֆրանսուա Միտերանի կառավարման վերջին տարիներին, իսկ Միտերանի դերում նկարահանված Միշել Բուֆեն արժանանում է «Սեզար» մրցանակի :

«Ճանապարհորդություն դեպի Հայաստան» (2006 թ.) կինոնկարը լավ հարթակ էր Գետիկյանի համար իր հայկական արմատները բացահայտելու և այս առնչությամբ սեփական հիացմունքն արտահայտելու համար: Կինոնկարը սոցիալական ռեալիզմի և վավերագրականի միասնությունն է՝ թրիլլերի տարրերով զուգորդված դրամա, որը բացառապեսով է Արևմուտքին այդքան անհայտ Հայաստանի կերպարը:

sidency won a César Award for Michel Bouquet in his role as Mitterrand.

The film "Le voyage en Arménie" ("Armenia," 2006) came to prove that Robert Guédiguian has always been fascinated by his Armenian origin and the film was the opportunity to explore his own roots. The film, a mixture of social realism, documentary combined with the elements of thriller, is a drama that portrays the image of a country so unknown to the West. In 2006, Robert Guédiguian won Silver Apricot – Special Prize for "Le Voyage en Arménie" – at Golden Apricot Film Festival in Yerevan.

Guédiguian has also addressed the issue of war in his film "L'armée du crime" ("The Army of Crime," 2009) which is an ambitious attempt to film a lavish wartime drama which pays homage to a group of immigrants who worked for the Resistance during the Nazi's occupation of France in WWII.

The 2015 "Une histoire de fou" ("Don't tell me the boy was mad") is a true story of an Armenian young man from Marseilles named Aram who had blown up the car of the Turkish Ambassador in Paris and as a result, a nearby cyclist was seriously injured. Aram escaped to Beirut joining there the newly formed Liberation Movement of Western Armenia in the 1980s, while his mother had apo-

AGAT Films et Cie présente

après **MARIUS ET JEANNETTE**

A la place du Cœur

LE NOUVEAU FILM DE ROBERT GUÉDIGUIAN

Ariane ASCARIDE Jean-Pierre DARROUSSIN Christine BRÜCHER Gérard MEYLAN Alexandre OGOU Laure RAOUST
Véronique BALME Pierre BANDERET Patrick BONNEL Djamal BOUANANE Jacques BOUDET Jacques PIEILLER

Scénario, adaptation et dialogues : Jean Louis HOLLIST et Robert GUÉDIGUIAN. Producteur délégué Gilles SANDOZ. Producteur associé Michel SAINT-JEAN. Directeur de production Malek HAMDADI.
Directeur de la photo Bernard CAVALIE. Ingénieur du son Laurent LAFRAN. Chef monteur Bernard SASIA. Chef décorateur Michel KROESTEN. Une production AGAT Films et Cie.
En coproduction avec LE STUDIO CANAL, BANIANA, LA SOTY CINEMA et FRANCE 2. Cinéma avec la participation de CANAL+, SOFICA STUDIO IMAGES 4, SOFICA SOFIMEX 4 et du CENTRE NATIONAL DE LA CINÉMATOGRAPHIE.

Մի շարք կինոնկարներում Գետիկյանն անդրադարձել է պատերազմի թեմային. մասնավորապես 2009 թ. էկրան է բարձրացել «Ոճրագործների բանակը» կինոնկարը, որով յուրահատուկ տուրք է մատուցվել երկրորդ համաշխարհային պատերազմի տարիներին Ֆրանսիայի բռնազավթման դեմ Դիմադրության շարժմանը միացած ներգաղթյալներին:

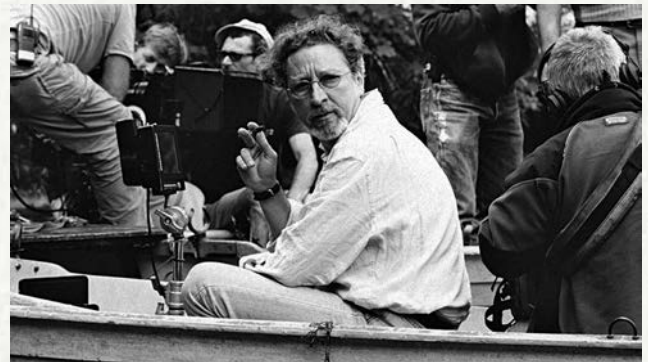
«Խենթ պատմություն» (2015 թ.) կինոնկարում Գետիկյանը անդրադարձել է Հայկական հարցին: Կինոնկարում երիտասարդ մի մարսելցի՝ Արամ անունով, Փարիզում պայթեցնում է թուրքիայի դեսպանի ավտոմեքենան, որի հետևանքով ծանր վիրավորվում է ավտոմեքենայի կողքով անցնող երիտասարդ հեծանվորդը: Արամը փախչում է Բեյրութ և միանում 1980-ականներին գործող Արևմտյան Հայաստանի ազատագրման շարժմանը, իսկ Նրա մայրը, ամբողջ հայ ազգի անունից ներողություն է խնդրում հեծանվորդ ժիլից: Կինոնկարը ցուցադրվել է 2015թ. Կաննի միջազգային կինոփառատոնում և «Ոսկե ծիրանի» արտամրցության ծրագրում:

Ընդհանուր առմամբ, բացառությամբ մի քանի կինոնկարների, Գետիկյանը հավատարիմ է մնում սոցիալական թեմաների արծարծմանը, և վերջին կինոնկարներից մեկը՝ «Կիլիմանջարոյի ձյունները», դրա ապացույցն է:

logized for his actions on behalf of all Armenians. The film was screened in the Special Screenings section at the 2015 Cannes Film Festival and Golden Apricot Film Festival.

Yet, with some reservations, Guédiguian has been loyal to social themes and the 2011 "Les neiges du Kilimandjaro" ("The snows of Kilimanjaro") has come to prove it.

Guédiguian was Head of the 'Horizons' jury at the 73th Venice International Film Festival in 2016 and Member of the 'Official Competition' jury at the 71st Cannes International Film Festival in 2018.

2015 թ. Գետիկյանը գլխավորել է «Ոսկե ծիրան» միջազգային կինոփառատոնի «Խաղարկային կինոնկարների միջազգային մրցույթի» և Վենետիկի 73-րդ միջազգային կինոփառատոնի ժյուրիները, Նան եղել է Կաննի 71-րդ միջազգային կինոփառատոնի «Պաշտոնական մրցույթ» ժյուրիի անդամ:

Es un film Tamiroff

**Barbara
STANWYCK**
*Joel
McCREA*

ԱԿԻՄ ՏԱՄԻՐՈՎ

AKIM TAMIROFF

AKIM TAMIROFF
ROBERT PRESTON
LYNNE OVERMAN
BRIAN DONLEVY

**UNION
PACIFIC**

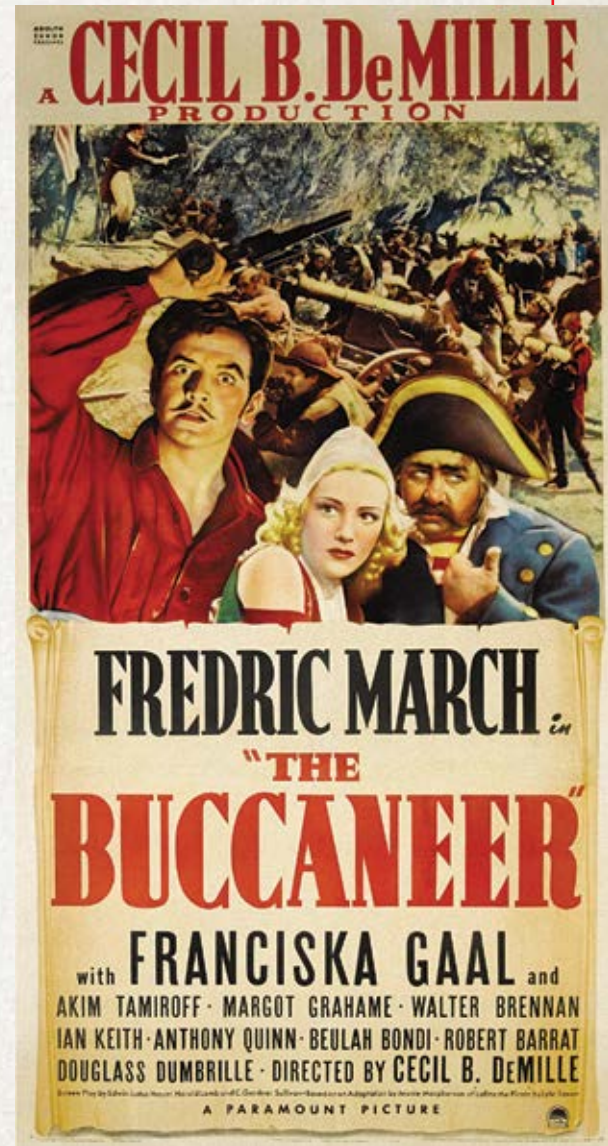
CECIL B. DE MILLE

PRODUCIDA por

→ Ակիմ Թամիրովը կարճահասակ, գեր մարդ էր, շքեղ բարիտոն ձայնով և ընդգծված ռուսական առոգանությամբ:

GOLDEN
GLOBE
AWARDS

Ակիմ Թամիրովը (Հովակիմ Թամիրյանց) ծնվել է 1899 թ. հոկտեմբերի 29-ին Բաքվում (որոշ տվյալների համաձայն Թբիլիսիում) Նավթարդյունաբերող Միքայել Թամիրովի և Մաշա Ամիրյանի ընտանիքում:

Երբ նա 19 տարեկան էր Մոսկվայի արվեստի թատրոնի տնօրեն Ռիչարդ Բոլեսլավսկին եկել է Բաքու՝ Նոր տաղանդների որոնումների համար: Հերթական հավաքներից մեկի ժամանակ նա նկատում է Թամիրովին ու ասում. «Դու հետաքրքիր աչքեր ունես, այնպիսի

Akim Tamiroff (Hovakim Tamiryants at birth) was born on October 29, 1899, in Baku (according to some data in Tbilisi) in the family of Michael Tamiroff and Masha Amirian. At the age of 19, he had an opportunity to meet Richard Boleslavsky who was then in Baku in search of talents. At one of the meetings, he saw Tamiroff and said, "You have interesting eyes, there is an impression that you're suffering... Please read this for me." The boy read, and soon was chosen to study at the Moscow Art Theater

տպավորություն է, որ դու տառապում ես... Խնդրեմ, կարդա ինձ համար այս տողերը»: Տղան կարդում է և շուտով հայտնվում է Մոսկվայի գեղարվեստական ակադեմիական թատրոնում: Կոնստանտին Ստանիսլավսկու ղեկավարության ներքո անցկացրած հինգ տարիները տալիս են իրենց պտուղները: Թամիրովն այդ թատրոնի կազմում հյուրախաղերով շրջագայում է եվրոպական շատ երկրներում: Թատերական քննադատները փայլուն կարիերա են կանխատեսում Նրա համար:

Հյուրախաղերից մեկի ժամանակ, երբ Նյու Յորքում էր, Նա այնքան է հավանում այդ քաղաքը, որ այնտեղ հաստատվելու որոշում է կայացնում: Հանդես է գալիս ԱՄՆ տարբեր թատրոններում: Բրոդվեյը գրկաբաց է ընդունում Նրան. 1920–30–ական թթ. մեծ ջանասիրությամբ ու հաջողությամբ Թամիրովը համագործակցում է Ն. Բալիևի «Չղջիկ» թատերախմբի, ապա՝ Նյու Յորքի «Գիլդ» թատրոնի հետ: Այնուհետև Նա հիմնում է Բեմական դիմափոխարման ակադեմիան, որը, սակայն, չի կարողանում դիմակայել Մեծ լճացմանը, և Թամիրովը 1929 թ. սնանկանում է:

School. He studied under Konstantin Stanislavsky's guidance and launched a stage career. Soon he went on touring with the Theater in European countries. Metropolitan critics predicted him a brilliant career. During a road company to New York City he liked the city so much that decided to stay there permanently. Broadway embraced him. Along with the performances in various US theaters, Tamiroff well collaborated with N. Balieff's Chauve Souris troupe, and Theatre "Guild" from the mid-1920s to the early 1930s. Then he conducted a Stage Make-up Academy, which could not stand the Great Depression and went bankrupt in 1929.

He was a short, stout man with a guttural baritone voice and a thick but rather generic Russian accent, with his skill in characterizations, meshing with any role calling for a foreign type. His voice became his principal asset. In 1929, he was invited to Hollywood to continue his acting career there. He first appeared on screen in a bit part in "Okay America!" (1932) when he was 33. His artistic talent did not go unnoticed, and within a year, he succeeded in having starred in 13 films.

Ակիմ Թամիրովը կարճահասակ և գեր մարդ էր, շքեղ բարիտոն ծայնով և ընդգծված ռուսական առժամությամբ: Դերեր մարմնավորելու վարպետության շնորհիվ նա հեշտությամբ կերտել է օտարերկրացիների կերպարները: Նրա հրաշալի ծայնն էլ դառնում է հաջողության գրավականը: 1929 թ. Նրան հրավիրում են Հոլիվուդ: Առաջին դերը կինոյում խաղացել է 1932 թ.՝ «Օ'Քեյ Ամերիկա» կինոնկարում: Նրա դերասանական տաղանդն աննկատ չի մնում, և մեկ տարում Նրան հաջողվում է նկարահանվել 13 կինոնկարում: Սկզբում խաղում է էպիզոդիկ դերերում: 1933 թ. հանդես գալով Ռուբեն Մամուլյանի «Քրիստինա թագուհին» կինոնկարում՝ ճանաչում է ձեռքբերում, և 1934 թ. արդեն Նրան վստահում են նաև գլխավոր դերեր: 1920-ականների վերջին, դերասանուհի Թամարա Շեյնը, որը ծնունդով Ռուսաստանից էր, ապագա ամուսնու՝ Թամիրովի հետ նկարահանվում է եվրոպական կինոնկարներում:

1933 թ. փետրվարին Թամիրովն ամուսնանում է իր խաղընկերուհու՝ Շեյնեի հետ: Այդ շրջանում Նրանք ներկայացումներով հանդես էին գալիս Լոս Անջելեսի գիշերային ակումբներում: Այնուհետև զույգը տեղափոխվում է Չիկագո (Իլինոյս): Նրանք միասին ապրում են գրեթե 40 տարի:

Ակիմ Թամիրովի դերասանական տաղանը հետաքրքրում է այդ ժամանակների շուկվուդի նշանավոր գործիչներից Օրսոն Ուելսին, որի կինոնկարներում Ակիմ Թամիրովը կերտում է հետաքրքիր կերպարներ: Հաջորդ տարիներին տարբեր կինոնկարներում նրա զբաղվածությունը շատ մեծ էր. խաղում է «Բենգալյան ուլանի օրերը» (1935 թ.) կինոնկարում, «Հարաճճի Մարիետա» (1935 թ.) օպերետայում, որը, ի դեպ, լավագույն հնչունավորում անվանակարգում արժանանում է «Օսկար» մրցանակի: 1936 թ. նա պայմանագիր է կնքում «Փարամաունթ Փիքչըրս Զորփորեյշն» ընկերության հետ: Պայմանագրային հիմունքներով նրան մշտապես հրավիրում էին նաև այլ ընկերություններ: Հետագայում Թամիրովն աշխատանքի է անցնում «Վոմներ Բրադրս Փիքչըրս» ընկերությունում: Թամիրովի այդ տարիների լավագույն դերերից է «Դժբախտ էսթոնի»

Initially he played episodic roles. He stood out as a talented actor after acting in Ruben Mamoulian's "Queen Christina" (1933), and from 1934, he was entrusted with both secondary and major roles. In February 1933, Tamiroff married a fellow Russian-born actress Tamara Shayne, with whom he performed nightclub acts in Los Angeles. Shayne appeared in European films before migrating to the United States in 1927. Later the couple moved to Chicago, Illinois. She remained married to Akim Tamiroff until his death in 1972.

One of Hollywood notable figures of the time, Orson Welles, got curious about him, and chose Akim Tamiroff for many interesting characters in his films. The years of the mid 1930s were even busier for him: "The Lives of a Bengal Lancer" (1935), operetta "Naughty Marietta"

Robert McGinnis - 1979

A MALCOLM STUART Production

Starring **ZERO MOSTEL · KIM NOVAK**

CLINT WALKER

Co-Starring **CLAUDE AKINS · AKIM TAMIROFF · LARRY STORCH · JOHN ANDERSON · SAM JAFFE · MAKO**

Music by Vernon Ross - Associate Producer NORMAN PANAMA - Screenplay by MALCOLM STUART - Produced by MALCOLM STUART - Directed by ROBERT MCGINNIS - **TECHNICOLOR® PARAVISION®** FROM WARNER BROS. SEVEN ARTS

Copyright © 1979 WARNER BROS. - ALL RIGHTS RESERVED

MPAA

M SUGGESTED FOR MATURE AUDIENCES
PARENTAL DISCRETION ADVISED

68/100

(1936 թ.) կինոնկարում կերտած Կառլոյի կերպարը: Չեռուսատեկրանային վարպետությունը և բազմազան ունակությունները բավականին լավ առաջարկներ ստանալու հնարավորություն են ընձեռնում նրան թե՛ դրամատիկական, թե՛ կատակերգական ժանրերում: Նրան հաջողվում է կերտել «Հրաշալի կեղծիք» (1939 թ.) և «Հույան ուղի» (1940 թ.) կինոնկարներում ստանձնած դերերը: Իր տաղանդի շնորհիվ նա դառնում է ռեժիսորներ Սեսիլ Բլաունտ դե Միլի և Փերստոն Ստյորջեսի սիրելի դերասանը: «Թամիրովն օժտված է հեռագագացողության վեցերորդ զգայարանով, որի օգնությամբ նա միանշանակ ընկալում է, թե ինչ է ուզում տեսնել ռեժիսորը», – ասել է Սեսիլ Դե Միլը:

Ամերիկացի գրողներ Ջերոմ Դեյվիդ Սեյլիսները 1942 թ. իր «Ուոլիկ-թաթիկ» կարճ պատմվածքում, իսկ Ուոքեր Փերսիսը՝ 1961 թ., իր «Կինոդիտողը» վեպում անդրադարձել են Թամիրովի կերպարին:

Փարամաունթի նկարահանած «Գեներալի մահը լուսաբացին» կինոնկարի համար Թամիրովն առաջին անգամ առաջադրվել է՝ Ամերիկյան կինոակադեմիայի

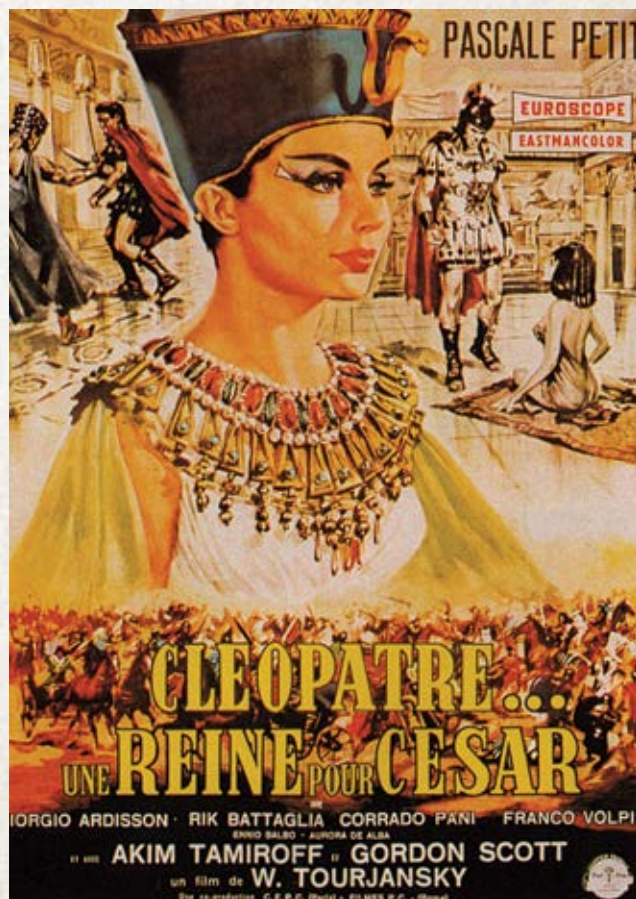
(1935), the latter winning an Academy Award for Best Sound Mixing. He signed a contract with Paramount Pictures Corporation in 1936 but was often loaned out to other studios. Later he went to Warner Bros Pictures. One of the best roles of those years was the character he created in "Anthony Adverse" (1936). His strong screen presence and versatility assured him meaty roles in both dramas and comedies, and he successfully tackled several leads, notably in "The Magnificent Fraud" (1939) and "The Way of All Flesh" (1940). He was a favorite of directors Cecil B. DeMille and Preston Sturges. "Tamiroff has a telepathic sixth sense in understanding what the director wants," once said Cecil De Mille.

Tamiroff was mentioned in J. D. Salinger's short story "Uncle Wiggily in Connecticut" (1942) as well as in "Walker Percy's" (1961) novel "The Moviegoer." Soon the film "The General Died at Dawn" brought him his first Oscar nomination for Best Supporting Actor. The second was in 1943 for the film "For Whom the Bell Tolls." In the following year he was awarded a Golden Globe Award in the nomination

«Օսկար» մրցանակի՝ երկրորդ պլանի լավագույն դերասանի անվանակարգում, իսկ երկրորդ անգամ՝ Նույն անվանակարգում՝ «Ու՛մ մահն է գուժում զանգը» (1943 թ.) կինոնկարի համար: Հաջորդ տարում՝ Նա արժանանում է «Ոսկե Գլոբուս» կինոմրցանակի՝ երկրորդ պլանի դերասանի անվանակարգում, Նույն՝ «Ու՛մ մահն է գուժում զանգը» կինոնկարի համար. այսպիսով դառնալով առաջին հաղթողն այս անվանակարգում: Այդ ժամանակաշրջանում Նրա կերտած դերերից երկուսը հոյակապ ներկայացնում են բազմաշնորհ դերասանին. դրանք «Հյուսիս-արևմտյան հեծյալ ոստիկանություն» (1940 թ.) և «Կորսիկացի եղբայրները» (1941 թ.) կինոնկարներում Նրա կերտած դերերն են: Տասնամյակի ընթացքում Նա շարունակում է իրեն դրսևորել լավագույն կերպով և արդեն 1949 թ. Նա միանում է «Սև մոզություն» կինոնկարի աստղաբույլին: Հենց այդտեղ էլ ծանոթանում է ռեժիսոր Օրսոն Ուելսի հետ: Հետագայում Նրանք դարձան լավ ընկերներ և շարունակեցին գործակցությունը Ուելսի մյուս Նախագծերում: 1950-ականներին Թամիրովն ստիպված էր կինոարտադրությունից բացի, ժամանակի մի մասը հատկացնել Նաև հեռուստատեսությանը: Ուելսի հետ համագործակցությամբ ստեղծված երեք կինոնկարները, որտեղ Ուելսը հանդես է գալիս և՛ որպես ռեժիսոր, և՛ դերասան,

for Best Supporting Actor for the film "For Whom the Bell Tolls," thus becoming the first winner of the Golden Globe in this nomination. In 1960, he got his star on the Walk of Fame in Hollywood. Two of his roles from that time exemplify what a versatile actor he was: "North West Mounted Police" (1940) and "The Corsican Brothers" (1941) are considered his best roles of that period.

He continued through the decade with more fine work, and in 1949, he joined the cast of "Black Magic" (1949) and met the director Orson Welles. The two became friends and associated in Welles' later film projects. Through the 1950s, Tamiroff's time was fairly shared between TV productions and films. His three films with Welles, as director and sometime actor, were a success: "Mr Arkadin" (1955), "Touch of Evil" (1958) and "The Trial" (1962), the latter inspired by Franz Kafka's style. He took a last fling at Broadway in 1959. In the 1960s, Tamiroff continued to sample American TV but was still very active in American, French and Italian movies. In later years, Tamiroff appeared in Lewis Milestone's "Ocean's 11" (1960) with Frank Sinatra and Dean Martin. His voice and talent was still a draw in films like "Topkapi" (1964) and "Alphaville" (1965).

WITH
AKIM TAMIROFF • GLADYS GEORGE
WILLIAM HENRY • MURIEL ANGELUS

Screen Play by Lenore Coffee • Based on a Story by Louis Bero and Jules Furthman
DIRECTED BY LOUIS KING • A PARAMOUNT PICTURE

հաջողություն ունեցան, դրանք էին՝ «Պարոն Արկադին» (1955 թ.), «Զարի կնիք» (1958 թ.) և «Դատապարտություն» (1962 թ.)։ Վերջինը ռեժիսորը նկարահանել էր ներշնչվելով Ֆրանց Կաֆկայի ստեղծագործությունից։ 1959 թ. Թա-միրովը Բրոդվեյում մեծ հաջողություն է ունենում։ 1960-ականներին նա ակտիվորեն շարունակում է նկարա-հանվել ամերիկյան հեռուստաշոուներում և բուռն պահանջարկ է ունենում ամերիկյան, ֆրանսիական և իտալական կինոաշխարհում։ Նույն թվականին նա ֆրենկ Սինատրայի և Դին Մարտինի հետ հանդես է գալիս ռեժիսոր Լյուիս Մայլսթոունի «Օուշենի տասնմեկ ընկերները» կինոնկարում։ Նրա ծայնն ու դերասանա-կան տաղանդը շարունակում է գրավել կինոարտա-դրողներին, և նա նկարահանվում է այնպիսի կինոն-կարներում, ինչպիսիք են «Տոպկապի»-ն (1964 թ.) և «Ալֆավիլ»-ը (1965 թ.)։ Նրան ճանաչում բերած կինո-նկարների շարքը համալրում են «Երկ Լուի Պաստյորի մասին» (1936 թ.), «Ցանկություն» (1936 թ.), «Ծովահենը» (1938 թ.), «Յունիոն Պացիֆիկ» (1939 թ.), «Մեծն Մաք-գինթին» (1940 թ.), «Հինգ դամբարան Կահիրեի ճանա-պարհին» (1943 թ.), «Վիշապի սերունդները» (1944 թ.), «Ֆիեստա» (1947 թ.), «Անաստասիա» (1956 թ.), «Ահեղ

His credits also include "The Story of Louis Pasteur" (1936), "Desire" (1936), "The Buccaneer" (1938), "Union Pacific" (1939), "The Great McGinty" (1940), "Five Graves to Cairo" (1943), "Dragon Seed" (1944), "Fiesta" (1947), "Anastasia" (1956), "The Last Judgment" (1961), "Lord Jim" (1965), "Death of a Jew" (1970) and many others.

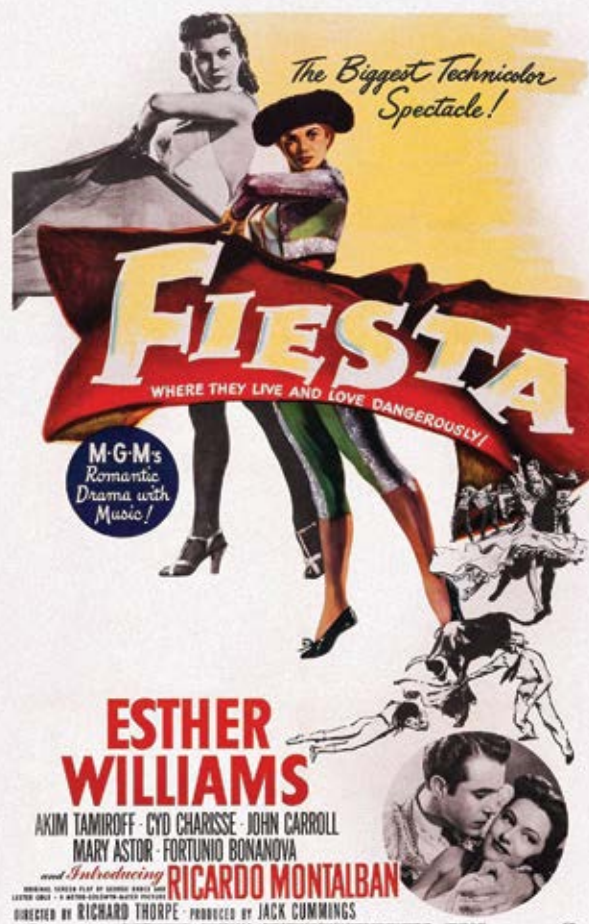
In the animated series "The Adventures of Rocky and Bulvinkl" the main character – the Soviet spy, Boris Ba- denov was believed to have parodied Akim Tamiroff. His accent and explosive temper are a homage to him es- pecially Tamiroff's role in "The Great McGinty" (1940). So- viet writers Ilya If and Yevgeny Petrov also mentioned Tamiroff in their book called "Little Golden America." They write–"When the Art Theater was in America, one very young actor remained to star in Hollywood. He de- cided to stay there for three months, and now he has been living there for more than ten years. He is among those who succeed. His business is going up." Despite his numerous roles, in the Soviet era, people in the Soviet Union Republics did not have the opportunity to watch Tamiroff's films except for the musical "His Butler's Sis-

դատաստան» (1961 թ.), «Լորդ Ջիմ» (1965 թ.), «Հրեայի մահը» (1970 թ.) և շատ այլ կինոնկարներ: «Ռոբիի և Բուվինքլի արկածները» անիմացիոն սերիալում գլխավոր հերոսի՝ խորհրդային լրտես Բորիս Բադենովի կերպարը նմանեցրել են Ակիմ Թամիրովին: Կինոնկարում օգտագործել են նրա առճգանությունն ու կրակոտ բնավորությունը: Կերպարի համար հիմք է ծառայել «Մեծն Սաբգինթի» (1940 թ.) կինոնկարում կերտած կերպարը: Ակիմ Թամիրովը խաղացել է մոտ 150 գեղարվեստական և հեռուստատեսային կինոնկարներում, սերիալներում:

Թամիրովի մասին իրենց՝ «Միհարկանի Ամերիկա» գրքում խոսել են նաև խորհրդային գրողներ Իյա Իվն ու Եվգենի Պետրովը: Նրանք այսպես են գրել. «Երբ գեղարվեստական թատրոնը եղել է Ամերիկայում, երիտասարդ մի դերասան մնացել է շուրջվորում նկարահանվելու: Մնացել է երեք ամսով, բայց արդեն տասը տարուց ավելի է նստած է այստեղ: Նա դասվում է հաջողություն ունեցողների թվին: Լեռնիվեր են գնում նրա գործերը»:

ter" (1943) and adventure film "The Black Tulip" (1964), which were in Soviet rental. During his long career Akim Tamiroff appeared with such great stars as Gary Cooper,

Marlene Dietrich, Ingrid Bergman, Katharine Houghton Hepburn, Romy Schneider, Gina Lollobrigida, Monica Vitti, Claudia Cardinale and many others. Akim Tamiroff appeared in over 150 screen projects.

Tamiroff died from cancer on September 17, 1972, in Palm Springs, California, USA.

Չնայած նրա այդքան շատ խաղացած դերերին, ԽՍՀՄ-ում այդ կինոնկարները չեն ցուցադրվել, և հեռուստադիտողը թամիրովի արվեստին ծանոթանալու հնարավորություն չի ունեցել, բացառությամբ այն ժամանակ հասանելի՝ «Իր ծառայապետի քույրը» (1943 թ.) մյուզիքլի, և արկածային՝ «Սև կակաչ» (1964 թ.) կինոնկարի:

Իր երկարամյա կարիերայի ընթացքում Ակիմ Թամիրովի խաղընկերներն են եղել այնպիսի մեծության աստղեր, ինչպիսիք են Գարի Կուպերը, Մառլեն Դիտրիխը, Ինգրիդ Բերգմանը, Ջեթթին Չեփլոունը, Ռոմի Շնայդերը, Ջինա Լոլոբրիգիդան, Մոնիկա Վիտի, Լուիզ Բրոուդբերի, Մոնիկա Վիտի, Կլաուդիա Կարդինալեն և այլք:

Թամիրովը մահացել է բաղկացված 1972 թ. սեպտեմբերի 17-ին, Փալմ Սպրինգսում (Կալիֆոռնիա):

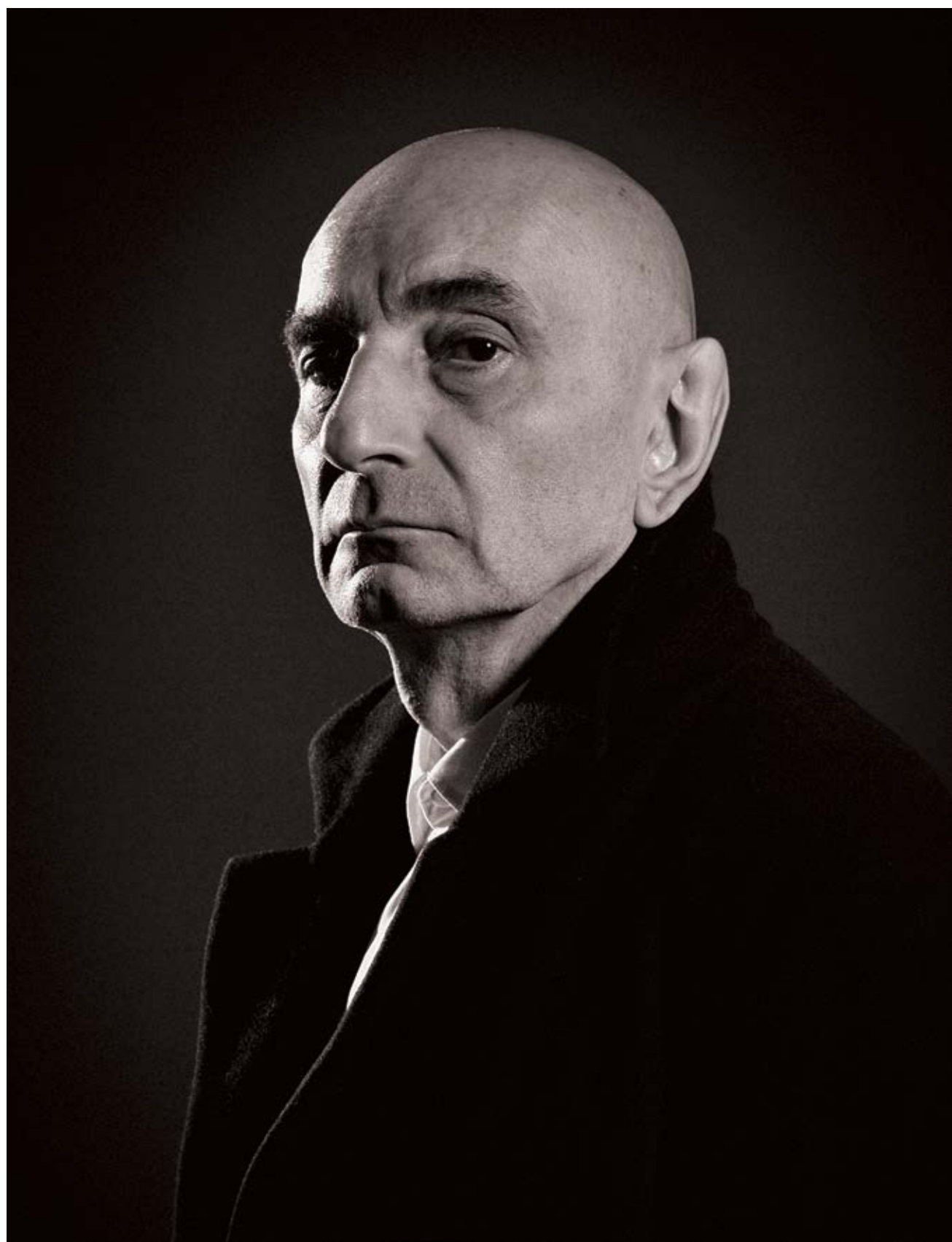

ԺԱԿԻ ՆԵՐՍԻՍՅԱՆ

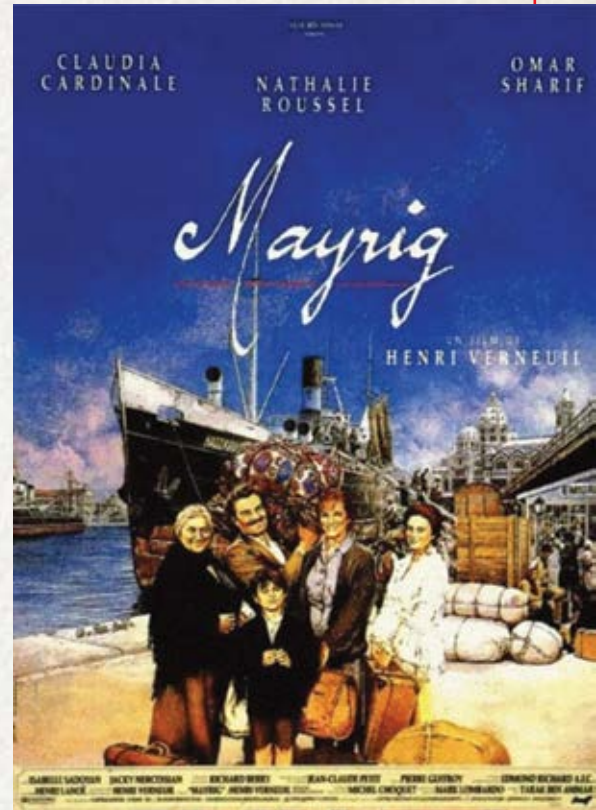
Un film de Pontine REY

JACKY NERCESSIAN

JACKY NERCESSIAN JOSEPHINE JAPY DIANE O'GARVEY CONSTANTIN BA

→ Իրենց
հարևաններին
հավատացնելու
համար, թե իրենք
Ռամադանի
ամսին պահք են
պահում, գիշերը
լույսը միացրած
էին թողնում:

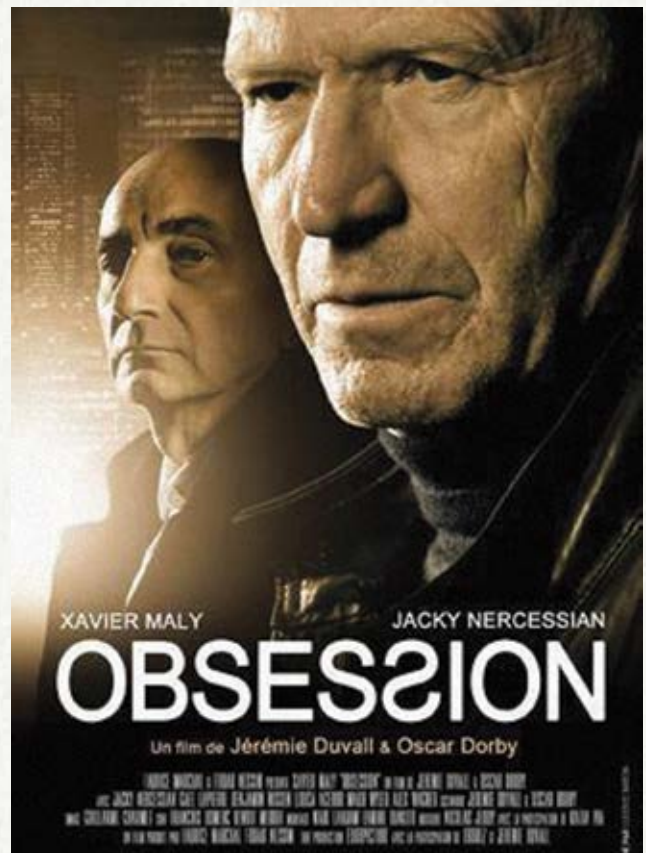
Աբրահամ Ժակի Ներսիսյանը ծնվել է 1950թ. նոյեմբերի 16-ին Ֆրանսիայի Սենտ Էտիեն քաղաքում՝ գաղթական հայերի ընտանիքում: Հետագայում նա երբեք չի մոռացել իր հայկական ծագումը և միշտ նշել է, որ իր ծնողների կյանքի պատմությունը մեծ ազդեցություն է թողել իր ստեղծագործական ուղու վրա: Մանկության տարիները համընկել են Ալժիրյան պատերազմի հետ, որոնք նրա կյանքի ամենաուրախ ժամանակը չէին: Մայրը՝ Լյուսի Բարտկյանը, ատաղձագործի դուստր է, ծնվել է 1918թ. Գալիպոլիում: Նա մեծացել է Չունաստանում՝ Կոկինիայի հետնախորշերում՝ Աթենքից մի քանի մղոն հեռու: 19 տարեկանում մայրը խոսում էր հինգ լեզվով: Ժակիի հայրը՝ Բարսեղը, կրտսերն էր հինգ եղբայրներից և թուրքերից, որոնց անուններն էին Փիրափիոն, Օդիմաիոն և Ֆիլոր, ավագ եղբայրը՝ Ներսեսն էր: Բարսեղը ծնվել է Յոզղաթում 1912թ.: Ընտանիքի մեծը՝ Աբրահամը, Կայսեր քաղաքի փաստաբան էր: Տղան հիշում է, որ մանկության տարիներին ամեն երեկո պապը տանը գինարբուք էր կազմակերպում դատավորների, փաստաբանների և դատարանների նախագահների հետ: Բացի իր մասնագիտությունից, նա համատեղում էր նաև Մարգ-

Abraham Jacky Nercessian was born on November 16, 1950, in Saint-Étienne, France. Jacky's childhood, spent in a family of refugees during the Algerian War, had few happy moments. He has always remembered his Armenian origin and always notes that the life story of his parents has had a profound influence on his creative path. His mother Lucie Barteveian, a daughter of a carpenter, was born in 1918, in Gallipoli and grew up in Kokkinia, a shantytown near Athens, Greece. At the age of 19, his mother spoke five languages and wrote in four. Jacky's father Parsegh was born in 1912, in Yozgat, Turkey.

Parsegh was the youngest in a family of five children: Pirapion, Oghimpion, Filor and his elder brother Nerces. The family patriarch, Abraham, was a lawyer from Kayseri. He used to entertain judges, lawyers and court presidents in his home every evening. Besides his job, Abraham had administrative functions in Marzvan, the city that housed an American school his son Nerces attended. In 1915, a Chechen who worked for Abraham came to warn him of the disastrous events to come. To escape impending death, Abraham was told he had no choice but to convert to Islam. The honorable lawyer, however, refused

վան քաղաքի վարչական գործերը, որտեղ ամերիկյան ուսումնական հաստատությունում ուսանում էր որդին՝ Ներսեսը: 1915թ. Աբրահամի մոտ աշխատող մի չեչեն նախագգուշացնում է սպասվող իրադարձությունների մասին: Վերահաս մահից խուսափելու համար Աբրահամին այլ ընտրություն չէր մնում, քան դավանափոխ լինել և մահմեդականություն ընդունել, բայց պատվարժան փաստաբանը հրաժարվում է: Նրա այդպիսի ընտրության հիմնավորումները մինչև այսօր մնում են անհայտ: Նա, իհարկե, չէր կարող դավանանել իր ազգին, կամ՝ գուցե սկզբունքի՝ հարց էր, կամ գուցե նա չէ՞ր հավատում իրեն և իր ազգին սպասվող սարսափելի ճակատագրին: Քաղաքի բոլոր մեծահարուստների հետ Նրան ճերբակալում են, դաժանաբար սպանում՝ ժայռից ցած նետելով: Տատը՝ Նոյեմբարը, վախենալով, իր հինգ երեխաներին փրկելու համար ձևացնում է, թե ուրանում է իր հավատը:

Իրենց հարևաններին հավատացնելու համար, թե իրենք Ռամադանի ամսին պահք են պահում, գիշերը լույսը միացրած էին թողնում: Նրա տատը քիչ աշխատավարձով աշխատում է նավթի վերամշակման փոքրիկ գործարանում: Որպեսզի կարողանան գոյատևել, նա ստիպված վաճառում է ունեցվածքը: Գիտակցելով, որ

to do so, and his motivations are still to be explained: was it a matter of principle? Alternatively, did he not believe in the dramatic fate that would befall him and his people? Tragically, he was arrested along with other notables in Constantinople, brutally murdered and thrown off a cliff.

Abraham's wife Noenzar was forced to renounce her faith in order to save herself and her five children. However, this conversion was for appearances only. To fool their neighbors, they kept the lights on until late at night, pretending to be fasting during the month of Ramadan. Noenzar had to work at a small oil extraction factory and sell off her property in order to survive. Finding herself unable to feed her children, Noenzar sent her youngest, Parsegh and Filor, to an American orphanage in Lebanon. Once the war ended, Turks started courting Pirapion, who had reached marriageable age. Sensing the danger, Noenzar decided to marry her daughter off to the first Armenian who proposed. Pirapion was married in a hurry and went to France with her in-laws. They took her eldest brother, Nerces, with them – his basic French would be helpful there. Noenzar joined them in Saint Etienne in 1925. Jacky's father and aunt also rejoined the family in Saint Etienne when the father was 13 years old. As soon as he arrived, he began working at brick factories until his hands bled. At the age of 19, he joined the French army.

չի կարողանում կերակրել իր երեխաներին, Նոյեմբարը փոքր զավակներին՝ Ֆիլորին և Բարսեղին, ուղարկում է Լիբանանի ամերիկյան մանկատուն: Պատերազմն ավարտվելուն պես թուրքերն սկսում են պատվել Փիրափոնի շուրջը, որն արդեն ամուսնանալու տարիքում էր: Զգալով վտանգը՝ մայրը որոշում է աղջկան ամուսնացնել առաջին պատահած հայի հետ: Փիրափոնին հապճեպ ամուսնացնում են, և վերջինս իր ընտանիքի հետ մեկնում է Ֆրանսիա. Նրանք իրենց հետ են վերցնում նաև Ներսիսյաններից ավագին՝ Ներսեսին, քանի որ Նրա ֆրանսերենի իմացությունը կարող էր շատ օգնել իրենց այնտեղ: Ստամբուլում մնալով մեկ տարի՝ 1925 թ. տատն իր երկու երեխաների հետ միանում է Նրանց: Նրանք տեղափոխվում են Սեն Էտիեն: 13 տարեկանում Ժակիի հորն ու քրոջը վերցնում են Լիբանանի մանկատնից. Նրանք միավորվում են իրենց ընտանիքի հետ Սեն Էտիենում: Ժակիի հայրը

He spent five years as a prisoner in southern Germany during World War II, an experience that left him emotionally devastated.

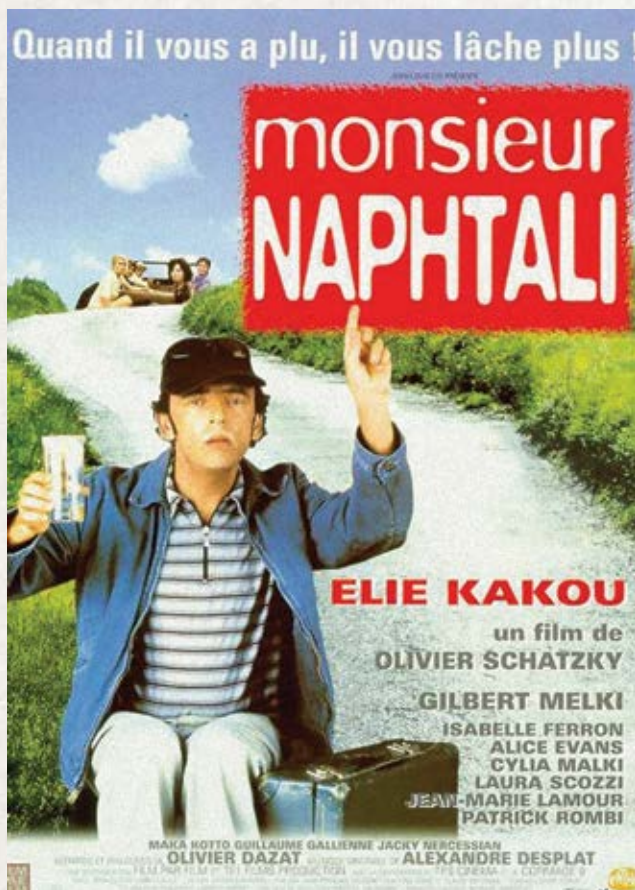
Jacky's mother Lucie escaped the Greek Civil War (1945–1949) and reached France with her parents while Lucie's brother repatriated to Soviet Armenia. She met Parsegh through a cousin. Lucie had always been supportive of her son's career startups. In the film "Mayrig" she acted as Digeen Antaram – the coffee cup fortune reader. "In Saint-Etienne my grandmother pressured my parents to call me Abraham. She called me effendi (master), and when we went to my aunts' house, she would tell them: 'You have to cook suberek for Abraham because he is your father! His inherited first name is a heavy burden'."

"The women in my house, my mother and my grandmother, were crying all the time. I realized early on that

աշխատանքի է անցնում աղյուսի գործարանում: Աշխատանքը ծանր էր: Նա առանց շունչ քաշելու աշխատում է. մի գործը փոխարինում է մյուսով: 19 տարեկանում Բարսեղը գորակոչվում է բանակ: Այնուհետև սկսվում է երկրորդ համաշխարհային պատերազմը: Նա զերի է ընկնում և հինգ տարի անցկացնում է Գերմանիայի հարավում: Այնտեղից վերադառնում է հոգեպես ամբողջովին քայքայված:

I had to make them laugh. It was my first job as a comedian. Later, I started to make my whole class laugh in order not to show that I was sad deep inside," says Jacky. Making people laugh was a crutch for him. However, at some point he set out to get rid of it. As a child and adolescent, little Jacky spent his summers at the Armenian Protestant camp. There, he met his future wife, who gave birth to their son Hmayag. In his quest for spirituality, he found

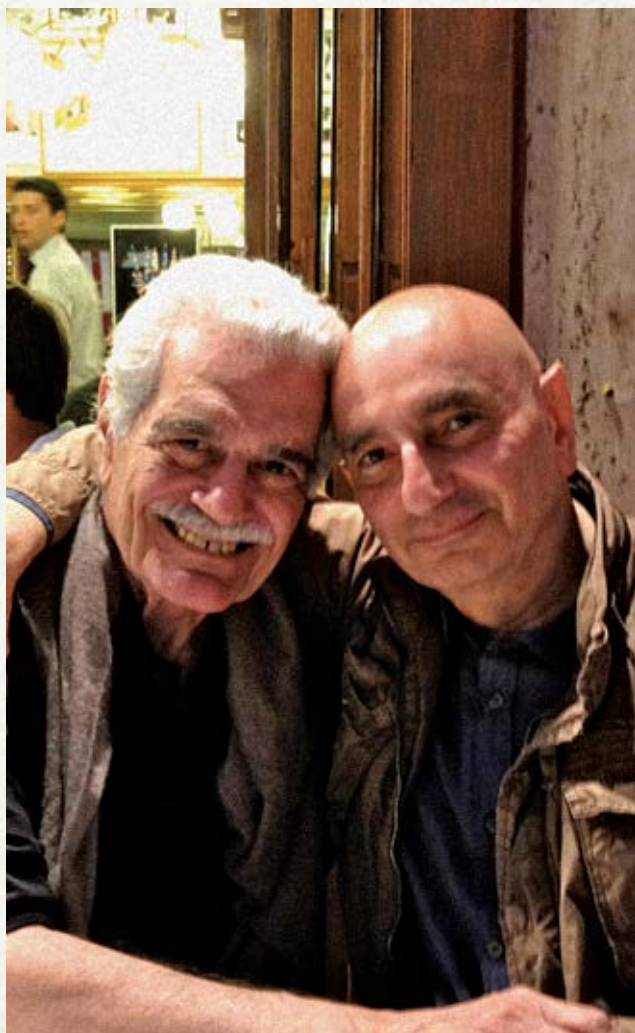
Փախչելով հունական բաղաբացիական պատերազմից (1945–1949թթ.)՝ Նրա մայրը՝ Լյուսին, ծնողների հետ ժամանում է Ֆրանսիա։ Բարսեղի հետ Նրան ծանոթացնում է իր զարմիկներից մեկը։ Լյուսին միշտ որդու կողքին է, թե՛ ուսման մեջ, թե՛ կինոյում առաջին քայլերն անելիս։ Նրան կարելի է տեսնել Նույնիսկ Անրի Վեռնոյի «Մայրիկ» կինոնկարի առաջին մասում (տիկին Անթառամի՝ սրճարանի ընթերցողի դերում)։ «Սեն էտիենում ես ապրում էի կարծես փակ ծաղկամանի մեջ։ Սարսափելի է ասել, բայց տատիկս ստիպում էր ծնողներին, որ ինձ Աբրահամ անվանեին։ Նա ինձ կոչում էր էֆենդի («տեր»), և երբ գնում էինք ճաշելու հորաթույրերիս մոտ, Նա Նրանց ասում էր. «Դուք պետք է Աբրահամի համար սյուզերեթ (sugbereks) պատրաստեք, քանի որ Նա ձեր հայրն է»», -գրել է ժակին։ Իր՝ Աբրահամ անունը ժակին ժառանգել էր որպես ծանր բեռ. «Ինձ շրջապատող կանայք, մայրս և տատս մշտապես լաց էին լինում, ես շատ շուտ հասկացա, որ պետք է Նրանց ստիպեմ ծիծաղել։ Դա էր կատակերգուի իմ առաջին աշխատանքը։ շեռագայում ես սկսեցի ծիծաղեցնել իմ դասարանի ընկերներին, որպեսզի իրենցից թաքցնեմ հոգուս տխրությունը»։ Ծիծաղեցնելը Նրա համար կարծես պաշտպանական միջոց լինելու էր։ Բայց մի օր Նա որոշում է դրանից էլ ձերբազատվել։ Եվ թեև Նրա

answers to his questions among Protestants. While his father sank deeper into alcohol, Jacky decided to change his environment. "I could not bear all their suffering anymore, nor carry on being the ghost of my grandfather for my grandmother. At one point, I exploded," he says. He graduated from the Department of Theology to become a Pastor in England, although none of his parents was a Protestant.

Jacky Nercessian has starred in over 60 films and has worked with renowned directors such as Claude Chabrol, Henri Verneuil, Luc Besson and others. He has appeared both in cinema and theater as well as on TV.

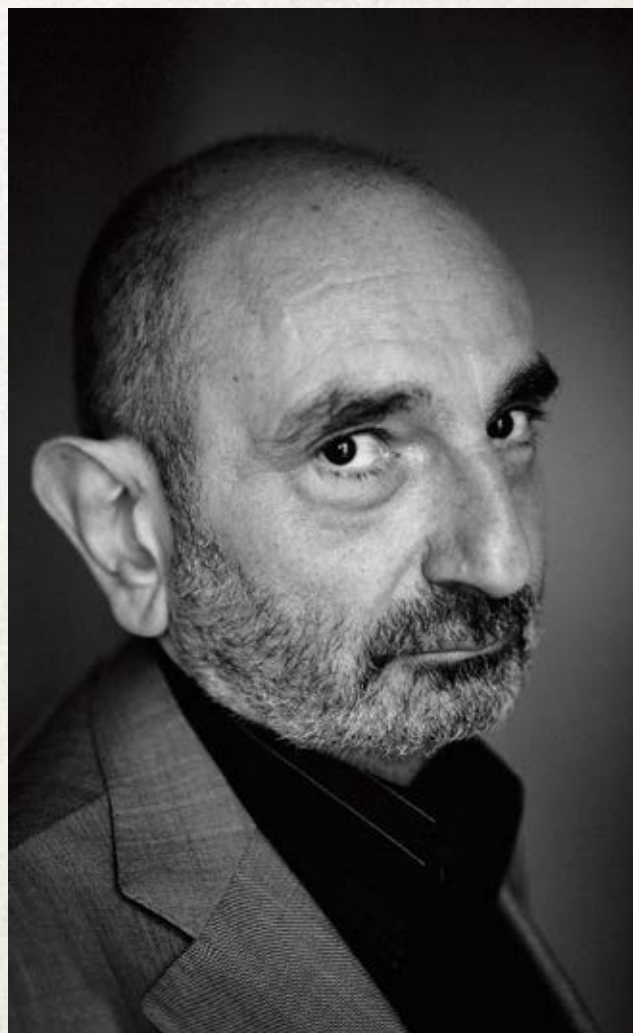
Among the films by Jacky are "The Little Thief" (1998), "Sushi sushi" (1991), "Granies" (1992), "Thirst for gold" (1993). The year of 1994 was marked by Patrick Malakian's film "Why Is Mother in My Bed?" Later the film "Colonel Chabert" based on Balzac's novel received a warm reception and was nominated for Cesar Award in six categories. In 1995, the actor took a role in the film "The Bait," which won the Golden Bear Award at the 45th Berlin International Film Festival. The movies followed one after the other: "The Three Brothers" (1995), "Parasites" (1999), "The double of my half" (1999), "Mr. Naphtali" (1999),

ձնողներից ոչ մեկը բողոքական չէր, ժակին իր մանկության և պատանեկության տարիներն ամեն ամառ անցկացնում է հայ բողոքականների ճամբարում: Այստեղ էլ հանդիպում է իր ապագա կնոջը, որն էլ դառնում է իր որդուն՝ Չմայակի մայրը: Լինելով հոգևոր փնտրողների մեջ՝ պատանին բողոքականներից ստանում է իրեն հուզող հարցերի այդքան անհրաժեշտ պատասխանները: Նա որոշում է հոգևոր հովիվ դառնալ և Անգլիայում ավարտում է աստվածաբանության ֆակուլտետը: Այդ ժամանակամիջոցում ժակիի հայրն ավելի ու ավելի է տարվում խմիչքով, որը շատ էր տխրեցնում նրան: Ժակին որոշում է փոխել միջավայրը. «Ես այլևս անկարող էի տեսնել նրանց տառապանքը: Հաշտվել այն փաստի հետ, որ տատիս համար իր մեռած ամուսնու ուրվականն եմ: Եկավ մի պահ, երբ ես պայթեցի», - գրել է նա: Ժակիի ընտանիքին պատուհասած ցեղասպանության սարսափները թեպետ միշտ ուղեկցել են դերասանին, բայց նա ուժ է գտել իր մեջ առաջ ընթանալու:

"Three Wise Men" (2001). In 2002, Nercessian took role in Emmy Winner historical mini-series of the French-Canadian production "Napoleon" (2002).

One day, Jacky met a man named Henri Verneuil. While shooting the scene (eight times) where the character Apkar had his feet nailed by Turkish soldiers, Verneuil said to him, "There are 1.5 million Armenians who are watching you from the desert! This is not to put pressure on you." Jacky was aware that many Armenians recognized themselves in Apkar due to simplicity and humility of his character: "Many Armenians think that Henri Verneuil picked me because I was Armenian, but the truth is that I went in search of him." Jacky does not hesitate to reveal his deep truth: "Every day I think about the Genocide; I do not need a date to commemorate it," he says. Refraining from joining processions did not stop him from making his own pilgrimage to the Athens suburb of Kokkinia, where St. Hagop church, the site of his parents' wedding,

Ժակի Ներսիսյանը Նկարահանվել է ավելի քան 60 կինոնկարում. աշխատել է աշխարհահռչակ այնպիսի ռեժիսորների հետ, ինչպիսիք են Կլոդ Շաբրոլը, Անրի Կեռնյոյը, Լյուկ Բեսոնը և ուրիշներ: Նա հանդես է եկել ոչ միայն կինոյում և հեռուստատեսային Նախագծերում, այլև թատրոնում: Ժակիի մասնակցությամբ կինոնկարներից են՝ «Փոքրիկ գողը» (1988թ.), «Սուշի, սուշի» (1991 թ.), «Տատիկներ» (1992թ.), «Ոսկու տեղը» (1993թ.): Մեկ տարի անց Ժակին Նկարահանվում է Պատրիկ Մալաքյանի՝ «Ինչու է մայրիկն իմ անկողնում» կինոնկարում: Դրան հաջորդում է «Գնդապետ Շաբեր»-ում Ժակիի դերակատարումը: Կինոնկարը Բալզակի համանուն վեպի էկրանավորումն էր. այն բավականին ջերմ ընդունելության է արժանանում և Ներկայացվում է «Սեզար» մրցանակի միանգամից վեց անվանակարգերում: 1995 թ. դերասանը Նկարահանվում է «Խայծը» կինոնկարում, որը Բեռլինի միջազգային 45-րդ կինոփառատոնում նվաճում է «Ոսկե արջ» մրցանակ: Կինոնկարները հաջորդում էին մեկը մյուսին՝ «Երեք եղբայրներ», «Պարագիտներ», «Իմ երկրորդ կես», «Պարոն Նաֆտելի», «Երեք իմաստուն»: 2001 թ. Ներսիսյանը հանդես է գալիս

still stands. Jacky's journey, bathed by the Mediterranean sun, followed in the footsteps of his family's history.

While most Armenians remember Jacky as the character Apkar in Henri Verneuil's film "Mayrig," (1991) he is also recognizable behind the heavy makeup as professor Esperandieu in Luc Besson's "The Extraordinary Adventures of Adèle Blanc-Sec" (2010). Contrary to popular belief, Jacky has not only played Armenians on the screen, but was also perfectly comfortable in the roles of a Turk Mustapha in "The Great Journey" by Ismael Ferroukhi (2010), a Sephardic Jew in Agnès Caffin's "Scheherazade and the Kosher Delight" (2010), or an Algerian Si Kadour in the "L'Algérie des chimères" mini-series (2001).

In 2011, he took a nice way to Bosphorus to be filmed in Eric Nazarian's film "Bolis." "I want to go to Turkey again to pronounce the word "genocide", he said.

At the age of 64, this pilgrim, actor and comedian of Anatolian-Armenian origin intends to continue pursuing his journey freely, aspiring for even more humanity.

Ֆրանս-կանադական արտադրության «Նապոլեոն» պատմական սերիալում, որն արժանանում է «Էմմի» մրցանակի:

Անրի Վեռնոյը «Մայրիկ» կինոնկարում Աբգարի դերակատարման համար հրավիրում է Ժակիին, և երբ այն տեսարանն էր նկարահանում, որտեղ թուրք զինվորները Ժակիի դերակատարմամբ Աբգարի կերպարի ոտքերն էին պայտում (ութ անգամ կրկնվում է դրվագը), և որպեսզի դերասանն ավելի համոզիչ ու տպավորիչ լինի, ռեժիսորը, Նրան ասում է. «Քեզ անապատից 1,5 միլիոն հայ է նայում: Մի՞թե դա քեզ վրա ազդեցություն չի գործում»: Ժակին գիտի, որ շատ հայեր իրեն սիրում ու ճանաչում են Աբգարի կերպարով. «Շատ հայեր կարծում են, որ Անրի Վեռնոյը ինձ ընտրել է այդ դերի համար, որովհետև ես հայ եմ, բայց ճշմարտությունն այլ է. ես եմ գտել Նրան»:

Ժակին ցեղասպանության մասին գրել է. «Ամեն օր ես մտածում եմ Հայոց ցեղասպանության մասին: Այդ մասին հիշելու համար ինձ հատուկ ամսաթիվ պետք չէ»: Չցանկանալով ընդհանուրի պես ասելով՝ Ժակին ընտրում է իր սեփական ուղին, որը Նրան տանում է դեպի Կոկինիա՝ Աթենք: Սուրբ Հակոբ եկեղեցին, որտեղ ա-

մուսնացել էին Նրա ծնողները, դեռ կանգուն էր: Ժակին հասնում է այնտեղ՝ շատ տարիներ մտովի թափառելով Միջերկրական ծովի արևով ողողված անցյալի ճանապարհներով:

Եթե շատ հայեր հիշում են Նրան Աբգարի կերպարով՝ Վեռնոյի «Մայրիկ» կինոնկարից, ապա պետք է, որ Նրան ճանաչեին նաև Լյուկ Բեսոնի «Ադել Բլան-Սեկ» կինոնկարում՝ պրոֆեսոր Էսպերանդյոյի գրիմի ներքո: Ժակին մեծ եկրաններին միայն հայերի կերպարներ չի մարմնավորել: Նա հաջողությամբ խաղացել է թուրք Մուստաֆայի (Իսմայել Ֆերուխի «Երկար ճամփորդություն»), ինչպես նաև հրեա սեփարդի՝ Պիչիպոյի («Միսիոները, Շահերեզադան և գիշերային հաճույքները») կամ ալժիրցու՝ Սի Կադուրի («Պատրանքների Ալժիր») դերերը: Մի քանի տարի անց Նա բռնում է Բոսֆորի ճամփան, որպեսզի նկարահանվի Էրիկ Նազարյանի «Պոլիս» կինոնկարում: «Ես Նորից եմ ուզում գնալ Թուրքիա, որպեսզի արտասանեմ «Ցեղասպանություն» բառը», - ասում է Նա: 64 տարեկանում հայկական արմատներով ուխտավորը, դերասանը, կատակերգուն շարունակում է ազատորեն քայլել համայն մարդկությանն ընդառաջ:

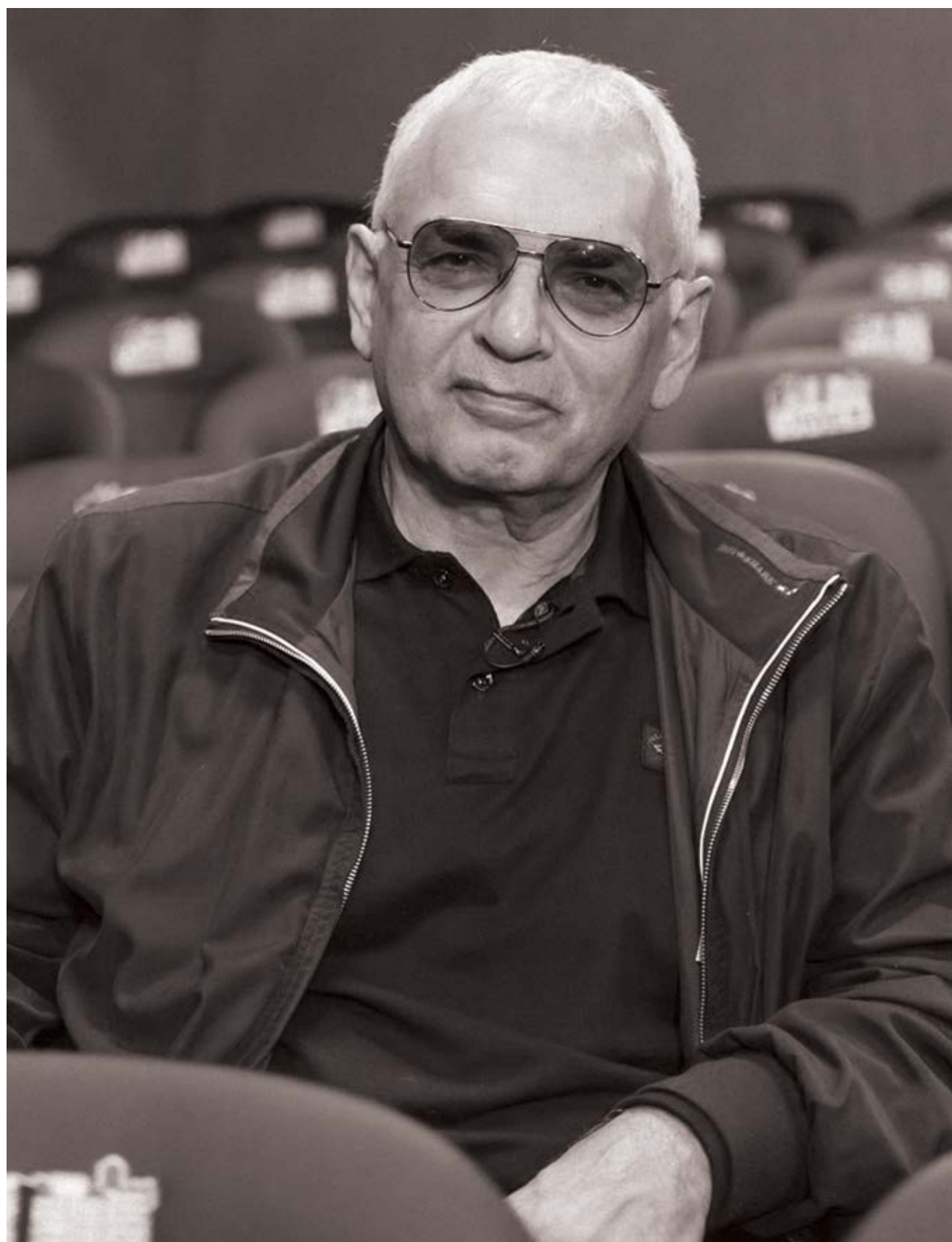

A vintage movie poster for the film 'Damsy prikladshayut kavaleryom' (Damsels Invite Cavaliers) is shown within a film strip border. The poster features a woman in a white dress and hat in the center, a man in a suit on the right, and a man in a suit on the left. The title is written in large, bold, Cyrillic letters. Credits for the director, screenwriter, and composer are listed. The main title is overlaid with the English text 'Karen Shakhnazarov' in a large, white, sans-serif font.

ԿԱՐԵՆ ՇԱԽՆԱԶԱՐՈՎ

KAREN SHAKHNAZAROV

В ГЛАВНОЙ РОЛИ МАРИНА НЕЕЛОВА

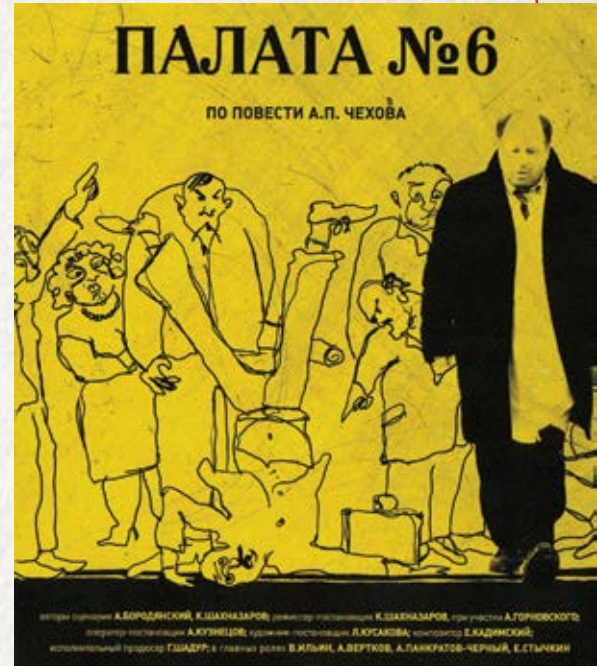

→ Կարենի
դիպլոմային
աշխատանքը
«Լայն քայլերով,
մաեստրո»
կինոնկարն էր:

Կարեն Շահնազարովը ծնվել է 1952 թ. հուլիսի 8-ին Կրասնոդար քաղաքում: Մայրը՝ Աննա Գրիգորևնան ռուս է, հայրը՝ Գեորգին, հայ: Նա սերում է Լեռնային Ղարաբաղում հայտնի Մելիք-Շահնազարյանների իշխանական տոհմից: Մելիք-Շահնազարյանները միջնադարում կառավարում էին Լեռնային Ղարաբաղի Վարանդա նահանգը:

Կարենը միջնակարգ կրթությունն ստացել է Մոսկվայի N4 դպրոցում: 1975 թ. երիտասարդն ավարտել է Մոսկվայի կինեմատոգրաֆիայի համամիութենական պետական ինստիտուտը՝ Ի. Տալանկինի արվեստանոցը: Կարենի դիպլոմային աշխատանքը «Լայն քայլերով, մաեստրո» կինոնկարն էր: 1973-74 թթ. «Մոսֆիլմ»-ում աշխատել է որպես ռեժիսորի օգնական: Մեկ տարի անց Նույն ստուդիայում աշխատել է որպես կինոռեժիսոր: Այնուհետև մեկ տարի ծառայել է բանակում: Չորացրվելուց հետո վերադարձել է «Մոսֆիլմ» և աշխատանքի անցել որպես ռեժիսոր: 1970-80-ական թթ. Նշանավորվել են մի շարք կարճամետրաժ և լիամետրաժ կինոնկարների արտադրությամբ, որոնց թվում են «Սայթաքուն ճանապարհին» (1977 թ.), «Բարեսիրտները» (1979 թ.) կինոնկարները:

Karen Shakhnazarov was born on July 8, 1952 in Krasnodar, to Armenian father Georgy Shakhnazarov and Russian mother Anna Grigorievna. His father descended from the famous Melik-Shahnazarian princely family from Nagorno-Karabakh. The Melik-Shahnazarians ruled Nagorno-Karabakh's province of Varanda in medieval times. He went to school N4 in Moscow. In 1975, he graduated from film directing department of the Gerasimov Institute of Cinematography (VGIK) (I. Talankin's workshop). His short graduation film was "Step Out, Maestro!" In 1973 - 1974, he worked as an assistant film director at Mosfilm Studios. From June -October 1975 he was a film director at Mosfilm Studios. From October 1975-November 1976, he was recruited into army. Upon his return, he pursued the position of the film director in Mosfilm.

The late 1970s and 1980s were marked by the production of a number of short and full-length films among which are "On the school path" (1977), "Kind men" (1979). In 1980, he tried his wings as a scriptwriter, jointly with Aleksandr Borodyansky, for Ivan Kiasashvili's film "Ladies Invite Gentlemen." However, the real recognition for the filmmaker and screenwriter came with the musicals "We are

1980 թ. Կարեն Շահնազարովն իր ուժերը փորձել է սցենարագրության ոլորտում. Ալեքսանդր Բորոդյանսկու հետ միասին գրել է հրվան Կիասաշվիլիի «Կանայք են հրավիրում տղամարդկանց» (1980 թ.), կինոնկարի սցենարը: Այնուամենայնիվ Շահնազարովին, որպես ռեժիսորի ու սցենարիստի, մեծ ճանաչում են բերել «Մենք ջազից ենք» (1983 թ.), «Չմեռային երեկո Գազրայում» (1985 թ.) կինոնկարները, որոնք լավագույն երաժշտական ձևավորման համար մի շարք միջազգային մրցույթներում արժանացել են մրցանակների. այդ թվում՝ Չամաբիութենական լենինյան կոմերիտիության մրցանակի՝ կատակերգական ժանրի զարգացման համար, ինչպես նաև «Սովետսկի էկրան» (1983 թ.) ամսագրի ընթերցողների քվեարկությամբ՝ տարվա լավագույն կինոնկար մրցանակի: 1986 թ. նկարահանած «Ցրիչը» կինոնկարը, որտեղ Շահնազարովը հանդես է

from Jazz" (1983) and "Winter Evening in Gagry" (1986). The latter two had won international awards for the best solutions to musical representations (the awards include Lenin Komsomol Prize for the development of musical comedy in films; the best musical domestic film of 1983 by the "Sovetskiy ekran" magazine, etc). The film "Messenger Boy" (1986) both script-written and directed by Shakhnazarov, was another success receiving a great ovation and awards. The "Messenger Boy" made him laureate of the RF Vasilyev Brothers State Prize in 1988. The tragic farce "Zerograd" (1988), co-written with A. Borodyanky, complemented his collection of awards and prizes, namely, Gold Hugo at the 25th Chicago Film Festival for best international feature film in 1989; the award of European Science Fiction Society as Best Author and Screenwriter in Soviet Union at Eurocon, in San Marino (1989,

եկել որպես ռեժիսոր և սցենարիստ, մեծ հաջողություն ունեցավ: 1988 թ. Շահնազարովը դարձավ Ռուսաստանի Դաշնության Վասիլիս եղբայրների պետական մրցանակի դափնեկիր: Մրցանակների շարքը համալրել է Ա. Բորոդյանսկու հետ համատեղ նկարահանած «Չոր քաղաքը» (1988թ.) կինոնկարը. մասնավորապես՝ 1989 թ. կինոնկարն արժանացել է Չիկագոյի 25-րդ միջազգային կինոփառատոնի «Ոսկե շյուզո»-ի՝ լավագույն միջազգային գեղարվեստական կինոնկար անվանակարգում, Գիտական ֆանտաստիկայի եվրոպական միության՝ որպես լավագույն կինոնկար (Սան Մարինո, 1989 թ.), Վալյադոլիդի միջազգային կինոփառատոնի արծաթե մրցանակների (Իսպանիա, 1989 թ.): Այն լավագույն օտարալեզու կինոնկար անվանակարգում առաջադրվել է նաև Ամերիկյան կինոարվեստի «Օսկարի» 62-րդ մրցանակաբաշխությանը: 1991 թ. Շահնազարովը ներկայացրել է «Արքայասպան» պատմական խաղարկային կինոնկարը: Գոյություն ունի կինոնկարի երկու տարբերակ՝ մեկը նկարահանվել է անգլերենով, այնուհետև հնչյունավորել են ռուս դերասանները, իսկ մյուսը՝ ռուսերենով: 1991թ. այն արժանացել է Բելգրադի միջազգային կինոփառատոնի գլխավոր մրցանակին:

Italy); Silver Prize at Valladolid International Film Festival in 1988, etc. The film was nominated as well for the 62nd Oscar Award of the American Academy of Motion Pictures Arts and Sciences in the nomination of best foreign language film, but it did not make the final shortlist.

In 1991, Shakhnazarov presented the historical feature "The Assassin of the Tsar." There are two versions of the film: one is filmed in English and later dubbed by Russian actors and the other one is in Russian. The film won the main prize of the Belgrade International Film Festival (Yugoslavia, 1991).

The year 1995 saw the release of the comedy melodrama "American daughter" which won a Special Jury Award in Shanghai International Film Festival as well as the Prize of the Presidential Council in Kiotavr 1995; Artek Children's Film Festival in the nomination of Best Actress and some others.

The later features also deserved audience attention and received international awards. The film "Day of the Full Moon" (1998) co-written with A. Borodyansky garnered

ФИЛЬМ КАРЕНА ШАХНАЗАРОВА

БЕЛЫЙ ТИГР

ОХОТА НА СТАЛЬНОГО МОНСТРА

1995 թ. Շահնազարովը նկարահանել է «Ամերիկացի դուստրը» կատակերգական մելոդրաման, որը Շահայի 2-րդ միջազգային կինոփառատոնում արժանացել է հատուկ մրցանակի (1995), Կինոտավրոս փառատոնում՝ Նախագահական խորհրդի մրցանակի, Մանկական կինոնկարների փառատոնի մրցանակին՝ լավագույն դերասանուհի անվանակարգում (Արտեկ, 1995 թ.) և այլն:

Չեռագա տարիներին Շահնազարովի նկարահանած կինոնկարները ևս արժանացել են կինոդիտող-

recognition at many international festivals such as the Special Jury Prize and FIPRESCI Special Prize at XXXIII International film festival in Karlovy Vary (Czech Republic, 1998) and at II International film festival in Palace (Yugoslavia, 1998); the Professional Prize of Russian Academy of cinematography "Nika-99" for Best Scenario to A. Boro-dyanky and K. Shakhnazarov at the XI Panorama of European Cinema in Athens.

The subsequent Shakhnazarov's features at the beginning of 2000s ("Poisons or the World History of Poisoning"

ների ուշադրությանը և ստացել են միջազգային մրցանակներ: «Լիալուսնի օրը» (1998 թ.) կինոնկարը, որի սցենարը Շահնազարովը կրկին գրել է Բորոդյանսկու հետ, մեծ հաջողություն է ունեցել հեղինակավոր կինոփառատոններում և արժանացել է մրցանակների. օրինակ՝ Կառլովի Վարի 33-րդ միջազգային կինոփառատոնի հատուկ (1998թ.), Պալիչի 2-րդ միջազգային կինոփառատոնի (1998 թ.), «Նիկա»՝ լավագույն սցենարի համար, և Աթենքի 11-րդ եվրոպական կինոյի համայնապատկերի երկրորդ մրցանակները: Շահնազարովի հաջորդ խաղարկային կինոնկարները նկարահանվել են 2000-ական թթ-ին. «Թույներ կամ թունավորման համաշխարհային պատմությունը» (2001 թ.), «Մահ անունով հեծյալը» (2004 թ.) կինոնկարները ևս արժանացել են տեղական ու միջազգային մրցանակների՝ լավագույն դերասան, լավագույն

(2001); "The Rider Named Death" (2004) also received a number of domestic and international awards in nominations of the best male role, the best sound production, the best music to the film. The feature "Star" (2002) was awarded with the State Prize of the Russian Federation in Literature and Arts in 2002.

"The vanished empire" (2008) was screened in such International Film Festivals as Lima (2008), Montreal (Canada, 2008), Busan (South Korea, 2008), Manila (Philippines, 2008), Chicago (USA, 2008), Rome (Italy, 2008), Plovdiv and Sofia (Bulgaria, 2008), Cairo (Egypt, 2008), Goa (India, 2008), Geteborg (Sweden, 2008), Belgrade (Serbia, 2008), Havana (Cuba, 2008), etc.

In 2009, Shakhnazarov came up with the feature "Ward Number 6," which is a brilliant contemporary interpre-

հնչյունավորում, լավագույն սաունդթրեք անվանակարգերում: «Աստղը» (2002 թ.) գեղարվեստական կինոնկարը 2012 թ. արժանացել է Ռուսաստանի Դաշնության պետական մրցանակի՝ կինոարվեստի բնագավառում:

«Անհայտացած կայսրություն» (2008 թ.) կինոնկարը ցուցադրվել է բազմաթիվ միջազգային կինոփառատոներում՝ Լիմա (2008 թ.), Մոնրեալ (Կանադա, 2008 թ.), Բուսան (Հարավային Կորեա, 2008 թ.), Մանիլա (Ֆիլիպիններ, 2008 թ.), Չիկագո (ԱՄՆ, 2008թ.), Ջնոմ (Իտալիա, 2008 թ.), Պլովդիվ և Սոֆիա (Բուլղարիա, 2008 թ.) Կահիրե (Եգիպտոս, 2008 թ.), Գոա (Հնդկաստան, 2008), Գետեբորգ (Շվեդիա, 2008), Բելգրադ (Սերբիա, 2008), Չավանա (Կուբա, 2008) և այլն:

2009 թ. Շահնազարովը նկարահանել է «Հիվանդանոց N 6» գեղարվեստական կինոնկարը, որը Ա. Պ. Չեխովի պատմվածքի ժամանակակից մեկնաբանությունն է: Կինոնկարը բազմաթիվ առաջնային ու երկրորդական մրցանակների է արժանացել. այդ թվում՝ «Ոսկե արծիվ» (2009 թ.)՝ լավագույն ռեժիսորական աշխատանք անվանակարգում:

tation of Chekhov's novella. The film received numerous awards in primary and secondary nominations and the Gold Eagle Award of 2009 for Best Direction. "Ward Number 6" was nominated for Oscar Award of the American Academy of Motion Pictures Arts and Sciences in the nomination of best foreign language film.

Another 2012 film "White tiger" directed by Karen Shakhnazarov and co-written with A. Borodyansky was selected as the Russian entry for the Best Foreign Language Oscar at the 85th Academy Awards, but again it did not make the final shortlist. The awards for the film included Grand Prix "Gold Sword" at the 10th International Festival of War Cinema after Y.N. Ozerov.; the Main Prize of the ninth International Film Festival of the military-patriotic film named after S.F. Bondarchuk "Volokolamsky rubezh"; Special Jury Prize at the Pyongyang International Film Festival and many more.

One of his latest achievements is a 2017 Russian drama film "Anna Karenina: Vronsky's Story" – a free adaptation of Lev Tolstoy's novel of the same name as well as the publicist story "During the Japanese War" and the literary cycle "Stories about the Japanese War" by Vikenty

«Հիվանդասենյակ N 6» կինոնկարը լավագույն օտարալեզու կինոնկար անվանակարգում առաջադրվել է Ամերիկյան կինոարվեստի «Օսկար» մրցանակաբաշխությանը: 2012 թ. Կարեն Շահնազարովի՝ Լորին Ա. Բորոդյանսկու հետ համատեղ հեղինակած և ղեկավարած «Սպիտակ վագր» կինոնկարը ներկայացվել է 85-րդ «Օսկարի» մրցանակաբաշխությանը՝ լավագույն օտարալեզու կինոնկար անվանակարգում:

Այս կինոնկարն արժանացել է 3. Օգերովի անվան ռազմական կինոնկարների միջազգային 10-րդ «Ոսկե սուր» փառատոնի Մեծ մրցանակի, Ս. Բոնդարչուկի անվան ռազմաօդային սպորտական կինոնկարների,

Veresaev. The film was a great success winning the award at the International Film Festival in Montreal for «Best Artistic Contribution» and some other prizes.

Karen Shakhnazarov is a Member of the Board of Directors of the Russian Cinematographers' Union, Member of the Board of the Ministry of Culture of the Russian Federation, Member of the Board of Directors of the National Academy of Motion Picture Arts and Sciences of Russia and the European Film Academy. Besides, he is the Member of the Expert Council for the National Film Award "Golden Eagle," Member of the Russian Oscar Selection Committee. He is a lecturer at the Gerasimov Institute of

«Վոլոկոլամսկի ռուբեժ» 9-րդ փառատոնի գլխավոր, Պյոնգյանգի միջազգային կինոփառատոնի ժյուրիի հատուկ և մի շարք այլ մրցանակների:

Վերջին շրջանում Նրա՝ հաջողություն ունեցած աշխատանքներից է «Աննա Կարենինա. Վրոնսկու պատմությունը» (2017 թ.) կինոնկարը, որը Լև Տոլստոյի համանուն վեպի և Վիկենտի Վերեսակի «ճապոնական պատերազմում» հրապարակախոսական վիպակի ու «Պատմվածքներ ճապոնական պատերազմի մասին» շարքի ազատ էկրանավորումն է: Այն մեծ հաջողություն է ունեցել Մոսկվայի միջազգային կինոփառատոնում և արժանացել է «Լավագույն գեղարվեստական ներդրում» և մի շարք այլ մրցանակների:

Շահնազարովը Ռուսաստանի կինեմատոգրաֆիստների միության տնօրենների խորհրդի, Ռուսաստանի Դաշնության մշակույթի նախարարության խորհրդի, Ռուսաստանի կինոյի և արվեստի ակադեմիայի տնօրենների խորհրդի և Եվրոպական կինոակադեմիայի անդամ է: Բացի այդ, Նա «Ոսկե արձիվ» ազգային կինոյի մրցանակաբաշխության փորձագետ է, «Օսկարի» ընտրության Ռուսաստանի հանձնաժողովի անդամ: Դասավանդում է Կինեմատոգրաֆիայի համառուսական պետական ինստիտուտում (խաղարկային ֆիլմերի ռեժիսուրայի արվեստանոցի ղեկավար): 1998 թվականին դարձել է «Մոսֆիլմ» կինոկոնցեռնի գլխավոր տնօրենը: Նրա ղեկավարությամբ Ռուսաստանի գլխավոր կինոստուդիան հաղթահարել է 90-ականների խոր ճգնաժամը և դարձել Եվրոպայի խոշորագույն կինոարտադրական համալիրը: 2008 թ-ից Մոսկվայի պետական համալսարանի հեռուստատեսության բարձրագույն դպրոցի հոգաբարձուների խորհրդի և ՌԴ շանրային պալատի անդամ է:

Շահնազարովը Ռուսաստանի Դաշնության արվեստի վաստակավոր գործիչ է, (1997 թ.), ժողովրդական արտիստ (2002 թ.)

Cinematography (the head of feature film directing studio). In 1998, he became the General Director of "Mosfilm" Company. Under his leadership, Russia's main film studio overcame the deep crisis of the 1990s and became Europe's largest film-production complex. Since 2008, he has been member of the Board of Trustees of the Higher School of Television of Moscow State University and the Public Chamber of the Russian Federation.

Shakhnazarov is Honored Art Worker of the Russian Federation (1997) and People's Artist (2002).

The recent awards include the Order of Merit to the Fatherland IV Class on August 29, 2012 at the Kremlin Palace

in Moscow, the Order of Honor for contribution to the strengthening of Armenian-Russian cultural relations, long-term and fruitful activity in the field of motion picture arts in 2013; the Order of Alexander Nevsky for merits in the development of national culture and art and long-term fruitful activity, the Ordre des Arts et des Letters of France by Ministry of Culture of France, 2018

Today, Karen Shakhnazarov is one of the leading masters of Russian cinema. A keen sense of contemporaneity, an ability to grasp and bring forward the core of an epoch, a gift to entertain viewers and evoke reflection and emotions are the characteristic qualities of his works.

2012 թ. օգոստոսի 29-ին Մոսկվայի Կրեմլի պալատում նա պարգևատրվել է Հայրենիքին մատուցած ծառայությունների համար 4-րդ կարգի շքանշանի, 2013թ.՝ Հայ-ռուսական մշակութային կապերի ամրապնդման գործում ներդրման և կինոարվեստի բնագավառում երկարատև ու բեղմնավոր գործունեության համար արժանացել է Հայաստանի Հանրապետության Պատվո շքանշանի: Ապա ազգային մշակույթի և արվեստի զարգացման գործում երկարատև բեղմնավոր գործունեության համար նրան շնորհվել է Ալեքսանդր Նևսկու շքանշան: 2018 թ. Ֆրանսիայի մշակույթի նախարարությունը պարգևատրել է նրան արվեստի և գրականության շքանշանով:

Ներկայում Կարեն Շախնազարովը ռուսական կինոյի առաջատար գործիչներից է: Ռեժիսորի ստեղծագործությունը բնորոշվում է արդիականության ճիշտ զգացողությամբ, կարևորվում է հատկապես ժամանակի մեջ ամենաբնութագրականը առանձնացնելու և կինոդիտողին մատուցելու նրա ունակությունը:

IFC
PRESENTS

ERIC BOGOSIAN
WAKE UP
AND SMELL THE
COFFEE

ԷՐԻԿ
ՊՈՂՈՍՅԱՆ

ERIC BOGOSIAN

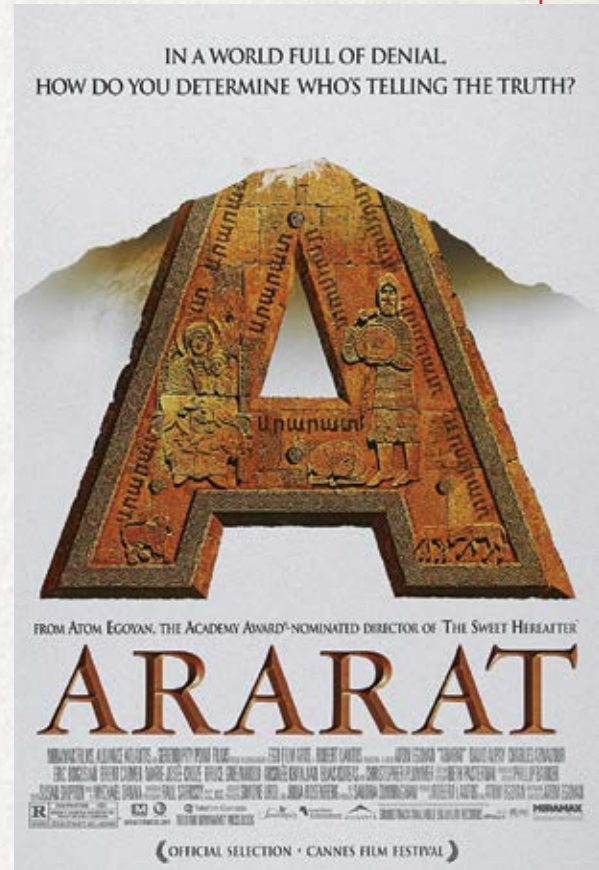
"IRRESISTIBLY WATCHABLE"
- THE NEW YORK TIMES

"A DAZZLINGLY FUNNY
NEW SOLO SHOW."
- NEW YORK DAILY NEWS

→ 1980 թ.
ամուսնացել
է թատրոնի
ռեժիսոր Ջո
Բունիի հետ:
Ունեցել է
2 զավակ՝
Հարի և Թրեվիս:

Դերասան, դրամատուրգ Էրիկ Պողոսյանը ծնվել է 1953թ. ապրիլի 24-ին, Մասաչուսեթս նահանգի Վոբուռն քաղաքում, հայ հոր և ամերիկուհի մոր ընտանիքում: Նրա մայրը՝ Էդվինան վարսահարդար էր, իսկ հայրը՝ Հենրիին, հաշվապահ: Տղան Նախ հաճախել է Օբերլին քոլեջը (1976 թ.), ապա Չիկագոյի համալսարանն ավարտելուց հետո տեղափոխվել է Նյու Յորք: Այստեղի թատրոններում էլ սկսել է դերասանական գործունեությունը: Նյու Յորքում Պողոսյանը աշխատել է Մանհեթենի Սոհո (Հարավային շրջան) թաղամասի «Խոհանոց» արվեստանոցում: Այստեղ նա ծանոթանում է բազմաթիվ արվեստագետների, կոմպոզիտորների և պարի բեմադրիչների հետ, որոնք մեծապես ազդում են Նրա մտածողության ճկավորման վրա:

Նրա գրած և ներկայացրած առաջին մենապիեսներն են՝ «Մարդը Ներքուստ» (1981թ.), «Ամերիկայի ճայները», «Չվարճանքի տունը» (1982թ.), «Հարբեցողությունն Ամե-

Actor, playwright Eric Bogosian was born on April 24, in 1953 in Boston, Massachusetts USA, in a family of an Armenian father and an American mother. His mother Edwina was a hairdresser and his father Henry Bogosian was an accountant. He attended the University of Chicago and graduated from Oberlin College in 1976, whereupon he moved to New York City, where he started acting in local theaters. Once in New York City, he landed a job at The Kitchen in SoHo, where he met many visual artists, composers and choreographers who influenced his thinking. Soon he was making his own "pieces" that straddled the theater world.

The first soliloquies he wrote and presented were "Men Inside" (1981), "Voices of America" (1982), "Funhouse" (1983), and "Drinking in America" (1985). In the early 1980, Eric Bogosian became well-known in New York for his intense one-man shows. "Talk Radio," a 1987 American

րիկայում», (1985թ.) «Ռադիոգրույցներ» (1987թ.): Վերջին պիեսը երկու տարի անց նկարահանել է Օլիվեր Սթոունը, իսկ էրիկի կինոդերակատարումն արժանացել է Բեռլինի կինոփառատոնի բարձրագույն՝ «Արծաթե արջ» մրցանակին: 1980-ականների սկզբին Պոլոլայանը ճանաչում է ձեռք բերել հենց մենաներկայացումների շնորհիվ:

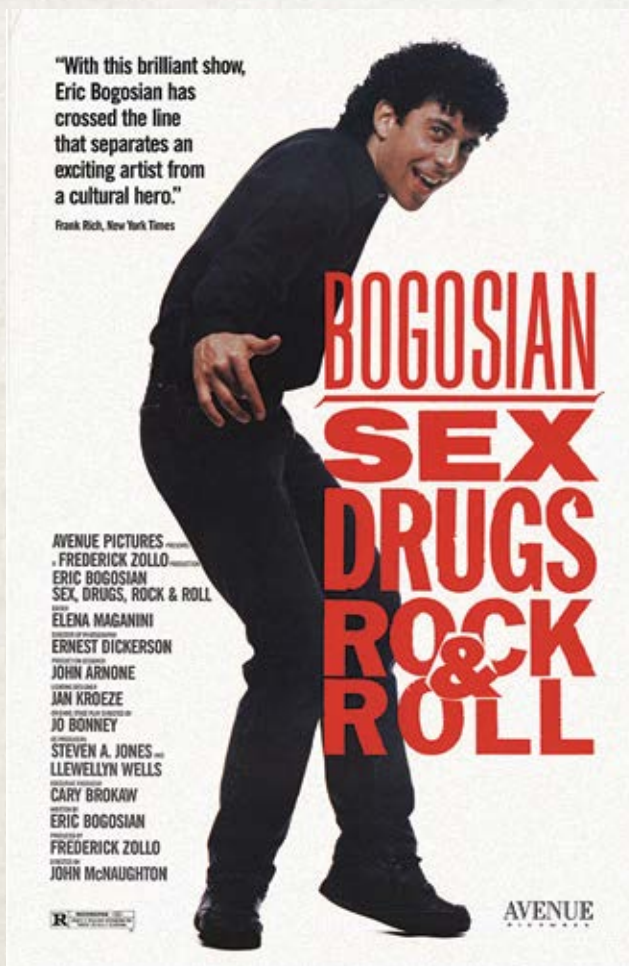
1987 թ. Պոլոլայանի Պուլիցերյան մրցանակի ներկայացված «Ռադիոգրույցներ» աշխատանքը կինոաշխարհում մեծ ընդունելության է արժանացել: «Ռադիոգրույցներ»-ի թողարկումից հետո Պոլոլայանի սկսեցին հաճախակի դերեր առաջարկել կինոնկարներում և հեռուստատեսային նախագծերում. սակայն նա շարունակել է ակտիվորեն աշխատել նաև թատրոնում:

1991թ. խաղացել է «Սեքս, թմրադեղեր, ռոքնռոլ» մենաներկայացման մեջ, որը նկարահանել է Ջոն Մաքսոթոնը: 1994 թ. բեղմնավոր տարի էր Պոլոլայանի համար. նա Սթիվեն Սիզալի հետ հանդես է եկել «Պաշարման տակ 2-Մութ տարածք» կինոնկարում: Այս դերակատարմանն անմիջապես հաջորդել է «Դիտորես Բլեյբոռն» կինոնկարը: Նույն թվականին Բրոդվեյում

drama film directed by Oliver Stone and starring Eric Bogosian, was the 1988 Pulitzer Prize Finalist and recipient of the Silver Bear Award at the 39th Berlin Film Festival. After the release of "Talk Radio," Bogosian worked regularly as an actor in film and television while remaining very active in the theater. In 1991 he starred in the solo show "Sex, Drugs, Rock and Roll," directed by John McNaughton.

1994 was a banner year, when Bogosian co-starred with Steven Segal in "Under Siege II", followed by the feature "Dolores Clairborne." The same year was marked by another one-man show "Off-Broadway" and an authored-play drama "SubUrbia."

Bogosian is also the author of such plays as the "Pounding Nails in the Floor with My Forehead," "Men in Dark Times," "Scenes from the New World," "The Ricky Paul Show," "Wake Up and Smell the Coffee" and many other plays. He is also the author of three novels - "Mall," "Wasted Beauty," and "Perforated Heart" - and a novella, "Notes from Underground"- that have become bestsellers. His

Ներկայացրել է Նան մեկ մենաներկայացում և գրել է «Արվարձանիա» պիեսը:

Պողոսյանը հեղինակ է Նան «Ճակատուկա հատակին մեխեր են խփում», «Մարդիկ մութ ժամանակներում»,

PETER RIEGERT ISABELLA ROSSELLINI ELI WALLACH BEVERLY D'ANGELO ERIC BOGOSIAN
DOMINIC CHIANESE RITA MORENO HARRIS YULIN FRANK WOOD ASHLEY JOHNSON JAKE HOFFMAN PETER FRIEDMAN

KING OF THE CORNER

Life, Liberty and the Pursuit of Happiness.
A Comedy.

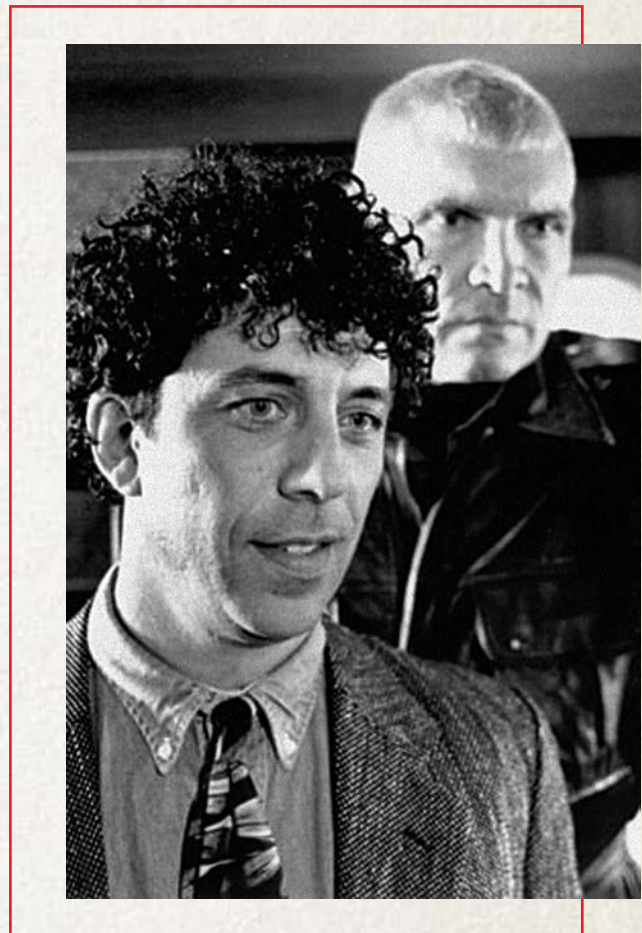

«Նոր աշխարհը», «Ռիթմի Փոլ շոու», «Կապույտ ծով», «Արթնացիր և շնչիր սուրճի բույրը», «Կրակարանը», «Կարմիր հրեշտակ», «Կարմիր-հաստիկը», «1+1» և մի շարք հանրահայտ այլ պիեսների, «ճեմուղի», «Կորսված գեղեցկություն» ու «Ծակծկված սիրտը» վեպերի, ինչպես նաև «Նշումներ գետնաշխարհից» վիպակի, որոնք դարձել են բեսթսելերներ:

Նրա երեք թատերախաղերը՝ «Սեքս, թմրադեղեր, ռոքնռոլ», «ճակատովս հատակին մեխեր են խփում» և «Հարբեցողությունն Ամերիկայում», հաջողությամբ ներկայացվել են աշխարհի տարբեր բեմերում և արժանացել են «Օբի» հեղինակավոր մրցանակին:

1980 թ. ամուսնացել է թատրոնի ռեժիսոր Զո Բունիի հետ և ունեցել է երկու զավակ՝ Հարի և Թրևիսին:

Պողոսյանը նկարահանվել է «Կրակի մեջ ծնվածները» (1983 թ.), «Հատուկ փեկտներ» (1984 թ.), «Կեղտը» (1985 թ.), «Ռադիոգրույցներ», (1988 թ.), «Գոլն ու կոշկակարը» (1993 թ.), «Կախարդների որս» (1994 թ.), «Գրասենյակում մարդասպան կա» (1997 թ.), «Ապահով մարդիկ» (1998), «Փայլուն սուտը» (1998 թ.), «Բամբասանք» (2000 թ.), «Մոլախոտերի վրա» (2000 թ.), «Արարատ» (2002),

three solo performances "Drinking in America," "Sex, Drugs, Rock & Roll" and "Pounding Nails in the Floor with My Forehead" have been presented on different stages of the world and received the Obie awards.

In 1980, Bogosian married Jo Anne Bonney, a theater director; they have two sons, Harry and Travis Bogosian.

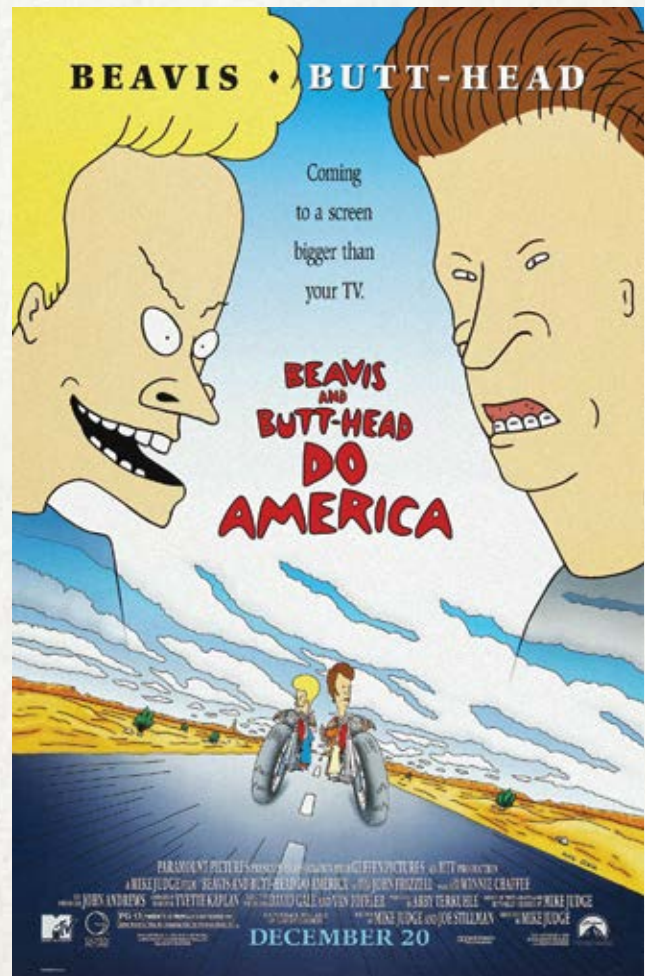
Bogosian has written a number of full-length plays including "SubUrbia" (1996), "Griller" (1994), "Red Angel" (2007), "Humpty Dumpty" (2004), "1+1" (2008) and many more.

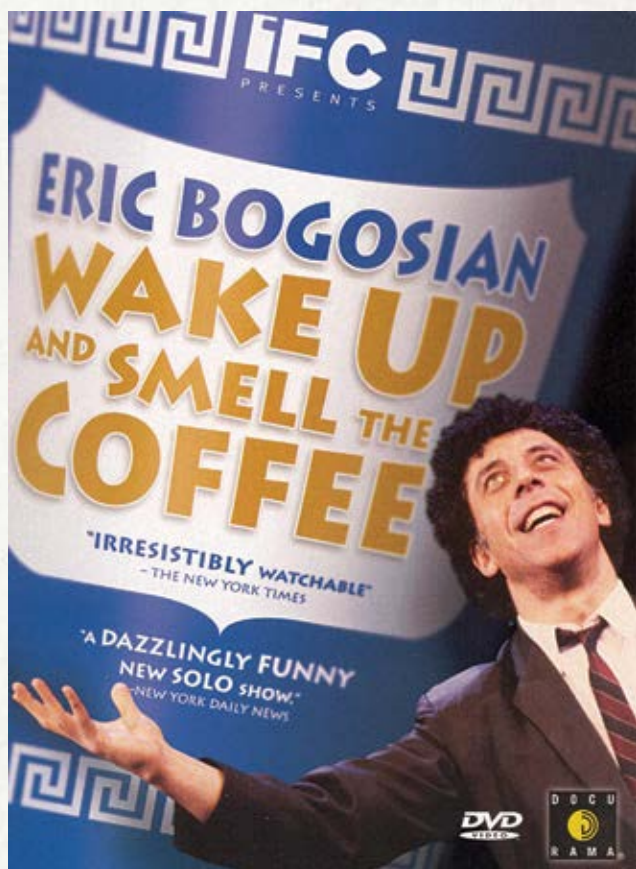
From 1983, Bogosian began to star in films: "Born in Flames" (1983), "The Stuff" (1985), "Sex, Drugs, Rock & Roll" (1991), "The Thief and the Cobbler" (1993), "Witch Hunt Office Killer" (1997), "Safe Men" (1998), "A Bright Shining Lie" (1998), "Gossip" (2000), "In the Weeds" (2000), "Ara-rat" (2002), "Charlie's Angels: Full Throttle" (2003), "Wonderland" (2003), "Blade: Trinity" (2004), "Heights" (2005), "Cadillac Records" (2008), "Don't Go in the Woods" (2010), "Listen Up Philip" (2014) and many more. In addition, he has been featured in films produced by such directors as Woody Allen, Robert Altman, Taylor Hackford, Atom

«Չառլիի հրեշտակները. Միայն առաջ» (2003 թ.), «Հրաշքների աշխարհը» (2003 թ.), «Բլեյդ. եռյակ» (2004 թ.), «Բարձուկներ» (2005 թ.), «Քաղիլաք ռեթորոյա» (2008թ.), «Մի գնա անտառ» (2010 թ.), «Լսի՛ր, Ֆիլիպ» (2014 թ.) կինոնկարներում: Նրան իրենց կինոնկարներում ներգրավել են այնպիսի ռեժիսորներ, ինչպիսիք են Կուդի Ալենը, Ռոբերտ Օլթմենը, Թեյլոր Հակֆորդը, Ատոմ Էգոյանը, Ազնեշկա Հոլանդն ու ուրիշներ: Էրիկ Պողոսյանին մեծ ճանաչում է բերել «Օրենք և կարգ» (1992–93 թթ.) դետեկտիվ հեռուստասերիալը, որտեղ նա մի շարք դրվագներում կատարել է հրամանատար Դենիել Ռոսսի դերը: Որպես խոսնակ՝ հանդես է եկել հայապատում վավերագրական կինոնկարներում, այդ թվում՝ Չ. ճգնավորյանի «Կոչեմ ապրողաց կամ ժողովրդի թշնամին»: Հայերը հետ են նայում, դեպի Ստալինի տեռորին» (1998 թ.) և Փ. Ռոզենի «Ես-չատրյան» (2003թ.): Պողոսյանը 2004 թ. դարձել է Գուգենհայմի շահառու, Արվեստի ազգային հիմնադրամի կրկնակի կրթաթոշակառու: 2015 թ. Հայոց ցեղասպանության 100-րդ տարելիցի կապակցությամբ նա հրա-

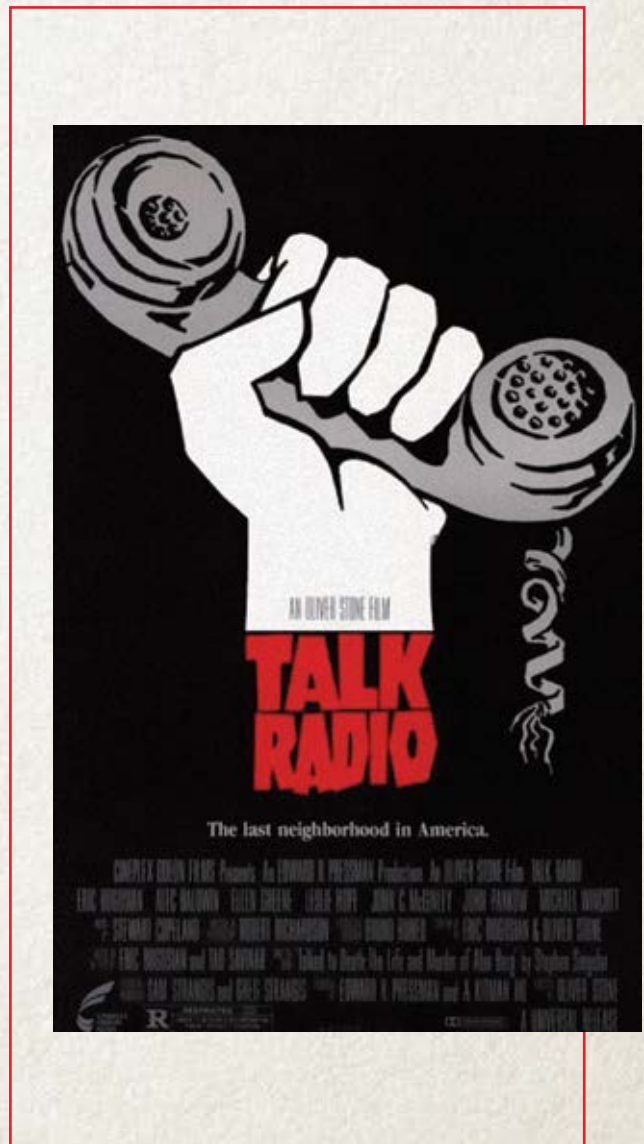
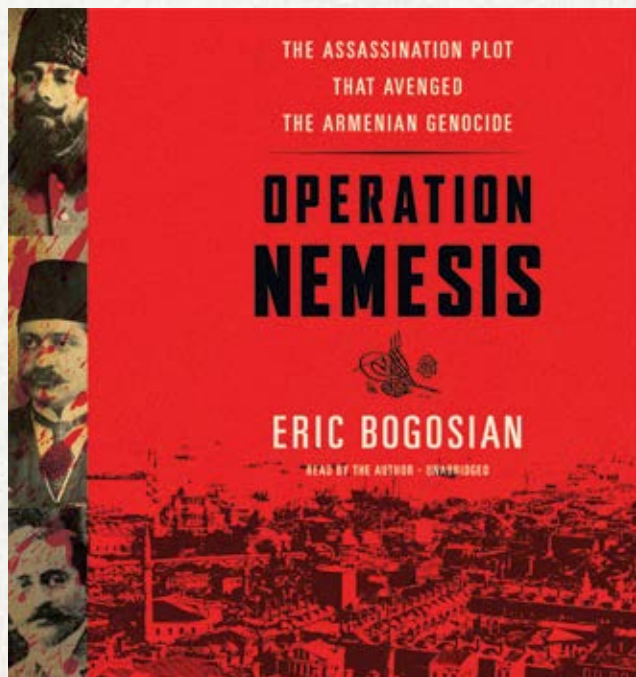
Էգոյան և Ագնեշկա Հոլանդ. Eric Bogosian is perhaps best known for his recurring role as Captain Daniel Ross on the hit TV detective show "Law and Order" (1992–93).

Eric Bogosian is the narrator of several films: Peter Rosen's documentary "Khachaturian" (2003), "Enemy of the People: Armenians Look Back at the Stalin Terror" produced and directed by Z. Tjeknavorian (1998). He is a 2004 Guggenheim fellow and the recipient of two fellowships from the National Endowment for the Arts. In 2015 on the 100th Anniversary of the Armenian Genocide, he published the book "Operation Nemesis." "In general, my family does not talk about the Genocide or what happened in Turkey. They consider this to be negative thinking. Although my birthday is on April 24th, the event was never really discussed at home. They never told me that was a special day. Of course, the history of my family vis-à-vis the Armenian Genocide sparked an interest in me. Obviously, this led to my work over the last ten years, resulting in "Operation Nemesis," which is a distillation of what I learned..."

տարակել է «Նեմեսիս. գործողություն» գիրքը՝ նվիրված ցեղասպանությունն իրագործած թուրք պարագլուխների ահաբեկության պատմությանը: «Ընդհանրապես, իմ ընտանիքում շատ չեն խոսել ցեղասպանությունից կամ Թուրքիայում տեղի ունեցածից՝ համարելով դա բացասական մտածողության դրսևորում: Ու չնայած ծնվել եմ ապրիլի 24-ին, սակայն այդ իրադարձությունը երբեք չի քննարկվել մեր տանը, -ասել է Պողոսյանը,- ինձ երբեք չեն ասել, թե դա ինչ-որ յուրահատուկ օր է: Իհարկե, իմ ընտանեկան պատմության կապը ցեղասպանության հետ միշտ էլ հետաքրքրել է ինձ: Ի վերջո, դա հանգեցրել է վերջին տասը տարիների իմ աշխատանքին, որի արդյունքն էլ «Նեմեսիս. գործողություն» գրքիս լույս ընծայումն էր՝ իբրև կուտակածս գիտելիքի մարմնավորում»:

КОРОНА РОССИЙСКОЙ ИМПЕРИИ,
или

ԷԴՄՈՆԴ ՔԵՈՍԱՅԱՆ

СНОВА
НЕПОКОЯЩИЕ

EDMOND KEOSAYAN

СЦЕНАРИЙ Э. КЕОСАЯНА
А. ЧЕРНИНСКОГО
ПОСТАНОВКА ЭДМОНДА КЕОСАЯНА
ОПЕРАТОР-ПОСТАНОВЩИК М. АРДАВАНОВСКИЙ
ХУДОЖНИКИ
ПОСТАНОВЩИКИ П. ШЕНДЕРЯН
С. АГОЯ
ДИРЕКТОР ИЯ ФРЕНКЕЛЬ
ДИРЕКТОРЫ В. КОСЫХ
В. ШТЕЙНМАН, В. СТРЕЖЕВЧИК,
В. КОСЫХ, В. ШТЕЙНМАН, В. СТРЕЖЕВЧИК,
В. КОСЫХ, В. ШТЕЙНМАН, В. СТРЕЖЕВЧИК,

Չայրը ասել էր.
«Այս երկու
զավակներս ինձ
կհիշեն, Նրանք
մեծ են, իսկ փոքրը
չի հիշելու, ինձնից
հետո Նրա
ազգանունը
չփոխես, Նա մեծ
մարդ է դառնալու»:

Էդմոնտ Զեոսայանը ծնվել է 1936 թ. հոկտեմբերի 9-ին Լենինական (այժմ Գյումրի) քաղաքում: 1937-ի գարնանը Էդմոնտի հայրը՝ Գարեգինը, գնդակահարվել է որպես ցարական բանակի Նախկին սպա, իսկ ընտանիքը՝ կինն ու երեխաները, աքսորվել են Սիբիր, Ալթայի երկրամասի Վոզնեսենիե գյուղը: Երբ մայրը որդիների հետ, վերջին անգամ այցելել է Լենինականի բանտում գտնվող ամուսնուն, հայրը գրկել է 6 ամսական Էդմոնտին ու ցույց տալով մյուս երկու որդիներին, ասել. «Այս երկու զավակներս ինձ կհիշեն, Նրանք մեծ են, իսկ փոքրը չի հիշելու, ինձնից հետո Նրա ազգանունը չփոխես, Նա մեծ մարդ է դառնալու»:

30 տարի անց ռեժիսոր Էդմոնտ Զեոսայանին ճանաչեց ամբողջ երկիրը:

Մանկության տարիներին Նա կինոթատրոնում տոմսեր է վաճառել, և Նրա սերը կինեմատոգրաֆիայի նկատմամբ սկսվել է շատ վաղ տարիքից: Նրա մասին ասում են, որ լավ դպրոցական չի եղել, հաճախել է միայն հումանկտար առարկաների դասերին, պաշտել է ռուսաց լեզվի և գրականության ուսուցչուհուն:

Edmond Keosayan was born on October 9, 1936, in Leninakan, Armenian SSR.

In the spring of 1937, Edmond's father Garegin was shot dead as a former officer of the Royal Army while his wife and two children were exiled to Voznesenie village of Altai region in Siberia. At the last prison visit in Leninakan, the father held a six-month old Edmond and said that the other sons would most likely remember him as they were older, but the youngest wouldn't, and asked his wife to retain the family name for the youngest after his death predicting him great future. 30 years later the film director Edmond Keosayan became a famous personality in the country. His passion for cinema came from his childhood. He was believed to be a poor student attending only Humanities courses and adoring his teacher of Russian literature and language. He skipped Math classes to go to the movies, where he spent a whole day with his friends buying a single ticket and wandering from one cinema hall to the other. In his childhood, he sold tickets at the cinema theater.

Մաթեմատիկա առարկան չէր սիրում. այդ ժամերին փախչում էր կինո դիտելու: Նույն ֆիլմը դիտում էր մի քանի անգամ, անցնում մի դահլիճից մյուսը. մի տոմսով ընկերների հետ մի ամբողջ օր թաքնվում էին կինոթատրոնում:

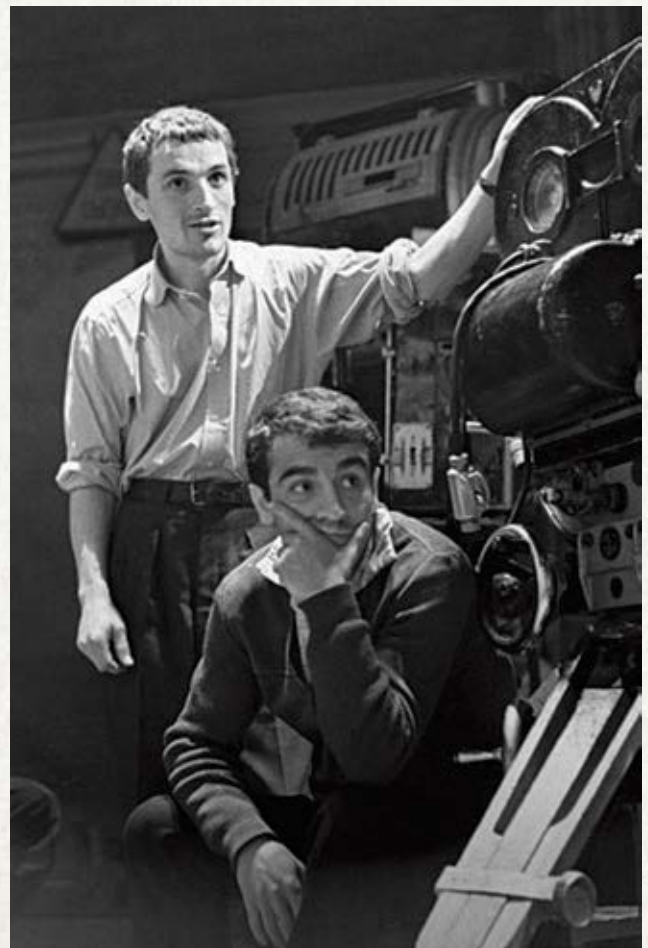
Աքսորից նա և իր ընտանիքը վերադարձել են Երկրորդ աշխարհամարտի ավարտից հետո միայն: Նոր հնարավոր հետապնդումների վախն այնքան շատ է եղել, որ Քեոսայանները չեն վերադարձել Լենինական, այլ բնակվել են Երևանում: Քեոսայան՝ հենց սկզբից այսպես է հնչել Էդմոնդի ազգանունը: «Ռ» տառը սխալմամբ հայտնվել է անձնագիր ստանալուց և այդպես էլ մնացել:

16 տարեկանում Էդմոնդը մեկնել է Մոսկվա՝ Կինեմատոգրաֆիայի համամիութենական պետական ինստիտուտ ընդունվելու: Հայկական շեշտադրության պատճառաբանությամբ Նրան չեն ընդունել դերասանական բաժին, չնայած Էդմոնդը հայերեն ընդհանրապես չէր խոսում: Չցանկանալով վերադառնալ Երևան՝ Էդմոնդն ընդունվել է Մոսկվայի տնտեսագիտական համալսարան, որտեղ սովորել է 4 տարի: Եվ 4 տարի շարունակ ուսմանը զուգահեռ փորձել է ընդունվել Կինեմատոգրաֆիայի ինստիտուտ:

They returned from the exile only after the war. In fear of new purges, the family relocated to Yerevan. The 'o' letter was mistakenly added to the family name 'Kesayan' at the passport issue and remained 'Keosayan' till the end of his life.

At the age of 16, he attempted to enter All-Russian State Institute of Cinematography named after S. A. Gerasimov. Even though Edmond spoke no Armenian at all, his application for acting department was declined due to his so-called "Armenian accent." Unwilling to return to Yerevan, he went to Moscow University of Economics. Throughout the four years of his studies he never ceased to attempt for the Cinema School and finally, in 1958, he was admitted to the Filmmaking Institute, albeit at the department of Film Direction (Efim Dzigan's workshop).

While still a student, his films were a great success: the film "Staircase" received the Grand Prix at Monte Carlo International Film Festival. His second film "Three hours on the road" received the highest prize at the Cannes Film Festival. This lay the path for his career.

տողրաֆիայի ինստիտուտ, բայց ապարդյուն: Նա միայն 1958-ին է կարողացել ընդունվել, բայց արդեն ռեժիսուրայի բաժին՝ Եֆիմ Ֆիգանի արվեստանոց: Բեռսայանի դիպլոմային աշխատանքը՝ «Սանդուղք» կինոնկարը, արժանանում է Մոստե Կառլոյի միջազգային կինոփառատոնի Մեծ մրցանակին: Մեկ տարի անց Կաննում բարձրագույն մրցանակի է արժանանում Նան Նրա երկրորդ ուսանողական աշխատանքը՝ «Երեք ժամ ճանապարհին» կինոնկարը: Այսպես էլ սկսվում է կինեմատոգրաֆիայում Նրա մեծ ճանապարհը:

1964 թ.-ից սկսած Բեռսայանը, որպես ռեժիսոր, աշխատել է «Մոսֆիլմ» «Յունուստ» ստուդիայում: 1965 թ. Նա էկրանավորել է Ա. Սաֆրոնովի «Խոհարարը»: Ռեժիսորին փառք է բերում 1966 թ. Նկարահանված «Անորսալի վրիժառուներ» կինոնկարը: Կինոնկարը դիտում է ավելի քան 50 միլիոն մարդ, իսկ տղաներն այն Նա-յում էին տասնյակ անգամներ: Արկածային կինոնկարը դառնում է 1960-ականների կինոյի ամենավառ իրա-դարձություններից և ունենում է երկու շարունակություն, որոնք հանդիսատեսը Նորից ընդունում է ջերմորեն:

From 1964, he worked in the film studio "Youth" at Mosfilm.

In 1965, he shot A. Safronov's "The cook." The year of 1966 was a success with the cinema adaptation of "Elusive Avengers"; the film was watched by 50 million people, re-watched dozens of times by young men, becoming the most striking event of the 1960s's cinematography with the two continuations that were equally warmly welcomed by audience.

In the 1970s, he addressed a new theme in filmmaking, screening Armenian national character in the film "Men." This was revelation of his talent and new direction in his career. The shooting of the film was to end in November and the scenario suggested snowfall in the end. However, the month of December and even January are often snowless and no one knows when it will fall. Keosayan did not surrender and kept waiting for the snow to come. He went further staying away in hospital to be able to extend the dates of the film issue. One day, finally, his dream came true: the snow fell and in record time, the troupe gathered to shoot the last scene.

1970-ականներին էդմոնդ Թեոսայանը, աշխատելով «Հայֆիլմում», անդրադարձնում է ազգային՝ հայկական թեմատիկային և նկարահանում է «Տղամարդիկ» կինոնկարը: Այն նոր էջ էր Թեոսայանի ստեղծագործական կյանքում և բոլորովին անսպասելի տեսանկյունից բացահայտեց նրա տաղանդը: Կինոնկարի նկարահանումներն ավարտվում են նոյեմբերին: Բայց ըստ սցենարի, կինոնկարի վերջում պետք է ծյուն տեղար: Իսկ երևանում ծյուն դեկտեմբերից, հաճախ էլ անգամ հունվարից շուտ չէր գալիս: Ձյուն չկար: Եվ կարող էր ընդհանրապես չլինել: Բայց Թեոսայանն անդրդվելի էր պետք է ծյուն լինի: Եվ սպասում էր: Անգամ գնաց Մոսկվա ու հիվանդանոցում պառկեց, հետո էլ հիվանդության մասին տեղեկանք հասնեց, որ երկարաձգի կինոնկարի նկարահանումները: Բոլորը սպասում էին: Եվ մի օր վաղ առավոտյան, դուրս նայելով երևանյան հյուրանոցի պատուհանից, չհավատացին իրենց աչքերին: Ամբողջ

In 1975 he directed the film "When September comes" at Mosfilm, which received the main prizes of Vatican and British Film Academy. Two years later, in 1978, he screened the film "Star of Hope" finely featuring the national uprising led by Mkhitar Sparapet. The themes of Anti-Nazi struggle and victims of repressions were revealed in the films "Oriole cries somewhere" (1982) and "Ascent" (1988). Quite often, he was a scriptwriter or co-scriptwriter of his films.

Many film directors become recognizable for their unique tricks and Keosayan is not an exception: he used to shoot his relatives and friends in his own films. Thus, his 80-year-old mother had a role in the film "The Men," while "The Avengers" was genuinely shot for his firstborn son, David, who appeared in the film episodes. His wife, actress Laura Gevorgyan, however, was not treated with

քաղաքը ծնից սպիտակել էր: «Տագնապի» ազդանշան հնչեցնելով՝ Զեոսայանը խելահեղ արագությամբ հավաքում է նկարահանող խմբին և նկարահանում կինոնկարի վերջին տեսարանը: Ձյունն ընդամենը մի քանի ժամ մնաց. վեցին կադրերում երևում է, թե ինչպես է այն հալչում: Նա շատ էր ուզում, և ծյունը տեղաց հատուկ նրա համար: Չետո բոլորը կատակում էին՝ լավ է, որ նրան ջրիեղեղ պետք չէր: Զեոսայանի հետ ամեն ինչ հնարավոր էր: Նա ուժեղ բնավորություն ուներ, ուժեղ էներգետիկա:

1975 թ. նա «Մոսֆիլմում» նկարահանում է «Երբ գալիս է սեպտեմբերը» կինոնկարը, որն արժանանում է Վատիկանի և Բրիտանական կինոյի ակադեմիայի գլխավոր մրցանակներին: Երեք տարի անց՝ 1978թ. նա նկարահանում է «Չուտ աստղ» կինոնկարը, որտեղ գերազանցորեն Մխիթար Սպարապետի ղեկավարած ազգային ազատագրական պայքարն էր: 1982 թ. Զեոսայանը նորից է սկսում աշխատել «Մոսֆիլմում» և նկարահանում է հակաֆաշիստական դիմադրության հերոսների մասին՝ «Ինչ-որ տեղ լալիս է պիրուլը» (1982թ.), և բռնաճնշումների զոհերի վերաբերյալ՝ «Համբարձում» (1989թ.) կինոնկարները: Ռեժիսորը միաժամանակ

such indulgence: despite numerous recommendations, Keosayan did not cast her for his roles. "I am a starting film director. What would people think of me if my wife appeared in my films." Her appearance in the film "The Men" was just a matter of chance: Dzhigarkhanyan had only one available day to play his role and the selected actress was missing on that day. Instead, Laura was taken to the scene to take the role even though she was physically unhealthy. She kept thinking of her acting as one lacking humor and sense. It came as a surprise to everyone that this very scene – a relative from the village in a dentist's dining room – had later become most loved by audience. His close interest in featuring his relatives in his films could be explained by his little knowledge of his own family background as his mother had feared to speak about them. When filming "Voznesenie" in Leninsk, a man approached and introduced himself as a distant cousin. He invited Keosayan to his house where he showed him the Keosayan family tree. Keosayan was impressed by the members of his family who were the founders of schools, teachers and his uncle was Mayor of Ghars. Many of the Keosayan family members lived

կինոնկարների սցենարների հեղինակը կամ համահեղինակն էր:

Շատ ռեժիսորներ ունեն զուտ իրենց քնորոշ հնարքները. Քեոսայանը սիրում էր կինոնկարներում իր բարեկամներին ու ընկերներին նկարահանել: «Տղամարդիկ»-ում, օրինակ, նկարահանել է իր 80-ամյա մորը, իսկ «Անորսալիները»-նա ընդհանրապես իր առաջնեկի՝ Դավիթի համար է ստեղծել, որտեղ և նկարահանել է նրան մի քանի դրվագներում: Իսկ ահա իր կնոջ՝ դերասանուհի Լաուրա Գևորգյանին, երկար ժամանակ դերեր չէր տալիս, թեև բոլորը նրան խորհուրդ էին տալիս դա անել. «Ես միայն սկսնակ ռեժիսոր եմ: Ի՞նչ կմտածեն իմ մասին, եթե սկսեմ սեփական կնոջս նկարահանել»: «Տղամարդիկ» կինոնկարում Լաուրան ընդհանրապես պատահաբար է հայտնվել: Արմեն Ջիգարիսանյանը մեկ օրով էր եկել նկարահանումների համար, իսկ այդ դերի համար ընտրված դերասանուհին բացակայում էր: Եվ 38 աստիճան ջերմությամբ Լաուրային ստիպողաբար հանում են հյուրանոցից ու բերում նկարահանման հրապարակ: Նա իրեն վատ էր զգում ու անդադար մտածում. «Ի՞նչ անմտություն է իմ խաղացածը: Ախր սա ընդհանրապես ծիծաղելի չէ...»: Բայց արդյունքում

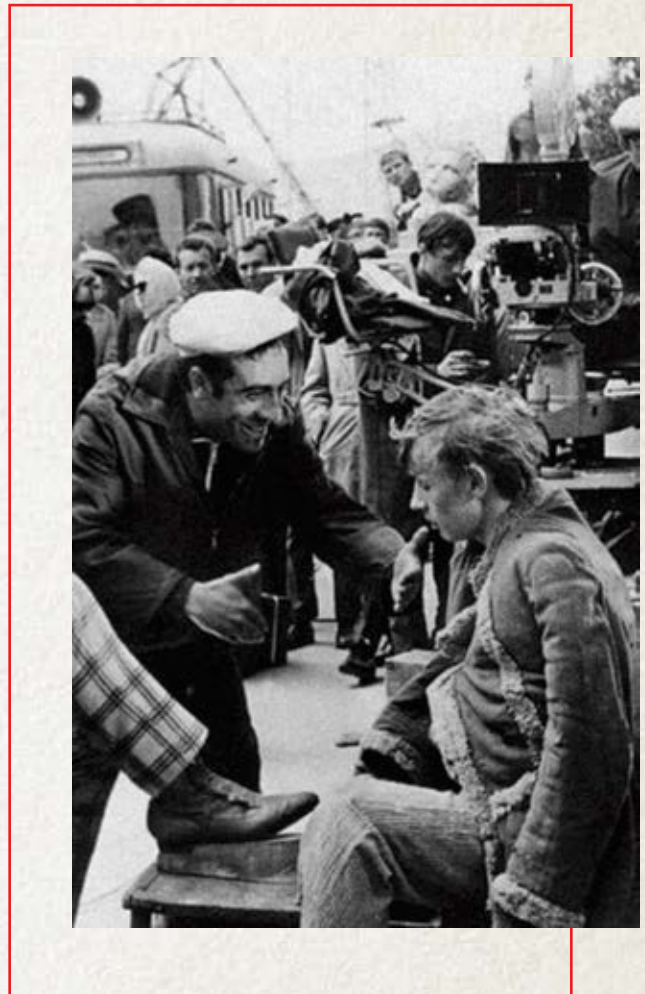
abroad, in USA and France. Edmond asked for the replica of the tree. Then the earthquake struck...

For a long time Keosayan could not leave the country. At the Cairo Film Festival, he had to present his film "When September Comes" (as a result, he won the Grand Prix at Silver Nefretti). His papers had already been ready for departure when at the last moment they were declined. He got so furious that invited KGB staff to his house for further clarifications. "I already have big kids and cannot explain why I am not allowed to leave the country. If you do not explain me the reason, I will invite the journalists, give interviews and leave the party." They begged him to "calm down and wait for clarification." Clarification came two years later.

In the last years of his life, Keosayan wanted to return to Armenia forever. He was dreaming to shoot a film about the national hero Andranik, another film about Yerevan, his own generation, titled as "City Boys." The latter would have featured the children he had grown up with near the Moscow Cinema, about his friend Dneprik- Dro, for short, about a trophy car from Berlin, which they drove

հենց այդ տեսարանը՝ գյուղացի բարեկամներն ատամսաբույժի հյուրասեղյակում, հատկապես մեծ ընդունելության արժանացրեց ու սիրեց հանդիսատեսը: Ընդհանրապես ընտանիքի, բարեկամների թեման Նրա համար հատուկ նշանակություն ուներ: Նա ոչինչ չգիտեր իր բարեկամների մասին, քանի որ մայրը վախենում էր հոր մասին ինչ-որ բան պատմել: «Համբարձում» կինոնկարի նկարահանումների ժամանակ Լենինականում Նրան է մոտենում մի մարդ և, ներկայանալով որպես հեռավոր զարմիկ, Նրան հրավիրում է իր տուն: Նա էդմոնդին ցույց է տալիս Քեոսայանների տոհմածառը: Նրա տոհմում շատ էին մտավորականները: Նրանք դպրոցներ են բացել, եղել են ուսուցիչներ, իսկ էդմոնդի հորեղբայրը եղել է Կարսի քաղաքապետը: Պարզվում է, որ Քեոսայաններից շատերը արտասահմանում են ապրում՝ Ամերիկայում, Ֆրանսիայում: Էդմոնդը շատ է տպավորվում և խնդրում է իր համար տոհմածառի կրկնօրինակը պատրաստել: Իսկ դեկտեմբերին տեղի է ունենում Սպիտակի երկրաշարժը...

Երկար ժամանակ Քեոսայանը չէր կարողանում երկրից դուրս գալ: Կահիրեի կինոփառատոնին Նա պետք է ներկայացներ իր՝ «Երբ գալիս է սեպտեմբերը» կինոնկարը (այն արժանանում է գլխավոր մրցանակին՝ «Արծաթե Նեֆերտիտին»): Նրա թղթերն արդեն ճակատագրորեն...

կերպել էին մեկնումի համար: Բայց վերջին պահին նորից մերժում են: Նա բարկանում է և իր տուն հրավիրում ՊԱԿ-ի այն աշխատակցին, որը ղեկավարում էր այդ գործընթացը, և հայտարարում. «Ես արդեն մեծ երեխաներ ունեմ ու չեմ կարողանում նրանց բացատրել, թե ինչու չեմ կարող երկրից դուրս գալ: Եթե դուք ինձ պատճառը չբացատրեք, ես կհրավիրեմ լրագրողներին, հարցազրույց կտամ և դուրս կգամ կուսակցությունից»: Նրանք սկսեցին համոզել, թե հանգստացիր, ամեն ինչ կպարզենք: «Պարզելը» տևեց ևս երկու երկարունից տարի:

Կյանքի վերջին տարիներին Քեոսայանը շատ էր ուզում ընդմիջել վերադառնալ Հայաստան: Երազում էր կինոնկար նկարահանել ազգային հերոս Անդրանիկի,

through Abovyan Street down the hill using the level to stop it because of the missing brakes. But alas....

Edmond Keosayan died on April, 1994, in Moscow and was buried at the Kuntzevo cemetery in Moscow.

His wife, Laura Gevorgyan is an actress, People's Artist of Armenia. His eldest son, David Keosayan, is a Moscow TV journalist, television actor, producer. His younger son, Tigran Keosayan is a well-known filmmaker, a clip-maker, producer, TV host in Russia.

National ideology, whether it would be Russian or Armenian, was an underlying theme in Edmond's films. One of the Soviet and Armenian giants of the time, Edmond Keosayan has a unique place in the world cinematography.

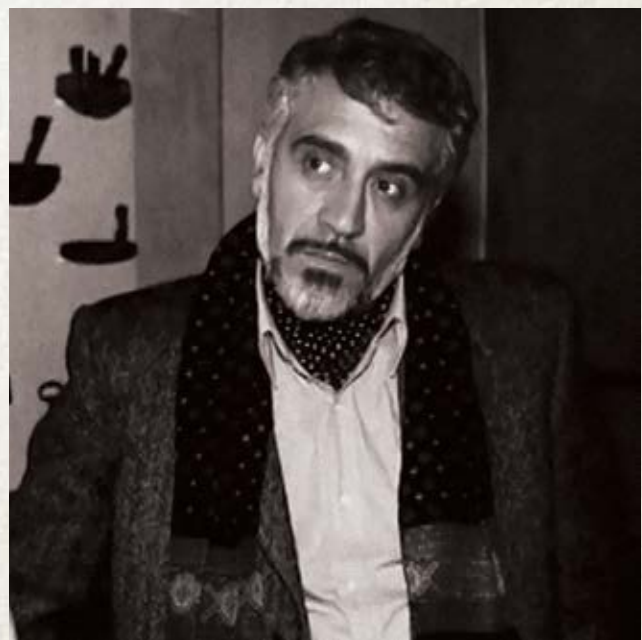

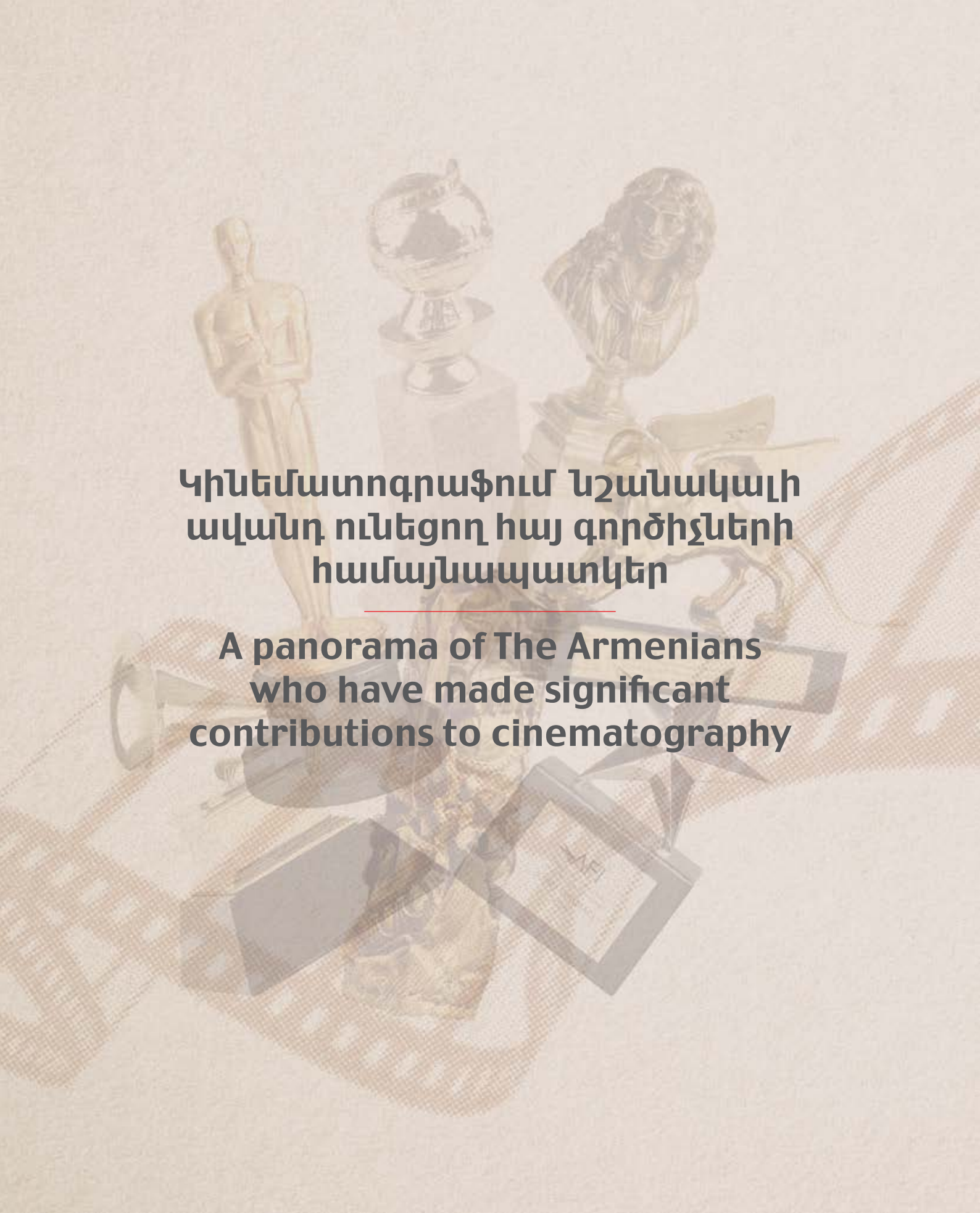
Երևանի, և նաև իր սերնդի մասին՝ «Քաղաքային տղաներ» աշխատանքային անվանմամբ: Այդ կինոնկարը պետք է լիներ այն երեխաների մասին, որոնց հետ նա մեծացել էր «Մոսկվա» կինոթատրոնի շրջակայքում, իր ընկեր Ղևեարիկի՝ Դրոյի, Բեռլինից որպես ռազմավար բերված մեքենայի մասին, որով նրանք սլանում էին Աբովյան փողոցն ի վար՝ սովորական լումվ արգելակելով, մեքենան արգելակներ չունեի: Չհասցրեց...

Էդմոնդ Քեոսայանը մահացել է 1994 թ. ապրիլի 21-ին Մոսկվայում: Աճյունը հանգչում է Մոսկվայի Կունցևո գերեզմանատանը:

Կինը՝ Լաուրա Գևորգյանը, կինոդերասանուհի է, Հայաստանի վաստակավոր արտիստ: Ավագ որդին՝ Դավիթ Քեոսայանը, Ռուսաստանում հեռուստատեսության հայտնի գործիչ է, պրոդյուսեր: Կրտսեր որդին՝ Տիգրան Քեոսայանը, Ռուսաստանում լայն ճանաչում ձեռք բերած ռեժիսոր է, պրոդյուսեր, հեռուստահաղորդավար:

Թե ռուսական, թե հայկական կինոնկարներում Էդմոնդի համար կարևորը ազգային գաղափարախոսությունն էր: Էդմոնդ Քեոսայանը խորհրդային և հայ կինոյի մեծերից է: Նա իր ուրույն տեղն ունի նաև համաշխարհային կինոյում:

**Կինեմատոգրաֆում նշանակալի
ավանդ ունեցող հայ գործիչների
համայնապատկեր**

**A panorama of The Armenians
who have made significant
contributions to cinematography**

ՄԻՄՈՆ ԱՐԳԱՐՅԱՆ

Ֆրանսիա

SIMON ABKARIAN
France

Դերասան Միմոն Արգարյանը ծնվել է 1962 թ. մարտի 5-ին Ֆրանսիայի Գոնես քաղաքում: Նա հանդես է եկել ավելի քան 70 կինոնկարում: 2001 թ. արժանացել է «Մոլիեր» մրցանակի:

Actor Simon Abkarian was born on March 5, 1962. He has appeared in more than 70 films. In 2001 he won a Molière Award.

ԱԼԵՔՍԱՆԴՐ ԱԴԱԲԱՇՅԱՆ

Ռուսաստանի Դաշնություն

ALEKSANDR ADABASHYAN
Russian Federation

Սցենարիստ, դերասան, նկարիչ և ռեժիսոր Ալեքսանդր Ադաբաշյանը ծնվել է 1945 թ. օգոստոսի 10-ին Մոսկվայում: Նրա ղեկընդուպին «Մադո, ցածհանց» կինոնկարը Կաննի «2եռանկար» փառատոնում արժանացել է 1-ին մրցանակի և ֆրանսիական 12 լավագույն կինոնկարների թվում մասնակցել է Մայամիում տեղի ունեցած ֆրանսիական կինոնկարների փառատոնին (ԱՄՆ): Որպես դերասան հանդես է եկել մոտ հինգ տասնյակ կինոնկարներում:

Scriptwriter, actor, artist and director Aleksandr Adabashyan was born on August 10, 1945, in Moscow. His directorial debut film in 1990, "Mado, poste restante," won the Special Prize at the Cannes Festival Prospect Competition and was among the 12 best French films at the French Film Festival in Miami, USA. "He has acted in more than 50 films."

ՌՈՄԱՆ ԲԱԼԱՅԱՆ

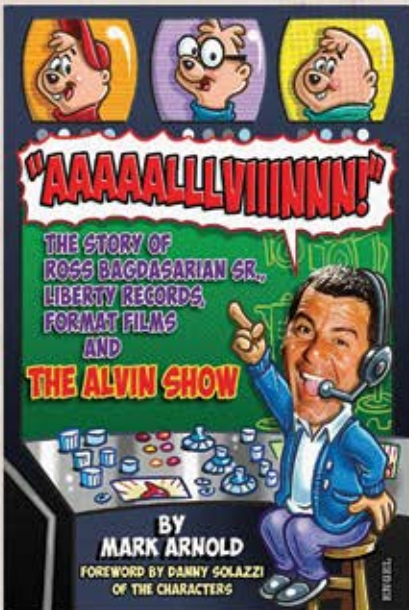
Ուկրաինա

ROMAN BALAYAN
Ukraine

Ռեժիսոր, սցենարիստ և պրոդյուսեր Ռոման Բալայանը ծնվել է 1941 թ. ապրիլի 15 Ներքին շոռաթաղում (Լեռնային Ղարաբաղի շանրապետություն): Բալայանին իտականացնում են հռչակ է բերել 1982 թ. նկարահանված «Թռիչքներ երազում և արթմանի» կինոնկարը: Միայն այդ տարվա ընթացքում այն դիտել է ավելի քան վեցուկես միլիոն մարդ: Կինոնկարն արժանացել է ԽՍՀՄ պետական մրցանակի (1978 թ.):

Director, screenwriter and producer Roman Balayan was born on April 15, 1941, in Nerkin Horatagh, Nagorno-Karabakh Autonomous Region. Balayan became especially famous in 1982 when he created the feature "Flight in Sleep and Reality." During that year alone, it was viewed by over six and a half million people. The film was awarded the USSR State Prize.

ՌՈՍՍ ԲԱԴԴԱՍԱՐԻԱՆ

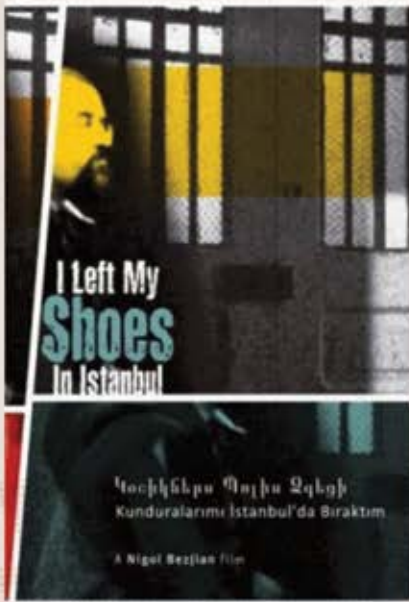
ԱՄՆ

ROSS BAGDASARIAN
USA

Ռոսս Բադդասարյանը ծնվել է 1919 թ. հունվարի 27-ին Ֆրեզնոյում (ԱՄՆ): Նա Կիլյամ Սարոյանի զարմիկն էր և մտերիմ ընկերը: Նա ինչպե՞ս ձևավորվել է շերտավոր սկյուռիկները՝ մուլտսերիալի ստեղծողն է, որում իր ներկայացրած «Շերտավոր սկյուռիկի երգը» առաջին ամենամյա «Գրեմմի» մրցանակաբաշխության ժամանակ արժանացել է միանգամից երեք «Գրեմմի» մրցանակի: Ռոսս Բադդասարյանը մահացել է 1972 թ. հունվարի 16-ին Բևերլի Հիլզում:

Ross Bagdasarian was born on January 27, 1919 in Fresno, USA. William Saroyan was his cousin and a life-long friend. He is the creator of the famous cartoon series "Alvin and the Chipmunks", where his "The Chipmunk Song" won three Grammy Awards at the 1st Annual Grammy Awards on May 4, 1959. He died in Beverly Hills on January 16, 1972.

ՆԻԿՈԼ ԲԵԶՅԱՆ
Լիբանան

NIGOL BEZJIAN
Lebanon

Ռեժիսոր և գրող Նիկոլ Բեզջյանը ծնվել է 1955 թ. սեպտեմբերի 11-ին Շալեպում (Սիրիա): Նա 2015 թ. Վենետիկի Բիենալեի «Ոսկե առյուծ» մրցանակաբաշխության համահաղթողն է՝ լավագույն ազգային մասնակցության համար:

Director and writer Nigol Bezjian was born on September 11, 1955, in Aleppo, Syria. He is a co-winner of the 2015 Venice Biennale Golden Lion award for Best National Participation.

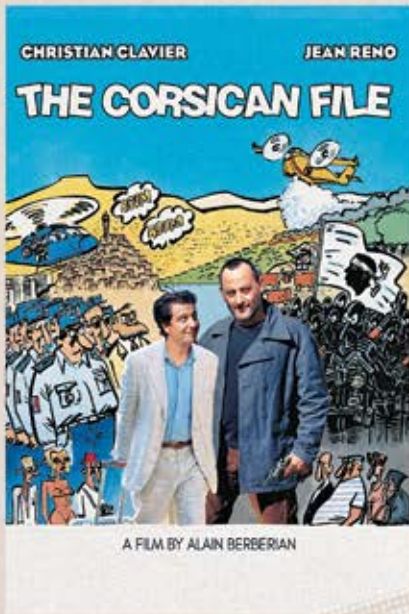
ՖՐԱՆՍՈՒԱ ԲԵՐԼԵԱՆ
Ֆրանսիա

FRANCOIS BERLÉAN
France

Ռատրոնի և կինոյի ֆրանսահայ դերասան Ֆրանսուա Բերլեանը ծնվել է 1952 թ. ապրիլի 22-ին Փարիզում: 2000 թ. երկրորդ պլանի լավագույն դերասան անվանակարգում արժանացել է «Սեզար» մրցանակի:

French-Armenian actor and theater director Francois Berléan was born on April 22, 1952, in Paris. In 2000 he won the Cesar Prize for the Best Actor Award nomination.

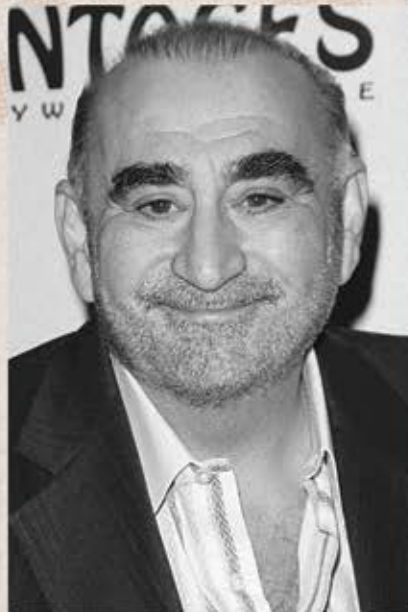

ԱԼԱՆ ԲԵՐԲԵՐՅԱՆ
Ֆրանսիա

ALAIN BERBÉRIAN
France

Ռեժիսոր և սցենարիստ Ալան Բերբերյանը ծնվել է 1953 թ. հուլիսի 2-ին Բեյրութում (Լիբանան): Նա հանդիսանում է մեկ տասնյա-
կից ավելի կինոնկարների ռեժիսոր և սցենարիստ: Բերբերյանը մահացել է 2017 թ. օգոստոսի 22-ին Փարիզում 64 տարեկանում:

Director and scriptwriter Alain Berbérian was born on July 2, 1953, in Beirut, Lebanon. He is a film director and screenwriter for more than a dozen films. Berbérian died on 22 August 2017, in Paris, at the age of 64.

ԶԵՆ ԴԱՎԻԴՅԱՆ
ԱՄՆ

KEN DAVITIAN
USA

Դերասան, կատակերգու Զեն Դավիթյանը ծնվել է 1953 թ. հունիսի 19-ին Կալիֆոռնիայի Մոնտեբելո քաղաքում: Նա հանդես է
եկել ավելի քան 60 կինոնկարում և մի քանի տասնյակ հեռուստատեսային շոուներում:

Actor, comedian Ken Davitian was born on June 19, 1953, in Montebello, California. He has appeared in more than 60 films and dozens of television shows.

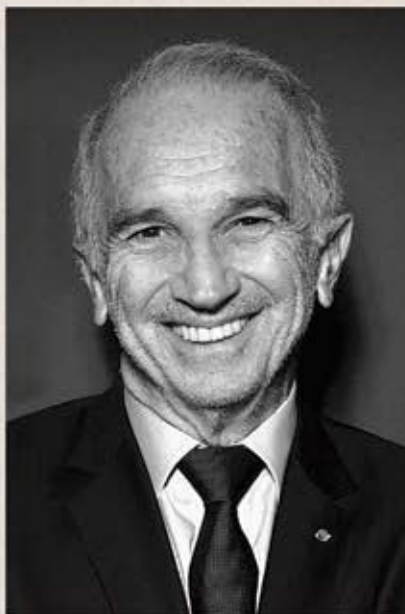
ՍԹԻՎԵՆ ՉԱԻԼՅԱՆ
ԱՄՆ

STEVEN ZAILLIAN
USA

Սցենարիստ, կինոռեժիսոր և պրոդյուսեր Սթիվեն Չաիլյանը ծնվել է 1953 թ. հունվարի 30-ին Ֆրեզնոյում (Կալիֆոռնիա, ԱՄՆ): 1994 թ. «Շինդլերի ցուցակը» կինոնկարի սցենարի համար արժանացել է «Օսկար» մրցանակի:

Armenian-American screenwriter, film director and producer Steven Zaillian was born on January 30, 1953, in Fresno (California, USA). In 1994, he won an Oscar Academy Award for his screenplay "Schindler's List" (1993).

ԱԼԵՆ ԹԵՐԴՅԱՆ
Ֆրանսիա

ALAIN TERZIAN
France

Կինոռեժիսոր և դերասան Ալեն Թերզյանը ծնվել է 1949 թ. մայիսի 2-ին Փարիզում: Ֆրանսիական «Սեզար» կինոակադեմիայի և Ֆրանսիայի պրոդյուսերների ասոցիացիայի նախագահը: Նրան առավել ճանաչում են բերել «Եկվորները» (1993), «Շոկ» (1982 թ.) և «Ֆանֆան – սիրո բուրմունք» (1993 թ.) կինոնկարները:

Film producer and actor Alain Terzian was born on May 2, 1949, in Paris. President of the French Caesar Film Academy, President of the French Producers Association. He is best known for "The Visitors" (1993), "Le choc" (1982) and "Fanfan" (1993).

ՄԱՐԴԻԿ ՄԱՐՏԻՆ
ԱՄՆ

MARDIK MARTIN
USA

PARAJANOV
VARTANOV
Institute Award

Այսօրիստ Մարդիկ Մարտինը ծնվել է 1936 թ. սեպտեմբերի 19-ին Իրանում: 2012 թ. Մարտինն արժանացել է «Փարաջանով-Վարդանով ինստիտուտի» մրցանակին՝ Մարտին Սկորսեզեյի հանրահայտ «Չար փողոցները» և «Կատաղի ցուլ» կինոնկարներում իր գրչի վարպետության համար: Մարդիկ Մարտինը մահացել է 2019 թ. սեպտեմբերի 11-ին ԱՄՆ-ում 84 տարեկանում:

Screenwriter Mardik Martin was born on September 16, 1936, in Iran. In 2012, Martin was honored by the Parajanov-Vartanov Institute for the mastery of his pen on iconic American films "Mean Streets" and "Raging Bull" of world known director Martin Scorsese. Mardik Martin died on 11 September 2019, in the USA, at the age of 84.

ԳՐԵԳՈՒԱՐ ԱՍԼԱՆ
Շվեյցարիա

GRÉGOIRE ASLAN
Switzerland

Դերասան և երաժիշտ Գրեգուար Ասլանը ծնվել է Շվեյցարիայում (որոշ տվյալների համաձայն՝ Կոնստանդնուպոլսում) 1908 թ. մարտի 28-ին: Ասլանի առավել ակնառու դերակատարումները «Զո Մակբեթ» (1961 թ.), «Արքաների արքան» (1961 թ.), «Կլեոպատրա» (1963 թ.) կինոնկարներում կերտած դերերն են: Ասլանը մահացել է 1982 թ. հունվարի 8-ին:

Actor and musician Grégoire Aslan was born in Switzerland or in Constantinople according to different sources on 28 March 1908. Aslan's more prominent screen appearances include "Joe MacBeth" (1955), "King of Kings" (1961), and "Cleopatra" (1963). Aslan died on January 8, 1982.

ՊԵԴՐՈ ՆԵՐՍԵՍՅԱՆ

Բրազիլիա

PEDRO NERCESSIAN
Brazil

Բրազիլացի դերասան և թատրոնի ռեժիսոր Պեդրո Ներսեսյանը ծնվել է 1985 թ. սեպտեմբերի 17-ին Ռիո դե Ժանեյրո քաղաքում: Նա Լոս Անջելեսի բրազիլական կինոփառատոնի մրցանակակիր է:

Brazilian actor and theatre director Pedro Nercessian was born on September 17, 1985 in Rio de Janeiro. He is the winner LABRFF Award.

ԼԵՎՈՆ ՉԱՆՈՒԿՅԱՆ

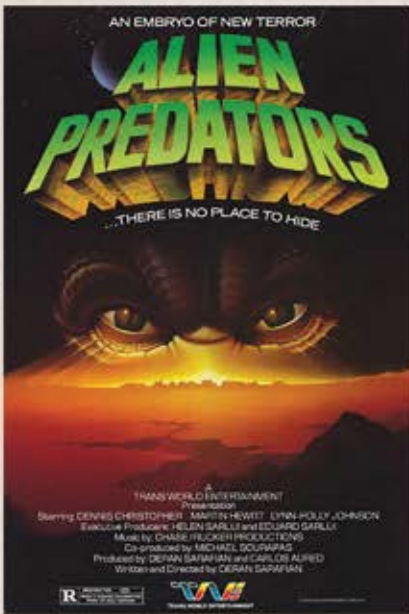
ԱՄՆ

LEVON CHAOUKIAN
USA

Լևոն Չալոկյանը ծնվել է 1927 թ. իունիսի 17-ին Չիկագոյում (Իլինոյս, ԱՄՆ): 1987 թ. «Պլատոն» կինոնկարի հնչյունավորման համար արժանացել է «Օսկար» մրցանակի:

Levon Chaoukian was born on June 17, 1927, in Chicago (Illinois, USA). In 1987 he was awarded "Oscars" for the soundtrack of the film "Platoon."

ԴԵՐԱՆ ՍԱՐԱՖՅԱՆ ԱՄՆ

DERAN SARAFYAN
USA

Կինոպրոդյուսեր, կինոռեժիսոր, դերասան և սցենարիստ Դերան Սարաֆյանը ծնվել է 1958 թ. հունվարի 17-ին Լոս Անջելեսում (Կալիֆոռնիա, ԱՄՆ): Նա Ամերիկայի կինոարվեստի ինստիտուտի մրցանակի դափնեկիր է:

Film producer, director, actor and screenwriter Deran Sarafyan was born on January 17, 1958, in Los Angeles (California, USA). He is the winner of AFI Award.

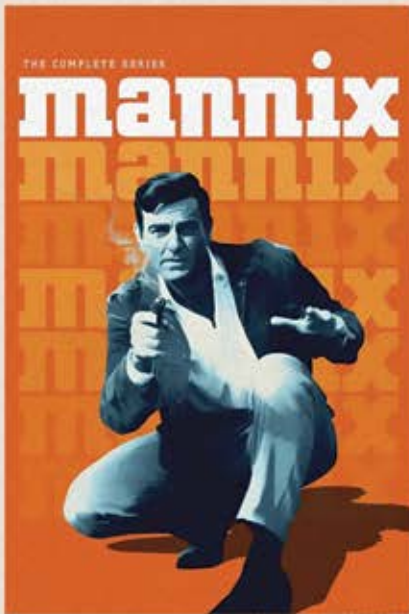
ԷՆԴՐՅՈՒ ԶԼԵՄԵՆՏ ՍԵՐԳԻՍ Միացյալ Թագավորություն

ANDREW CLEMENT SERKIS
United Kingdom

Դերասան ու կինոռեժիսոր Էնդրյու Զլեմենտ Սերգիսը ծնվել է 1964 թ. ապրիլի 20-ին Միդլսեքսում (Անգլիա): 2006 թ. նա արժանացել է «Ոսկե գլոբուս» մրցանակի՝ մարմնավորելով սերիական մարդասպան Յան Բրեդիին բրիտանական «Լոնգֆորդ» ֆիլմում:

Actor and film director Andrew Clement Serkis was born on April 20, 1964, in Middlesex (England). In 2006 he earned a Golden Globe nomination for his portrayal of serial killer Ian Brady in the British television film "Longford."

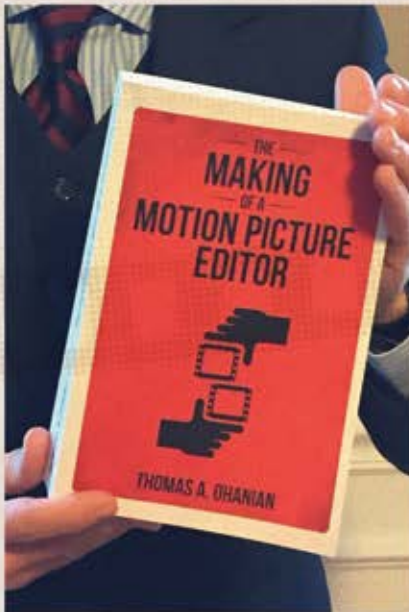
ՄԱՅԶ ՔՈՆՈՐՍ (ԿՐԵԿՈՐ ՕՀԱՆՅԱՆ)
ԱՄՆ

MIKE CONNORS (KREKOR OHANIAN)
USA

Մայք Քոնորսը (Կրեկոր Օհանյան) ծնվել է 1925 թ. Օգոստոսի 15-ին Կալիֆոռնիայի Ֆրեզնո քաղաքում: Նա Շառլ Ազնավուրի զարմիկն էր: 1968 թ. նա լավագույն դերասան անվանակարգում արժանացել է «Ոսկե գլոբում» ամենամյա մրցանակի՝ «Մանիքս» հեռուստատեսային դետեկտիվ կինոնկարում տղամարդու դերակատարման համար: Քոնորսը մահացել է 2017 թ. հունվարի 26-ին՝ 91 տարեկանում:

Mike Connors (Krekor Ohanian) was born on August 15, 1925, in Fresno, California. He was a cousin of Charles Aznavour. In 1968 he won a Golden Globe Awards in the nomination of Best Actor in television detective series "Mannix" Connors died on January 26, 2017, at the age of 91.

ԹՈՄԱՍ ՕՀԱՆՅԱՆ
ԱՄՆ

THOMAS OHANIAN
USA

Թոմաս Օհանյանը ծնվել է 1960 թ. Ռոդ Այլենդում (ԱՄՆ): Նա AVID մոնտաժային ծրագրի ստեղծողներից է: Կինոարտադրության մեջ ներդրած ավանդի համար 2000 թ. արժանացել է «Օսկար» մրցանակի:

Thomas Ohanian was born in 1960 in Rhode Island (USA). He was one of the creators of the AVID nonlinear editing system. In 2000, he was a recipient of an Oscar statuette for his contribution in film industry.

**Գրքի ստեղծմանն աջակցելու համար
«Համահայկական աշխարհագրական ասոցիացիան»
շնորհակալություն է հայտնում՝**

Լի Ֆայֆերին
Էլիոթ Թոմսոնին
Վահագն Մարգարյանին
Հռիփսիմե Գալստյանին
Անաիս Բարեթին
Քրիստոֆեր Ադամյանին
Տիգրան Եգավյանին
Էնի Չենսոնին
Լուսինե Մելքոնյանին
Գրիգորի Ալեքսանդրովին
Ադամ Շարփին
Գայանե Համբարձումյանին
Էդուարդ Համբարձումյանին
Ալեքսանդրա Դոբրինինսկին
Լյուսիեն Գերարդինին
Լևոն Մարտիրոսյանին

Հայաստանի Հանրապետության արտաքին գործերի նախարարությանը

**For support in preparing the book the
"Panarmenian Geographic Association"
extends its gratitude to:**

Lee Pfeiffer
Eliot Thompson
Vahagn Margaryan
Hripsime Galstyan
Anaïs Barrett
Christopher Atamian
Tigran Tegavian
Annie Hanson
Lusine Melkonyan
Grigory Alexandrov
Adam Sharp
Gayane Hambardzumyan
Eduard Hambardzumyan
Aleksandra Dobrynina
Lucien Gérardin
Levon Martirosyan

Ministry of Foreign Affairs of the Republic of Armenia

